Pe strada India

Samantha Young

Când prima dragoste are nevoie de o a doua șansă...

EROSCOP

Celebra autoare a seriei *Pe strada Dublin* se întoarce cu o poveste despre cum să lași în urmă trecutul și cum să ai încredere în viitor.

Când Hannah Nichols l-a văzut ultima dată pe Marco D'Alessandro, în urmă cu cinci ani, acesta i-a frânt inima. Băiatul cel rău cu o latură tandră ascunsă e singurul tip pe care Hannah l-a iubit vreodată. După o noapte de pasiune, Marco a dispărut. Distrusă, Hannah nu și-a mai revenit niciodată.

Dar soarta îi reunește, iar Marco luptă să o convingă pe Hannah că sunt meniți să fie împreună...

EROSCOP

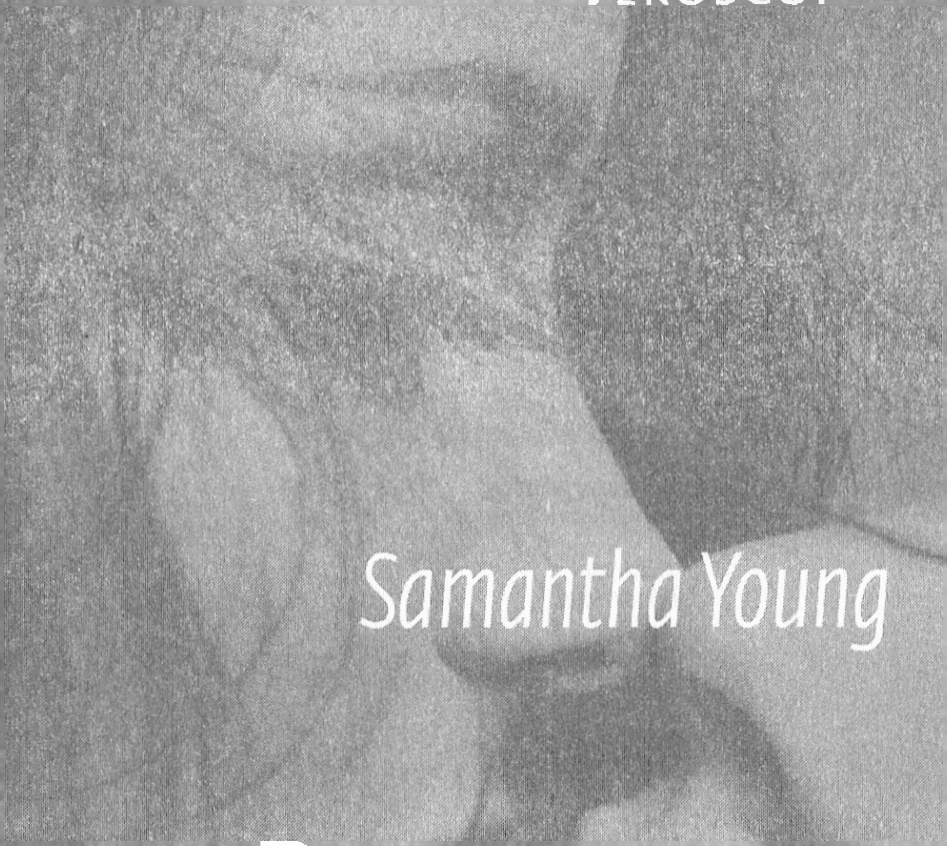

Samantha Young

Pe strada India

Traducere din engleză de
Shauki Al-Gareeb

Capitolul 1

Edinburgh
Octombrie

Când am păşit pe străzile pietruite din Edinburgh în drum spre prima mea slujbă ca profesoară, mi-am promis că voi fi genul de cadru didactic care să facă tot ceea ce era necesar pentru a ajunge la inimile elevilor săi. Nu mai contează acum că respectarea promisiunii însemna să ne simţim stânjeniţi, atât eu, cât şi ei, din pricina îngrozitoarei mele lipse de talent la desen.

Scoţând ilustraţiile prost desenate din retroproiector, le-am înlocuit cu două fraze.

Am privit spre micul colectiv al clasei, alcătuit din şase adulţi cu vârste cuprinse între douăzeci şi patru şi cincizeci şi doi de ani, şi le-am oferit un zâmbet strâmb.

— Cu toate că îmi displace să vă privez de geniul meu artistic, cred că e mai bine să scăpăm de astea.

Portia, eleva mea de cincizeci şi doi de ani, care avea suficientă bună dispoziţie cât să destindă atmosfera adeseori agitată din mica sală de clasă, a rânjit spre mine, în timp ce Duncan, un mecanic în vârstă de treizeci şi trei de ani, a pufnit. Ceilalţi patru elevi au

continuat să se zgâiască la mine cu ochii mari și ușor speriați, ca și când tot ceea ce spuneam și făceam era un test.

— Acum, că ați învățat aceste cuvinte uzuale și, sper eu, v-ați conectat la ele prin intermediul teribilelor mele încercări la desen, aș vrea să vă familiarizați cu modul în care se potrivesc în propozițiile de zi cu zi. Pentru restul timpului rămas în această seară, vreau să scrieți aceste două fraze de câte zece ori.

M-am uitat la Lorraine, eleva mea de douăzeci și patru de ani, foarte, *foarte* agitată și irascibilă, cum își mușca buza și m-am înfiorat gândindu-mă ce ar fi putut să-i facă respectivei buze după următoarele mele instrucțiuni. Am continuat:

— Am două broșuri pentru fiecare dintre voi. Una cuprinde aceste cuvinte uzuale, cealaltă, fraze alcătuite în întregime din aceste cuvinte. Vreau să alegeți zece fraze, să le scrieți de câte zece ori pe fiecare și să le aduceți săptămâna viitoare.

Lorraine a pălit și eu am simțit imediat cum mi se strânge inima de milă. Lorraine era un bun exemplu al motivului pentru care mă hotărâsem să predau voluntar un curs de alfabetizare pentru adulți la centrul comunitar din cartierul meu. Unii oameni, ca de pildă prietena mea, Suzanne, considerau că eram complet dusă cu capul să accept o slujbă de voluntariat în timpul anului meu de probă ca profesoară de engleză la liceu. Și poate că eram. Volumul meu de muncă era unul nebunesc. Totuși, împărțeam clasa de alfabetizare cu un alt voluntar, așa că era doar o seară pe săptămână — și era ceva ce mă făcea cu adevărat să simt că într-adevăr contam. Uneori era mai greu de observat impactul pe care îl aveam la orele de la liceu și știam că nici în zilele care mă așteptau nu voi avea senzația că las cine știe ce impresie. Cu toate astea, voluntariatul îmi dădea de fiecare dată satisfacție. Adulții cărora le predam erau, în marea lor majoritate, șomeri, cu excepția Portiei și a lui Duncan. Angajatorul lui Duncan îi ceruse să-și îmbunătățească competențele de scriere și citire. Portia reușise cumva să treacă prin viață cu un bagaj minim de cunoștințe de scriere, citire și aritmetică (până într-o bună zi, când a hotărât

că voia mai mult), dar ceilalți se chinuiau să-și păstreze un loc de muncă, întrucât le lipseau competențele de limbă și comunicare.

Știam că analfabetismul încă mai constituie o mare problemă în țara asta, însă, pentru că proveneam dintr-o familie educată și ajunsesem să fiu un mare șoarece de bibliotecă, asta era o situație cu care nu luasem contact direct. Până anul trecut.

A existat în timpul pregătirii mele ca profesoară un moment ce avea să iasă mereu în evidență: am intrat în contact cu tatăl unei eleve, care fusese vizibil marcat atunci când i s-a cerut să se uite la temele copilului. I-au apărut broboane de sudoare pe frunte în timp ce mărturisea, cu un glas poticnit, că nu știa să citească. Apoi, când l-am rugat să semneze un bilet de voie care avea să ne permită să o luăm pe fiica sa la teatru să vizioneze *A douăsprezecea noapte*, i-a tremurat îngrozitor mâna în timp ce a făcut o mâzgălitură pe linia destinată semnăturii.

Spaima și umilința vădite de pe chipul lui, pricinuite de analfabetismul său, m-au emoționat cu adevărat. Aproape că mi-au dat lacrimile. Un adult făcut să se simtă slab și neajutorat de literele de pe o foaie? Nu mi-a făcut plăcere să fiu martora zbuciumului său și, mai târziu în acea seară, am început să caut cursuri locale de alfabetizare. Am trimis niște cereri și, aproximativ o lună mai târziu, cei de la centrul comunitar St. Stephen din cartierul meu m-au contactat, căci tocmai rămăseseră fără unul dintre profesorii lor voluntari.

În pofida faptului că micuța clasă părea să aibă ceva dubii pentru că aveau pe post de profesoară o femeie mai tânără decât ei, chiar simțeam că aveam rezultate.

— Hannah, capul tău acoperă cuvântul dintre „spăl" și „rece", a spus Duncan, pentru a mă tachina.

— E felul tău politicos de a-mi spune că am capul mare? l-am întrebat, dându-mă la o parte pentru ca ei să poată vedea tabla.

El a rânjit:

— Nee, aș zice că e de mărimea care trebuie. E un cap foarte drăguț.

— Ei bine, mulțumesc! Eu mi l-am crescut, am răspuns tărăgănat, pe un ton arogant.

El a oftat la gluma proastă, dar ochii îi erau plini de voioșie, în timp ce Portia hohotea în spatele lui.

Zâmbind, mi-am lăsat ochii să se plimbe prin încăpere pe deasupra capetelor plecate asupra maculatoarelor, creioanele mișcându-se cu viteze diferite, de la scrisul ucigător de încet și apăsat, până la scrisul foarte iute și năvalnic. Zâmbetul mi-a pierit la vederea lui Lorraine. Ea se tot uita în jur la ceilalți, cu panică în privire, pe măsură ce-i vedea terminându-și tema.

M-a surprins privind-o și s-a încruntat, apoi și-a coborât privirea spre caietul ei.

O pierdeam. Simțeam asta în adâncul ființei mele.

Odată ce am anunțat că ora s-a încheiat, m-am dus spre Lorraine înainte ca ea să poată s-o taie din clasă.

— Poți, te rog, să mai rămâi câteva minute?

Ea a mijit ochii și, agitată, și-a umezit buzele.

— Ăăă, de ce?

— Te rog.

N-a răspuns, dar nici n-a plecat.

— Mulțumesc pentru seara asta, Hannah! a strigat Portia, vocea ei răsunând probabil până la recepție.

La oră vorbeam mereu ceva mai tare decât ar fi trebuit, deoarece senzația mea era că Portia avea o mică problemă cu auzul și nu era dispusă s-o recunoască. Era o femeie încântătoare, care beneficia fie de gene grozave, fie de creme anti-îmbătrânire, și oricine își putea da seama că era tare mândră de înfățișarea ei. Să recunoască faptul că era analfabetă însemna ceva, dar să recunoască faptul că era hipoacuzică i-ar fi scos în evidență vârsta și nu voia să creadă cineva că era mai bătrână decât se simțea.

— Cu mare plăcere, i-am răspuns cu afecțiune, zâmbind și făcându-le cu mâna celorlalți în timp ce îmi mulțumeau și plecau.

Întorcându-mă spre Lorraine, eram pe deplin pregătită atunci când și-a încrucișat brațele la piept și mi-a servit-o:

— Ca ce chestie s-o mai lălăi p-aci de vreme ce-am terminat cu rahatu' ăsta?

— Aveam sentimentul c-ai să-mi spui asta.

A dat ochii peste cap.

— Da, îmi închipui. Fie ca tine.

A dat să pornească spre ușă.

— Dacă pleci, ai să te întorci exact de unde ai plecat. De neangajat.

— Po' să mă lipesc undeva ca femeie dă servici.

— Și asta e ceea ce vrei?

Lorraine s-a răsucit pe călcâie, cu ochii scăpărând, în timp ce a rostit pe un ton batjocoritor:

— Adică ce? Asta nu-i dăstul dă bun dă tine? Hm? Prea bună să fii femeie dă servici? Io-te la tine! Ce dracu' îț' pasă ție de speteală și să n-ai parale? Și io să-nvăț de la tine adicătelea? N-ai să vezi.

Calmă, i-am examinat părul negru răvășit, legat în coadă de cal, machiajul banal, bluza și pantalonii ieftini în neorânduială și jacheta subțire de ploaie. În cele din urmă, i-am văzut botinele roase care, în picioarele ei, cunoscuseră prea multe zile grele.

Lorraine era cu numai doi ani mai mare decât mine, dar în ochii ei se citea o duritate care o făcea să pară mult mai în vârstă. Nu știam nimic despre viața ei, însă știam că se dezlănțuise asupra mea deoarece era speriată.

Cine știe? Poate că se dezlănțuise și din cauza felului în care vorbeam, arătam, mă îmbrăcam și mă comportam. Eram educată. Eram încrezătoare. Ea nu era. Uneori e suficient ca cineva să nu te placă. Oare nu eram persoana potrivită să îi predea lui Lorraine? Poate. Dar nu prea eram gata să cedez.

— Spetitul vine în toate formele, Lorraine, i-am zis cu blândețe, având grijă să nu las ca în vocea mea să-și facă loc amabilitatea în cazul în care ea ar fi avut impresia că sunt condescendentă. Cei din personalul de serviciu de la liceul unde predau își rup fundurile curățând după copii. Am strâmbat din nas. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce găsesc ei în toaletele băieților. Însă și eu muncesc

de mă spetesc *predându-le* exact aceloraşi copii — planuri de lecţii, teancuri de lucrări de corectat serile şi în weekenduri, banii mei cheltuiţi pe resurse, deoarece şcoala nu pare să aibă niciodată destul la buget, şi mai lucrez şi la planurile de lecţii pentru clasa asta, ba mai şi predau gratis. Ştiu ce înseamnă să munceşti din greu. Nu e la fel de obositor din punct de vedere fizic, dar te stoarce de puteri din punct de vedere psihic.

Am făcut un pas spre ea.

— Tu eşti obişnuită cu munca fizică, Lorraine. Treaba asta — am gesticulat spre tablă — depăşeşte cu mult zona ta de confort. Înţeleg asta. Dar de asta mă aflu eu aici. Sunt aici pentru a te învăţa să citeşti şi să scrii, astfel încât să poţi să depui o cerere pentru o slujbă pe care o vrei de fapt. Iar tu n-ai fi aici dacă ai vrea să fii femeie de serviciu. Deşi, în treacăt fie spus, bănuiesc că şi pentru această slujbă ai nevoie de competenţe de citire şi scriere. Există formulare de completat, listele cu cerinţele clienţilor care trebuiesc parcurse...

Am văzut-o ţuguindu-şi buzele şi m-am întors la subiect.

— Nu mă placi, bine, nu-mi pasă. Nu trebuie să mă placi. Trebuie să mă asculţi atunci când îţi spun că nu sunt aici pentru a te face să te simţi stânjenită sau să te simţi prost. Sunt aici pentru a-ţi preda. Nu trebuie să mă placi pentru a învăţa ceea ce-ţi predau eu. Trebuie *însă* să te placi pe tine destul, astfel încât să crezi că meriţi mai mult de la viaţă.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Încet, tensiunea a părut să dispară, iar umerii ei au revenit la poziţia lor firească.

— Poţi să faci asta? am insistat eu.

Lorraine a înghiţit şi a dat din cap afirmativ.

— Aşadar, ne vedem data viitoare?

— Da.

Am oftat în sinea mea, simţind cum mă relaxez şi eu.

— Dacă ai nevoie să revizuim ceva sau să stau numai cu tine, trebuie doar să-mi spui. Nimeni din clasa asta nu vrea ca tu să dai

greș. Sunt cu toții în aceeași barcă. *Ei* au priceput asta, chiar dacă tu crezi că eu nu am priceput.

— Da, da, bun.

A dat ochii peste cap și s-a răsucit pe călcâie pentru a ieși.

— Mai ia și tu o pauză.

Bine, deci uneori *era* ca și când aș fi predat engleza la liceu.

Am surâs, mi-am adunat lucrurile și m-am îndreptat spre ușă. Stingând luminile, am dat din cap. De fiecare dată când ieșeam dintr-o sală de clasă la sfârșitul zilei, voiam să mă simt ca și cum aș fi câștigat ceva și, în consecință, la fel și oamenii cărora le predam. Uneori, din păcate, mă simțeam doar epuizată și stresată.

În seara asta simțeam că eu și Lorraine câștigaserăm.

Într-o stare de spirit bună și decisă să beneficiez de „timpu' meu", am trimis mesaje la două dintre prietenele mele de la universitate, Suzanne și Michaela, și am aranjat ca a doua zi să ieșim la un cocktail de vineri seara.

A fost clar chiar din momentul în care ne-am întâlnit în acea seară că Suzanne avea chef de petrecere și de agățat un tip la întâmplare. I-a examinat pe bărbați de parcă ar fi fost în căutarea celei mai bune îmbucături de la bufet. În timp ce ne așezam la masa noastră dintr-un bar de pe George IV Bridge, și-a întors privirea spre mine și, când am izbucnit în râs, ea a zâmbit.

Michaela a dat ochii peste cap și a sorbit liniștită din băutura ei.

Le cunoscusem pe fete la Universitatea din Edinburgh, după ce mă mutasem în Pollock Halls, și apoi, în anul al doilea, ne-am luat un apartament împreună. În anul al treilea, Michaela s-a mutat cu prietenul ei, Colin, iar eu m-am mutat într-un apartament mai mic cu Suzanne. Ulterior, după absolvire, am pornit fiecare pe drumul ei în ceea ce privește locuința. Suzanne era din Aberdeen, dar după ce a terminat facultatea, a obținut un post la o mare companie financiară din oraș. Câștiga frumușel, așa încât și-a putut permite un apartament cu un dormitor în Marchmont. Eu, pe de altă parte, am fost

extrem de norocoasă. Sora mea mai mare, Ellie, și fratele ei vitreg, Braden, pe care îl consideram și eu un frate mai mare, erau destul de înstăriți și, ca dar de absolvire, mi-au cumpărat un apartament șic cu două dormitoare pe Clarence Street în Stockbridge. Nu mi-a scăpat atenției faptul că asta mă situa în centru, între casa părinților mei, pe St. Bernard's Crescent, casa lui Braden și a soției sale, Joss, și casa lui Ellie și a soțului ei, Adam, aflate la est de mine pe Dublin Street și Scotland Street. Toți locuiau la mică distanță de mers pe jos față de mine.

Familia mea era hiperprotectoare. Așa fusese dintotdeauna. Din păcate, asta însemna că simțeam nevoia să mă sustrag din când în când instinctelor lor protectoare. Oricum, apartamentul era cu totul altă chestie. A fost cel mai uluitor, cel mai fantastic dar de absolvire — un dar pe care nu mi l-aș fi putut permite niciodată din salariul meu de profesoară. Și, sincer, eram fericită că se afla atât de aproape de familia mea. Aveam o grămadă de nepoate și de nepoți în creștere și îi iubeam la fel de mult pe cât îi iubeam și pe părinții lor.

— Vezi ceva ce-ți place? am întrebat-o pe Suzanne în timp ce-i urmăream talentul.

Lângă bar stăteau vreo doi tipi arătoși.

— Firește că da, a necăjit-o Michaela. Probabil că vede cinci.

Suzanne a pufnit.

— Ei bine, unele dintre noi nu și-au găsit iubirea adevărată la optsprezece ani. *Unele* dintre noi au de sărutat o mulțime de broscoi înainte de a-și găsi prințul. Iar unora le place așa.

Michaela și cu mine am izbucnit în râs. Era adevărat că Michaela ne însoțea în ieșirile noastre nocturne numai pentru a păstra legătura cu noi. Era logodită și fericită cu Colin, un student scoțian de care se îndrăgostise din anul întâi de facultate. Se hotărâse să nu se întoarcă la ea acasă în Shropshire, Anglia, pentru a urma împreună cu mine programul de pregătire a profesorilor de la Moray House. Ca și mine, muncea pentru a-și obține calificarea de profesoară de engleză.

Cele două prietene ale mele n-ar fi putut fi mai diferite. Suzanne era o persoană gălăgioasă, cochetă și melodramatică. Michaela era cea mai tăcută dintre noi trei. Era amabilă, loială și îi păsa mult de noii ei elevi. Dacă voiam petrecere și distracție, o căutam pe Suzanne, dar dacă doream doar pe cineva cu care să vorbesc, luam telefonul și o sunam pe Michaela.

— Ce fac copiii? m-a întrebat Michaela, și știam că se referea la familie, și nu la școală.

— Foarte bine.

— Și mai vin și alții, a spus ea rânjind.

— Îhh, nu știu cum fac, s-a înfiorat Suzanne. Ai zice că și-au învățat lecția cu primul.

— Păi, de fapt, este primul copil al lui Jo.

Nu că asta i-ar fi schimbat părerea lui Suzanne, potrivit căreia copiii erau niște mici ființe neplăcute cu care ea n-ar fi vrut să aibă de-a face.

Johanna MacCabe era probabil cea mai apropiată prietenă a mea, în pofida diferenței de șapte ani dintre noi. Când Braden a cunoscut-o pe Joss, soția lui, ea a adus-o în mica noastră familie pe buna ei prietenă Jo Walker, și, curând, Jo și-a întâlnit iubirea vieții, pe Cameron MacCabe. Ambele erau măritate de doi ani, iar Jo era însărcinată cu primul ei copil.

Nu era singura însărcinată. Sora mea, Ellie, și Adam, soțul ei, așteptau cel de-al doilea copil. Deja aveau un fiu adorabil, în vârstă de doi ani, pe nume William, și sperau ca de data asta să-mi dăruiască o nepoată.

— E nebună, a declarat Suzanne, făcând o mutră. Dar uite cu cine vorbesc eu! Niște profesoare. Ce om întreg la minte de pe pământul ăsta ar decide să se facă profesor? Oh — a făcut ochii mari spre ceva aflat dincolo de umărul meu —, el e adorabil.

I-am aruncat Michaelei o privire cu subînțeles și m-am întors să mă uit discret la cel care îi atrăsese privirea lui Suzanne.

— Și a zbughit-o! a chicotit Michaela, făcându-mă să-mi iau ochii de la tipul înalt, cu bicepși proeminenți, care era exact genul lui Suzanne, pentru

a o vedea traversând barul cu o legănare exagerată a șoldurilor ei înguste. Nu știu cum poate s-o facă din două-n două săptămâni. Cu un alt tip.

Când venea vorba de numărul de bărbați cu care se culcase, Suzanne trecuse de mult la numerele formate din două cifre. Dar nu eram acolo pentru a judeca. Suzanne putea să facă ce-i plăcea, atâta timp cât avea grijă. Eu, pe de altă parte, nu prea practicam chestia cu culcatul la întâmplare. Cinstit vorbind, nu practicam nimic legat de sex. Ultima și singura dată când s-a întâmplat, mă fripsesem. Așa că nu aveam nici cea mai mică intenție să ajung în pat cu vreun tip până ce n-aș fi fost absolut sigură că există între noi o legătură pe care *amândoi* să o fi simțit.

În acel moment, eram mulțumită de viața mea așa cum era. Eram prea ocupată pentru ceva mai mult de un flirt la bar și mă simțeam foarte bine așa. Eram tânără. Suzanne părea să fie într-o misiune în care să încerce absolut toți broscoii pe care putea pune mâna până ce, într-un final, avea să-l găsească pe evazivul prinț.

Suzanne s-a întors la masa noastră cu tipul și cu cei doi prieteni ai lui. S-au așezat și s-au prezentat. Din nefericire, tipul de care era ea interesată, Seb, și-a îndreptat repede atenția de la ea la mine. Din fericire, unul dintre prietenii lui părea mai mult decât interesat de Suzanne.

Seb era tare drăguț. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre mine și eu am procedat la fel. Am râs și am sporovăit despre tot soiul de prostii și băieții ne-au mai cumpărat un rând de băuturi.

După ce s-au scurs câteva ore, noii noștri prieteni ne-au întrebat dacă n-am vrea să mergem într-un club. Michaela nu părea prea sigură și eu n-aveam de gând s-o abandonez, așa că Suzanne și cu mine ne-am dus la toaletă pentru a ne aranja puțin, în timp ce Michaela se mai gândea.

Stăteam în fața chiuvetelor, aplicându-ne din nou fond de ten și ruj, când Suzanne m-a privit gânditoare:

— Deci... Seb e adorabil. Oare garantează el o pauză de la cea mai îndelungată vrajă de uscare din istorie sau ai de gând să-i aplici și lui Provocarea Hannah?

Am mormăit.

— Provocarea Hannah?

Mi-a aruncat o privire de parcă ar fi spus: *Ca și cum n-ai ști.*

— Provocarea Hannah. Superba Hannah Nichols îl agață pe cel mai sexy dintre cei sexy, flirtează cu el timp de câteva ceasuri, dar îl lasă să se ducă acasă cu boașele albastre și fără niciun număr de telefon.

— Nu provoc pe nimeni, am obiectat. Dacă nu sunt interesată, nu las să se înțeleagă că aș fi. E doar o slabă tachinare nevinovată. Asta este.

De data asta, privirea pe care mi-a aruncat-o a fost cea pe care începuse să mi-o arunce în mod regulat. Era o expresie impacientată, care spunea că nu mă înțelege. Câtuși de puțin.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Și când ai de gând să treci peste trecut și în cele din urmă să ajungi sub un tip nou?

Am clătinat din cap, prefăcându-mă că nu știam despre ce vorbea.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fiu fericită? Nu ăsta e scopul? Să fiu fericită? Și sunt. Îmi place serviciul, îmi iubesc familia și îmi iubesc prietenii. Duc o viață frumoasă, Suzanne.

De data asta a pufnit.

— Mda, continuă să-ți spui asta.

Am simțit că îmi crește pulsul de indignare.

— Care-i problema ta în seara asta? E din pricina lui Seb? Dacă așa e, ți-l las cu plăcere.

De data asta, Suzanne s-a întors spre mine cu ochii mijiți.

— O, nu-ți face griji, dacă voiam, îl aveam.

— Atunci, ce-i cu atitudinea asta?

— Îhh, nu-mi vorbi mie de parcă aș fi vreunul dintre copiii tăi. Vezi tu, în ultima vreme ai devenit tare plictisitoare.

Am râs, nevenindu-mi să cred ce turnură luase discuția noastră. Suzanne nu era persoana cea mai diplomată și avea tendința să ți-o trântească în față, dar în seara asta își îndrepta

toată lipsa de politețe împotriva mea, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

— În apărarea mea, te comporți ca un copil.

— Eh, mă rog! A ridicat mâinile a disperare, ca o adevărată regină a dramei ce era. Hai să vedem dacă Michaela vrea să meargă la club...

Eram convinsă că avea de gând să spună ceva, dar și-a țuguiat buzele și a ieșit ca o furtună din toaletă.

Tocmai ieșeam și eu din toaletă, când am primit un mesaj de la Lucy, o prietenă de la programul de pregătire a cadrelor didactice, în care mă întreba dacă aveam chef să vin să beau ceva cu ea. Era după colț, la un pub de pe Royal Mile, cu câțiva prieteni, și știa că ieșisem și eu în oraș. I-am răspuns și, nonșalantă, m-am dus spre prietenele mele.

— Michaela s-a hotărât să vină cu noi! m-a informat Suzanne cu voioșie, de parcă nu ea ar fi fost cea care tocmai se comportase ca o nesuferită la toaletă.

Am strâns-o pe Michaela de umăr și le-am zâmbit tuturor.

— Să aveți o seară bună. Trebuie să ajung undeva.

Ignorând bombănelile lui Suzanne, am plecat de acolo, departe de dramatism și de băieții superbi, și mi-am petrecut restul serii îmbătându-mă cu oameni cărora nu le păsa dacă sunt singură sau căsătorită, slabă sau grasă, ambițioasă sau delăsătoare. Ei ieșiseră doar pentru a se relaxa după muncă, și asta era tot ceea ce căutam și eu.

Viața era frumoasă. Cu siguranță nu aveam nevoie de unii care să-mi demonstreze contrariul doar pentru că ei erau nemulțumiți.

Capitolul 2

A doua zi dimineață m-am trezit să mă pregătesc pentru petrecerea de bun venit a bebelușilor lui Jo și Ellie. Mama mea, Elodie, pregătise petrecerea la ea acasă pentru toate fetele, în timp ce bărbații aveau grijă de copii.

Tocmai oprisem uscătorul de păr și mă așezasem la măsuța de toaletă, când a sunat interfonul. Nu așteptam pe nimeni și m-am întrebat dacă fetele se hotărâseră să treacă pe la mine înainte de petrecere.

— Da? am întrebat la telefon.

— Eu sunt, a răspuns o voce masculină, cunoscută și profundă.

Încântată de vizita neașteptată, am spus:

— Intră.

Când am deschis ușa, Cole Walker mi-a aruncat un zâmbet și a intrat. Am întors obrazul să mă sărute și i-am oferit o cafea.

— Sigur.

M-a urmat în bucătărie. Era mai mic decât mine, dar n-ai fi zis. Nu mai cunoscusem niciun tip apropiat de vârsta mea atât de matur

precum Cole. Căci, din câte îl cunoşteam, el aşa era. Se purta mai curând ca un bărbat de treizeci de ani decât ca unul de douăzeci şi unu, câţi avea.

Eram prieteni, deoarece familiile noastre erau apropiate, dar în anul în care împlinisem şaptesprezece ani, deveniserăm şi mai apropiaţi. Atât de apropiaţi, încât îl consideram cel mai bun prieten. Mă gândeam adesea că era păcat că nu exista niciun fel de chimie sexuală între noi, căci Cole era, la modul cel mai serios, unul dintre cei mai buni tipi pe care îi cunoscusem vreodată şi ar fi fost un iubit fantastic pentru oricine.

În pofida faptului că era puţin cam impetuos, mai ales când era vorba de cei care răneau sau scoteau din sărite pe cineva la care ţinea, Cole era persoana cea mai puţin înclinată să judece vreo cunoştinţă de-a mea. Au existat ocazii în care ar fi putut să fie înfumurat şi să pară intimidant pentru cei care nu-l cunoşteau prea bine, dar eu ştiam că era cu picioarele pe pământ, uşor de abordat, inteligent, creativ, compătimitor, loial şi sensibil, în ciuda a ceea ce ar fi putut sugera înfăţişarea sa oamenilor înclinaţi să judece o carte după coperte.

Înalt de peste un metru optzeci şi cinci, Cole era lat în umeri şi de constituţie atletică — avea un corp uimitor, format în timpul orelor de arte marţiale şi al vizitelor săptămânale la sala de gimnastică. Avea un păr blond-roşcat, pe care sora lui îl bătea mereu la cap să-l tundă, ochi verzi superbi, o faţă frumoasă şi, de regulă, uşor nebărbierită. Nu înfăţişarea sa naturală era cea care făcea oamenii să ridice din sprâncene, cu toate că se întorceau capete după el, ci tatuajele. Avea versuri tatuate pe partea interioară a încheieturii mâinii drepte şi pene negre pe dosul umărului drept, care se întindeau în jos peste bicepşi, pene ce aparţineau unui vultur care zbura cu aripile întinse. În ghearele sale atârna un ceas de buzunar demodat. Mai trebuia, totuşi, să-şi acopere braţul stâng, deşi lucra la nişte variante pentru o mânecă.

De asemenea, avea acelaşi tatuaj pe care îl avea şi Cam. Erau cei mai buni amici. Cole îl desenase când avea cincisprezece ani. Era un

„J&C", vizibil printre înfloriturile unui desen aproape tribal. Cam îl avea pe piept. Când a împlinit optsprezece ani, Cole a pus să i se facă același tatuaj pe partea interioară a gâtului, acolo unde se simțea pulsul.

Știam cât de mult însemna acel tatuaj pentru el. Pentru Cam, „J&C" simboliza nu doar relația cu Jo, ci și relația cu Cole. Pentru Cole, „J&C" era Jo și Cam. Cole avusese parte de vremuri nasoale în copilărie cu mama lui alcoolică, Fiona. Aceasta nu fusese niciodată alături de el. Jo îl crescuse. Când Cole avea paisprezece ani, Jo descoperise că mama lor îl bătea și, la scurt timp după asta, se mutase cu Cameron și o lăsaseră singură în apartamentul de sus.

Fiona murise în urma unui atac de cord cu aproape doi ani în urmă. Mi-am imaginat că pentru Cole nu fusese ușor din mai multe motive. Încercasem să-i vorbesc despre asta, dar era unul dintre subiectele pe care nu voia să le abordeze. Din punctul lui de vedere, Jo era atât soră, cât și mamă, iar Cameron le salvase viețile. Ei erau tot ceea ce îi trebuia lui.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, în timp ce-i făceam cafeaua. N-ar fi trebuit să fii la muncă?

Cole era student la Colegiul de Artă din Edinburgh, dar lucra încă de la șaisprezece ani la INKarnate, un studio de tatuaje medaliat din Leith. Stu Motherwell conducea salonul de mai bine de douăzeci și cinci de ani, iar Cole începuse în calitate de comisionar, astfel încât să se obișnuiască cu locul. Când avea optsprezece ani, a început ucenicia acolo, cu jumătate de normă. Știam că Stu îl trata pe Cole ca pe un fiu și se bizuia mult pe el.

Nu credeam că avea să mai dureze mult până ce Cole să-l ajute să conducă afacerea.

— Încep mai târziu, a răspuns Cole, luând cafeaua cu un „mulțumesc". Încep în treizeci de minute, dar m-am gândit să trec mai întâi să te văd.

M-am rezemat de blatul de bucătărie, privindu-l.

— De ce? E totul în regulă?

M-a privit și el timp de câteva secunde lungi.

— Asta vreau și eu să te întreb. Cu tot ce se petrece...

Înțelegând încotro bate, i-am zâmbit într-un mod liniștitor.

— Lucrurile sunt OK. Sincer.

Cole s-a încruntat.

— N-am mai avut vești de la tine în ultima vreme și...

A ridicat din umeri.

— Cole, școala și voluntariatul mă cam epuizează. Mă cam stresez și, din cauza asta, celelalte aspecte ale vieții cumva sunt sub așteptări.

— Ești sigură că asta e?

Am dus mâna la inimă.

— Jur.

Și-a mutat privirea dincolo de mine, spre masa din bucătărie, unde cadourile pentru petrecere stăteau toate ambalate și pregătite să plece. L-am văzut ochind pachetul de prezervative pe care îl pusesem alături pentru a-l da lui Ellie și lui Jo, ca o glumă. Cole a pufnit.

— Azi nu te invidiez.

— Două femei pline de hormoni și un pachet de prezervative? Asta nu e un fel de seară de vineri pentru voi? l-am necăjit eu.

El a izbucnit în râs, deoarece știam amândoi că eram departe de adevăr.

Cole nu era tocmai genul jucător. Firește, știam că nu era vreun înger, dar prefera să fie implicat într-o relație. Chiar acum se întâlnea cu o studentă la Istoria artei, pe nume Steph.

— Cel puțin mie îmi trebuie prezervative, mi-a zâmbit el, dar nu cu asprime.

Eu am făcut o mutră:

— Așadar, a trecut ceva vreme.

— Corecție: a trecut mult timp.

S-a încruntat.

— Ai de gând să-i acorzi vreodată cuiva vreo șansă?

— Uite, nu vreau să mă culc cu cineva la întâmplare. Cole, eu nu sunt Suzanne.

— N-am spus niciodată că ai fi. Nu toţi tipii caută doar să te agaţe şi apoi să te părăsească dimineaţa.

Expresia i s-a înmuiat.

— Tu nu eşti genul de fată pe care să vrei s-o părăseşti, Hannah. Dă-i unuia şansa să ţi-o dovedească. N-ai fost niciodată într-o relaţie. Cum poţi să critici vehement asta, dacă nu încerci?

Am râs.

— Nu critic nimic. Pur şi simplu acum sunt fericită singură. Dar, apropo de cupluri... ce-ţi *face* jumătatea?

Cole a oftat.

— Mă stresează. I-am promis că trec pe la ea după muncă să o ajut la lucrări.

— Ooo! am făcut eu în glumă. Eşti un iubit de treabă.

Cole a dat pe gât ultima gură de cafea şi a pus ceaşca în chiuvetă. S-a aplecat şi mi-a plantat un sărut pe obraz.

— Data viitoare când te întâlneşti cu Steph, vrei, te rog, să-i spui şi ei asta?

— Necazuri în paradis? l-am întrebat, conducându-l spre uşă.

— Devine sâcâitoare.

— Sunt sigură că va fi bine de îndată ce încetează să te mai streseze.

— Hmm.

Mi-a zâmbit şi el în timp ce ieşea.

— Petrecere frumoasă!

— Meditaţii plăcute! i-am răspuns eu cu un rânjet diabolic. Cine ştie? Lucrurile ar putea să devină puţin... *educative*, am adăugat, mişcând întruna din sprâncene.

Cole a râs în timp ce cobora treptele două câte două.

— Nu pot decât să sper.

De îndată ce am păşit pragul casei părinţilor mei, am auzit frânturile de conversaţii venind dinspre camera de zi.

Tata a păşit în hol în timp ce eu închideam uşa de la intrare, luminându-se la faţă la vederea mea.

— Bună, tată.

M-a sărutat pe creştet şi s-a tras înapoi să-mi zâmbească.

— Nu te-am văzut de mult.

M-am schimonosit.

— Îmi pare rău că nu mi-am făcut apariţia pe-aici în ultima vreme. Am fost prinsă cu treburi până peste cap.

Tata era profesor de Istorie clasică la Universitatea din Edinburgh. Era inteligent, pasionat de materia sa, relaxat şi, mai presus de toate, al naibii de perceptiv. A mijit ochii în timp ce mă studia.

— Eşti sigură ca asta e tot?

— Desigur. Sunt bine, sincer.

— Mi-ai spune dacă n-ai fi?

Ce-i drept, avea toate motivele să se îngrijoreze că aş fi putut să-i ascund problemele mele. Aveam antecedente în aşa ceva. Dar de data asta eram sinceră.

— Sunt prea bătrână pentru aşa ceva.

— Clark! Poţi, te rog, să aduci tartinele? s-a auzit vocea mamei din bucătărie.

Tata a făcut ochii mari, prefăcându-se a fi îngrozit.

— Încerc să scap. Ajută-mă, te rog!

Am râs.

— Du-te.

Am făcut semn spre uşă.

— Îi distrag eu atenţia.

El a oftat uşurat, m-a sărutat pe obraz şi a ţâşnit pe uşa din faţă. O secundă mai târziu, mama a intrat în hol.

— O, Hannah!

A surâs, venind spre mine cu braţele deschise.

— Mă bucur să te văd, scumpo!

M-a îmbrăţişat strâns.

— Din întâmplare, l-ai văzut pe tatăl tău?

— Ăăă... a plecat.

Mama s-a tras înapoi, încruntându-se.

— Trebuia să-mi dea o mână de ajutor.

— Mamă, e singurul bărbat de-aici. Nu cred că e cinstit să-i ceri să rămână în timp ce toți ceilalți sunt liberi.

Ea a pufnit auzind asta, dar nu m-a contrazis.

— Atunci, vrei, te rog, să mă ajuți tu?

Am ridicat darurile.

— Mai întâi, unde pun astea?

— În camera de zi.

Am intrat în camera de zi, în timp ce mama s-a dus înapoi la bucătărie, și am fost imediat atacată de sora mea și de prietenele ei. Ellie a ajuns prima la mine. Exact la fel ca atunci când fusese însărcinată cu William, nu numai că avea un pântece destul de mare, dar obrajii îi erau bucălați și buzele mai pline. Era absolut adorabilă, cu toate că ea n-ar fi fost de acord cu asta.

— Hannah!

M-a tras spre ea și eu am îmbrățișat-o stângaci, încercând să nu-i strivesc protuberanța.

— Arăți minunat, Els!

Am sărutat-o pe obraji și m-am dat înapoi să-i privesc cu atenție burtica.

— De data asta ești și mai mare.

Els a gemut.

— Nu-mi mai aminti! Jo mă face să mă simt ca o viță.

Jo a râs, dând-o pe Ellie cu blândețe la o parte, astfel încât să mă poată îmbrățișa.

— Am senzația că nu te-am mai văzut deloc, a oftat ea din rărunchi, strângându-mă în brațe.

Cu excepția pântecelui proeminent, Jo nu arăta diferit — era superbă, ca întotdeauna. M-am întrebat câte femei din încăpere o urau pentru că arăta superb însărcinată.

— Am fost tare ocupată. Îmi pare rău!

— Să nu-ți pară, mi-a zis, zâmbind încurajator. Știu cât de mult muncești.

— În regulă, e rândul meu.

Un accent muzical american mi-a ajuns la urechi, cu câteva secunde înainte ca Olivia Sawyer să mă îmbrățișeze.

— Au trecut secole! s-a plâns ea, făcând din ochi în așa fel încât să înțeleg că ea nu bombănea cu adevărat în legătură cu absența mea. Ce mult ți-a crescut părul de când ne-am văzut ultima dată!

Olivia, sau Liv, așa cum îi spuneam noi, era o brunetă atrăgătoare, cu forme, care practic era sora lui Jo. Tatăl lui Jo, Mick, fusese ca un unchi apropiat pentru Jo în copilăria ei. Plecase în America pentru a fi alături de un copil — Liv —, pe care nu-l cunoscuse până la vârsta de treisprezece ani, și s-a întors în Scoția în urmă cu șapte ani, atunci când soția lui, mama lui Liv, a murit. Liv a venit cu el să-și refacă viețile. Mick și Jo au lucrat împreună în firma lui de zugrăvit și decorat, iar tata i-a făcut rost de o slujbă lui Liv la biblioteca din sediul principal al Universității din Edinburgh. A avut și ea parte de propriul final fericit atunci când s-a căsătorit cu cel mai sexy bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, Nate Sawyer. El era cel mai bun prieten al lui Cam.

Grupul era atât de strâns legat, încât eram cu toții ca o mare familie.

— Munca... am spus, ridicând nefericită din umeri. Să fiu stagiară mă stoarce de puteri.

Faptul că Liv și Nate se mutaseră mai departe, în afara Edinburgh-ului, într-o casă care putea să găzduiască familia lor în creștere, nu ajuta. Aveau o fiică de patru ani, Lily, și una de un an, January.

— Să înțeleg că Nate stă cu copiii?

— Bărbații stau cu toți copiii, am auzit-o pe Joss, care a venit spre mine zâmbind și ducând un pahar de șampanie cu Buck's Fizz[1].

---

1 Cocktail din două treimi șampanie și o treime suc de portocale, numit după clubul londonez omonim unde a fost preparat pentru prima dată în 1921, ca o scuză pentru a se putea bea o băutură dimineața devreme. (*N.tr.*)

— Iubito.

M-a sărutat cu afecțiune pe obraz.

— Mă bucur că te văd!

— Și eu!

Am surâs brusc la imaginea care mi se ivise în minte.

— Băieții sunt toți împreună cu copiii?

Joss a chicotit.

— Da. I-au dus la Grădina Zoologică.

M-a bufnit râsul.

— Patru bărbați și cinci copii mici. Băieții sunt complet depășiți numeric.

Braden era tatăl lui Beth, în vârstă de aproape șase ani, și al lui Luke, de trei ani. Joss era o americană venită în Edinburgh la studii. În mod tragic, își pierduse întreaga familie pe când avea paisprezece ani — mama, numită Sarah, tatăl, numit Luke, și pe surioara ei, Beth. Sarah era din Scoția, așa că Joss se hotărâse s-o ia de la capăt în țara natală a mamei ei. După absolvire, s-a mutat cu Ellie, l-a cunoscut pe Braden și a început cu el o poveste de dragoste, care a devenit mult mai mult. Erau căsătoriți de șapte ani și erau doi dintre cei mai fericiți oameni pe care îi cunoșteam.

— Vom vedea cine se întoarce întreg, a murmurat Joss sec.

După ce am mai glumit puțin cu ele, am auzit-o pe mama strigându-mă, așa că m-am grăbit spre bucătărie și i-am dat o mână de ajutor la aranjarea bufetului.

Ne-am instalat toate în camera de zi, scoțând „ooo"-uri și „aaa"-uri la vederea darurilor și râzând atunci când Jo a aruncat cu pachetul de prezervative în mine.

Le-am lăsat pe toate să sporovăiască, stând acolo, pur și simplu, și bucurându-mă de atmosfera fericită și de entuziasmul nașterilor ce băteau la ușă. Jo și Ellie erau amândouă aproape în șapte luni. Niciuna nu voia să știe sexul bebelușului, așa că toată lumea alesese daruri neutre.

Câteva ore mai târziu, ușor amețită de la Buck's Fizz și vrând puțină apă, am dispărut în tăcere la bucătărie. Am fost urmată de Joss.

— Hei!

I-am zâmbit peste umăr în timp ce-mi umpleam paharul cu apă de la frigider.

Joss mi-a aruncat o privire apreciativă.

— Arăți obosită. Te simți bine?

— Am avut o noapte lungă. Și sunt epuizată la gândul altor doi bebeluși, i-am spus în glumă. N-o să am o viață cu tot babysittingul pe care va trebui să-l fac.

Joss a gemut.

— Te cred. După tot babysittingul pe care Jo și Cam l-au făcut pentru mine, va trebui să mă revanșez. Beth, Luke *și* un bebeluș? O să mă termine.

— Au, lasă-l pe Braden s-o facă!

Joss a râs, dar s-a auzit o voce masculină întrebând:

— Ce să-l lase pe Braden să facă?

Ne-am întors amândouă spre ușă și l-am văzut pe Braden intrând impunător. Îl avea pe Luke în brațe, iar Beth venea repejor spre mama ei.

— Mami, am stat pe un pinguin! a strigat ea, aruncându-și brațele în jurul picioarelor lui Joss.

Joss a prins-o, uitându-se cu ochii mari la Braden. El a chicotit.

— Nu pe unul adevărat!

— O, slavă Domnului!

Joss a întins mâinile ridicându-și în brațe fetița slabuță și cu părul ciufulit.

— Am crezut că vom fi dați în judecată.

Și-a frecat nasul de al lui Beth.

— Te-ai distrat cu animalele, iubito?

Beth a dat afirmativ din cap și a întors capul spre tatăl ei. Orice era pe punctul de a-i spune a fost brusc curmat atunci când a dat cu ochii de mine.

— Hannah! a țipat ea.

Beth a fost imediat lăsată jos și s-a repezit la mine, moment în care Joss s-a dus și și-a sărutat fiul pe creștet și soțul pe buze. M-am aplecat s-o prind pe Beth, care sporovăia încântată, în timp ce nivelul zgomotului din casă creștea. Am auzit ceea ce mi-am imaginat a fi January plângând și William chicotind. Împingându-se să-și facă loc pe lângă picioarele lui Joss a apărut frumoasa Lily, cu părul ei negru și pielea măslinie. A alergat spre Beth și spre mine, cu un tigru de pluș în mânuță.

Am prins-o și pe ea, în timp ce Braden și Joss s-au dat din cale pentru a-i permite lui Nate să intre grăbit în bucătărie. Când m-a văzut cu Lily, s-a relaxat și i-a aruncat lui Braden o privire de ușurare.

— I-am dat-o pe Jan lui Liv. Ea e baby whisperer[2].

Deodată, am auzit un hohot de râs venind dinspre camera de zi.

— William, a precizat Braden zâmbind. Un comediant în devenire.

— Hannah!

Beth m-a tras de mână, atrăgându-mi din nou atenția asupra ei.

— Am văzut lei.

— Și tigri, Nanna! a adăugat moale Lily, pronunțându-mi numele în singurul fel pe care îl știa, înainte de a mesteca lăbuța animalului ei din pluș.

— Ce naiba...

Am auzit o voce familiară, sonoră, vorbind pe un ton confuz și exasperat. Câteva secunde mai târziu, frățiorul meu, Declan, a intrat în bucătărie, ținându-se de mână cu prietena lui. Dec avea optsprezece ani și ieșea cu Penny încă de la șaisprezece ani. Nu eram atât de apropiată de el pe cât mi-aș fi dorit, dar cred că asta era din pricina vârstei sale și a faptului că își petrecea cea mai mare parte a timpului cu Penny.

---

2 O persoană care excelează la calmarea sau la educarea copiilor dificili, folosind metode noncoercitive pe baza înțelegerii instinctelor acestora; aluzie la serialul de cincisprezece episoade produs de Discovery Home și Health TV series, în care sunt prezentate diverse situații în care părinții apelează la un specialist în educarea bebelușilor. (*N.tr.*)

A măturat încăperea cu privirea și a părut consternat.

— E duminică?

Am râs. Se referea la faimoasele prânzuri de duminică ale mamei. Nu toată lumea putea ajunge la prânz în fiecare duminică, dar la ocazii speciale ne adunam cu toții, iar casa era atât de zgomotoasă și de plină, încât dădea pe dinafară.

— Nu. E petrecerea pentru bebelușii lui Ellie și al lui Jo.

Dec a mormăit indispus:

— De parcă am avea nevoie de și mai mulți oameni în familia asta.

— Hei! l-a admonestat Joss, ar trebui să fii recunoscător că ai o asemenea familie.

— Da, da, a zis el, zâmbind pe jumătate. Doar că ar fi drăguț din când în când să vii acasă și să nu găsești pe nimeni.

— Hmm.

M-am ridicat, ținând fetițele de mânuțe.

— Știm cu toții de ce.

M-am uitat cu subînțeles la Penny și apoi i-am făcut din ochi fratelui meu.

El a dat ochii peste cap.

— Cu tine e ceva grav în neregulă.

A împoldit-o ușor spre ușă pe Penny, care acum era îmbujorată și mai tăcută ca oricând.

— Ne găsiți sus.

— Să nu faceți nimic din ce *aș face* eu! am strigat după ei, în timp ce Braden, Nate și Joss au râs.

Nate a clătinat din cap în direcția mea.

— Ești rea cu el.

Am mimat o mutră șocată și m-am uitat în jos, spre fetițe.

— Ați auzit asta? Mătușica Hannah nu e rea, nu-i așa?

Beth a clătinat din cap cu fermitate, în timp ce Lily a încuviințat, evident încurcată de întrebare.

Capitolul 3

În casă era liniște, de vreme ce toată lumea, în afară de frățiorul meu și de Penny, o zbughise. Cu toate că existaseră multe oferte de a o ajuta pe mama să strângă, în final i-am fugărit pe toți și am rămas să-mi ofer serviciile, în ciuda teancului de lucrări ce mă așteptau în apartament pentru a le corecta.

Tocmai puneam la o parte câteva vase abia spălate și șterse, când mama mi-a pronunțat numele aproape într-o doară. Precaută, din pricina tonului ei neliniștit, m-am întors, cu sprâncenele ridicate.

Își făcea de lucru, ușor emoționată, cu un burete pe care îl folosise pentru a șterge blatul de bucătărie.

— Tatăl tău și cu mine vrem să te rugăm ceva.

Am oftat, încrucișându-mi brațele la piept.

— Dacă vreți să vă ajut să scăpați de încă un cadavru, v-am spus data trecută că am terminat-o cu asta.

Mama a schițat un zâmbet.

— Amuzant, a spus sec. Nu... Ei bine...

— Hai, mamă, zi odată!

A expirat adânc.

— Mi-e oarecum să-ți spun asta, deoarece nu vreau ca tu să ai impresia că te dăm la o parte.

— Vezi asta? am întrebat-o, arătând spre fața mea. Așa arată o față „confuză".

Mama a scos un mic hohot de râs.

— Încerc să-ți spun că am transformat camera ta în cameră pentru copii.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, sună logic. Aveți copii care rămân la voi mai des decât mine.

Mama a părut să se dezumfle.

— Nu te-ai supărat?

— Nu, mamă, i-am răspuns râzând. Sunt o femeie matură, cu un apartament foarte drăguț, ceva mai sus pe aceeași stradă. Care are un dormitor. De fapt, două.

Mama a dat ochii peste cap.

— Râzi cât vrei, dar eu tot mama ta sunt, iar tu ești copilul meu și n-am vrut să ai impresia că te alungăm din casă. Am pus un pat de o persoană în camera copiilor, așa că poți să rămâi ori de câte ori vrei și, firește, de Crăciun.

Clătinând din cap la îngrijorarea care nu-și avea rostul și pe care i-o citeam în ochi, m-am dus spre ea cu brațele întinse și am tras-o într-o îmbrățișare fermă.

— Nu pot să cred că te temeai să-mi spui asta.

S-a topit în brațele mele.

— Asta fac mamele.

După o vreme, m-am desprins din îmbrățișare.

— Să înțeleg că încă nu te-ai descotorosit de lucrurile mele?

— Nu, le-am pus în cutii. M-am gândit că poate vrei să te uiți prin ele chiar acum și să hotărăști ce vrei să păstrezi și ce vrei să arunci.

Ar fi trebuit să mă întorc acasă și să încep să lucrez, dar mama și tata nu mă solicitau niciodată prea mult și știam că avea să le fie de ajutor dacă m-aș fi organizat cât mai repede posibil.

— În regulă. Ah, prânzul de mâine s-ar putea să iasă din discuție în ceea ce mă privește. Am un teanc de lucrări de corectat.

— A, ei bine, în cazul ăsta, lasă cutiile deocamdată, scumpo.

— Nee, am zis, făcându-i cu mâna în timp ce mă îndreptam spre scări. Probabil că oricum aveam să lipsesc.

Deși știam că urma să intru într-o altă cameră decât cea pe care o lăsasem în urmă, în mod surprinzător, tot mi s-a tăiat puțin respirația când am văzut pereții crem zugrăviți într-un alb-gălbui cald, de culoarea untului, să-mi văd patul dublu înlocuit de un minunat pătuț pentru copii și de un pat de o singură persoană. Afișele pe care le lăsasem pe pereți fuseseră dezlipite toate, cărțile pe care le lăsasem pe rafturi erau acum împachetate, iar fotografiile prietenilor mei erau și ele puse în cutii.

Am privit lung la cutiile puse teancuri pe podea în fundul camerei. Copilăria mea era în ele, personalitatea mea în devenire, anii adolescenței mele. Ducându-mă spre ele, am surâs.

După aproximativ o oră, pusesem într-o parte cutiile cu haine care puteau să fie date de pomană. Tata se întorsese acasă și urcase să mă salute, aducându-mi o ceașcă cu ceai și un biscuit, iar eu tocmai deschideam o cutie în care presupuneam că erau cărți, deoarece era foarte grea.

Am găsit câteva cărți înăuntru, dar am mai găsit și jurnale. La vederea lor, inima a început să-mi bată cu putere. Le-am scos și le-am pus la o parte, fără a intenționa să le citesc. Vreodată. Tocmai le așezam în grămada cu lucruri „de păstrat", când o fotografie a căzut dintre filele unui jurnal cu coperte negre ce data din ultimii ani ai adolescenței.

Inima nu-mi mai bătea cu putere.

Îmi bubuia.

Cu opt ani în urmă

Profesoara mea de engleză m-a reținut după ore pentru a-mi vorbi despre nuvela mea pe care voia s-o înscrie într-o competiție la nivel

local. Ideea m-a îngrozit. Scrisul meu... expus astfel încât oamenii să judece dacă e bun sau nu? I-am spus nu, mulțumesc.

Așadar, de ce în drumul meu spre ieșire îmi dădeam cu pumnii în cap? Am aruncat o privire în jur și am văzut că aproape toată lumea plecase. Pierdusem autobuzul. Se părea că aveam să mă duc pe jos acasă.

Rușinată, am lăsat capul în jos și am oftat.

De ce îi spusesem nu doamnei Ellis? Dacă ea considera că povestea mea era destul de bună pentru competiție, ar fi trebuit să particip. Îhh. Uneori îmi displăcea că eram atât de timidă. Alteori mă întrebam de ce nu puteam să schimb cumva asta. Se părea că n-aveam să ajung nicăieri.

Frustrată din pricina mea, am ieșit pe poartă, zărind trei băieți mai mari care șutau o minge la zidul școlii și vorbeau între ei. Pe unul l-am recunoscut.

Marco.

Nu îi știam numele de familie deoarece el era în anul al cincilea și eu, în anul al treilea. Îl cunoșteam numai pentru că era atât de popular, încât numele lui își croise drum prin anii mai mici. Și fiindcă era greu de ratat. Foarte înalt. Foarte chipeș. Auzisem că era străin, dar existau atât de multe zvonuri cu privire la țara lui de baștină, încât nu știam nimic cu certitudine.

Mutându-mi iute privirea în altă parte ca să nu mă surprindă uitându-mă la el, am făcut stânga și am pornit către casă. Apucasem să fac doar patru pași, când picioarele mi s-au oprit între al cincilea și al șaselea.

În față, fumând, urlând, râzând și înjurându-se unul pe altul se aflau Jenks și gașca lui. Ei erau în anul meu. Avuseserăm orele în primul an împreună, dar lucrurile se schimbaseră, de vreme ce fuseserăm nevoiți să alegem ce ore voiam să facem pe măsură ce carierele noastre de liceeni progresau. Prietenele mele și cu mine eram istețe și nu prea ne oboseam să ne prefacem că nu suntem. Jenks și prietenii lui se luaseră de noi încă din anul întâi. La început fusese doar la ore,

strigându-ne „animăluțele de companie ale profesorilor", „tocilare" și „bucherițe". Ulterior, deoarece nu puteau să se ia de noi în clasă, se apucaseră să ne agreseze verbal atunci când urcam în autobuz sau când ne vedeau pe coridoare. Încet-încet, abuzul verbal ajunsese tot mai bădărănesc și mai murdar.

Am aruncat o privire pe stradă, să mă asigur că nu venea nicio mașină, apoi am țâșnit pe partea cealaltă pentru a-i evita pe băieți.

Din nefericire, Jenks nu avea chef să mă evite.

Priveam în pământ, cu capul în jos, când l-am auzit strigându-mă pe nume.

De parcă ar fi știut ceva ce eu nu știam, inima mea a început să se zbată, izbindu-se de coaste.

Ridicând privirea, m-a cuprins groaza, căci un Jenks nonșalant și plin de ifose traversa spre mine, cu cei doi amici ai săi urmându-l îndeaproape și rânjind obraznic.

— Care-i treaba, tocilaro?

Jenks s-a oprit în calea mea, iar eu am trecut pe lângă el.

M-a apucat de braț, oprindu-mă.

M-am străduit să nu-i arăt că îmi era teamă atunci când el a pășit în spațiul meu personal, privindu-mă din cap până în picioare într-un fel care îmi făcea greață.

— Am întrebat care-i treaba, tocilaro?

— Niciuna, i-am răspuns, scuturând din cap și am încercat să trec mai departe, fiind însă blocată de cei trei. Uitați ce e, am întârziat acasă.

Aș fi vrut ca vocea mea să fi fost mai puternică. Aș fi vrut să-i pot doborî sau să-i bat sau să-i fac cumva să nu mai creadă că mă puteau intimida.

— Vrem doar să vorbim, mi-a spus Jenks, zâmbind superior. Așa de-a dracu' de îngâmfată. Da' tu mereu ai fost așa.

Aaron, prietenul lui Jenks, l-a lovit jucăuș cu pumnul în braț.

— Totuș', s-a făcu' a dracu' de apetisantă. I-aș trage-o.

Am pălit și am făcut un pas înapoi. Jenks a mormăit, uitându-se urât la mine.

— Tot o bucheriță afurisită îi.

A făcut un pas spre mine.

— Totuși, poate că o tăvăleală bună te-ar face să te dai pe brazdă, eh?

A întins mâna să mă apuce de talie și eu m-am ferit.

Am simțit sângele năvălindu-mi în urechi din pricina întorsăturii periculoase pe care o luase intimidarea lor.

— Mă duc acasă, am spus, încercând să injectez puțină autoritate în vocea mea, însă cuvintele au ieșit pe un ton tremurat.

Ei au râs, iar Jenks m-a apucat iar.

Țipătul meu de alarmă a fost imediat redus la tăcere când l-am văzut pe Jenks izbit ca o păpușă de cârpe în Aaron. Aproape că au căzut la pământ, reușind la țanc să se prindă unul de altul. Celălalt amic, Rube, s-a împleticit îndărăt, iar privirea mea s-a mutat de la ei la persoana care îl îmbrâncise pe Jenks.

Cu surprindere, ochii mei au călătorit în sus.

Înălțându-se deasupra noastră era Marco.

Un Marco extrem de furios.

Căutătura lui urâtă și amenințătoare era fixată asupra lui Jenks.

— Ce pula mea?

Jenks s-a dezlipit de Aaron și s-a încruntat spre Marco.

— Cine pula mea te crezi?

M-am mirat că era atât de agresiv cu Marco. Chiar și Rube și Aaron păreau descumpăniți.

— Cară-te de aici, i-a zis Marco liniștit, cuvintele lui fiind moi și cu un accent rotunjit. Dacă văd că mai încerci rahatul ăsta încă o dată, o să ai de-a face cu mine.

Jenks a deschis gura ca și când ar fi vrut să riposteze, dar Marco a fost brusc flancat de cei doi prieteni. Văzând că n-aveau cum să câștige împotriva băieților mai mari, Jenks a scuipat la picioarele lui Marco și apoi s-au îndepărtat cu pumnii strânși pe lângă corp.

M-am înfiorat, gândindu-mă că abia scăpasem.

— Ai pierdut autobuzul?

Luată prin surprindere, mi-am dat seama că Marco îmi adresase o întrebare. Vocea lui era aspră, gravă. M-am uitat în ochii lui albaștri-verzui, care sclipeau minunat în contrast cu genele negre și pielea caramel, și preț de un minut am uitat să mai respir.

Era superb. Și era ceva la el... o aură care mă făcea să-mi doresc să fiu mai aproape de el.

Am dat afirmativ din cap, fiind încă prea năucită pentru a vorbi.

Marco a ridicat din sprâncene.

— Unde stai?

Nu destul de năucită pentru a fi proastă, i-am aruncat acestei persoane pe care n-o cunoșteam o privire suspicioasă. Spre surprinderea mea, buzele i s-au arcuit de parcă ar fi vrut să râdă. A ridicat mâinile de parcă s-ar fi predat.

— N-am de gând să-ți fac rău.

Având încredere în instinctul meu, i-am răspuns:

— Stockbridge. St. Bernard's Crescent.

Le-a aruncat o privire prietenilor lui.

— Ne vedem mai târziu.

Aceștia m-au privit curioși, dar au încuviințat și apoi au plecat, luând-o în direcția opusă.

Rămăsesem singură cu Marco pe stradă — singură cu un băiat de șaptesprezece ani, înalt cam un metru optzeci și cinci, după ce fusesem acostată de niște băieți răi. Ar fi trebuit să-mi fie frică, însă, când privirile ni s-au întâlnit, am simțit chiar opusul. M-am simțit în siguranță.

— Vino, a spus el țâfnos, trecând pe lângă mine.

Nedumerită de sentimentele mele, m-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Ce faci?

— Te conduc acasă. N-am încredere că idioții ăia n-o să se-ntoarcă. Te supără tare?

— Uneori, la școală. Se iau de prietenele mele și de mine, dar n-au încercat niciodată să...

Am tăcut. Nu prea puteam să rostesc cu voce tare cuvintele. De fapt, nu-mi venea să cred că mă amenințaseră și cu violul, cu atât mai puțin că ar fi putut să-și ducă amenințarea la îndeplinire.

M-am uitat la Marco și am descoperit că îmi arunca o privire întunecată, de avertisment.

— Trebuie să ai grijă. Jenks e un mic rahat lipsit de suflet. N-ar fi trebuit să fie aici. A fost suspendat de la școală.

— Serios? De ce?

Înainte de a se decide să-mi spună, m-a studiat o clipă.

— Este cercetat de poliție. A fost acuzat c-ar fi violat o fată.

Mi-a căzut fața, în timp ce inima mi-a luat-o iar la galop.

— Pe bune? Eu de ce n-am auzit de asta?

Marco a ridicat din umeri.

— Nu știu. Fii totuși atentă, bine?

Am dat aprobator din cap. Firește că urma să am grijă de-acum încolo. Mă simțeam puțin rău.

Am mers tăcuți, unul lângă celălalt, spre casa mea. Eram înaltă pentru vârsta mea, dar nici pe departe la fel de înaltă ca Marco. El era construit atletic, cu antebrațe tari, puse în evidență de mânecile suflecate ale cămășii. Silueta sa mă făcea să mă simt ciudat de protejată și, pentru prima dată, delicată.

— De unde ești? America sau Canada?

Marco s-a uitat la mine și pe chip i se citea confuzia.

— Mulți presupun că sunt american.

În tonul lui se subînțelegea o întrebare, așa că i-am răspuns:

— Eu citesc mult și, ei bine, știi, o mulțime de scoțieni au imigrat în Canada, așa că ar avea o noimă culturală ca tu să fii scoțiano-canadian.

M-a studiat, schițând un zâmbet.

— Câți ani ai?

— Paisprezece.

— Ești foarte isteață.

I-am zâmbit.

— Mi s-a mai spus.

Asta l-a făcut pe Marco să râdă. Triumful m-a făcut să mă umflu în pene. Nu-l mai văzusem niciodată râzând și eram sigură că n-o făcea prea des, de vreme ce îndărătul ochilor lui sălășluia o urmă de tristețe.

— Pari mai mare de paisprezece ani.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Nu ești la niciuna dintre orele mele, așa că am știut că trebuie să fii mai mică. Totuși, n-am crezut că ești atât de mică.

Mi-a plăcut că el mă credea mai mare. Nu mi-a plăcut că, la paisprezece ani, mă considera mică. Practic, aveam paisprezece ani și jumătate. Voiam să-i spun asta, însă mă temeam că avea să sune ca o copilărie. Am cumpănit cum să o strecor cu nonșalanță în discuție, dar n-am avut ocazia.

Dându-mi seama că nu mai vorbiserăm de cel puțin treizeci de secunde, am zis:

— Așadar... ești canadian?

— Nee. American. În funcție de zonă, un accent canadian este diferit de un accent american. Și există accente diferite în diferite locuri din SUA. Trebuie doar să asculți cu atenție. Sunt din Chicago.

Absorbind noua informație, i-am spus:

— Asta-i tare.

El a ridicat din umeri, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— De ce v-ați mutat aici?

Marco a tăcut atât de mult, încât am crezut că nu avea de gând să-mi răspundă. Simțeam o cantitate irațională de dezamăgire, când, subit, a răspuns:

— Bunicii mei m-au trimis să locuiesc cu unchiul și cu mătușa mea.

Această frază mi-a spus multe, fără să-mi spună mare lucru. Am bănuit că asta însemna că părinții nu făceau parte din viața lui și m-am întrebat de ce. Tristele posibilități m-au făcut să-mi pară rău

pentru el. De asemenea, m-am mai întrebat de ce fusese trimis de acasă. Intuind că prima întrebare l-ar fi putut supăra mai mult decât cea de-a doua, am continuat cu cea din urmă.

— Ai intrat în multe belele acolo?

El a ridicat din sprâncene.

— Îmi scrii biografia?

Fiind înconjurată de adulți sarcastici toată viața, eram imună la orice încercare de a mă necăji. L-am privit drept în ochi.

— Și ce-ar fi dac-aș face-o?

Marco a zâmbit afectat la auzul celor spuse de mine.

— Da. Am intrat în belele. Am socotit că aici ar putea să fie mai bine pentru mine.

— Și este?

A ridicat iar din umeri, încruntându-se ușor.

Dându-mi seama că nu voia să vorbească despre asta, am schimbat subiectul.

— Numele tău este Marco, nu-i așa?

— D'Alessandro. Înțeleg că reputația mă precede, mi-a răspuns cu un zâmbet strâmb pe buzele lui perfecte.

Mi-a trecut prin minte că Marco nu vorbea ca băieții cu care își petrecea timpul la școală. Și nu era din cauza accentului său. Îi auzisem de nenumărate ori pentru a ști că erau mândri de limbajul lor dur, uneori abuzând de argoul scoțian și înjurând într-atât de mult, încât, dacă i-ar fi auzit, mamelor lor le-ar fi sângerat urechile. Evitau să spună ceva inteligent, fie în mod deliberat, fie ca o consecință a lipsei colective de neuroni.

— Sper că nu par o ticăloasă sau ceva de genul ăsta, dar nu cred că am mai auzit pe cineva din grupul din care faci parte folosind un cuvânt ca „precede".

El a protestat:

— Unul dintre noi trebuie să știe să scrie și să citească. Niciodată nu se știe când infracțiunea ar putea implica aceste unelte de bază în comunicare.

— Hannah Nichols.

El a zâmbit, oprindu-se și întinzând mâna lui mare.

Simțind revolta fluturilor din stomacul meu, i-am ignorat în mod voit și mi-am pus mâna mică într-a lui. Am încercat să-mi ascund senzația de furnicătură care mi s-a răspândit în tot brațul din locul în care mă atinsese. Am vrut să-mi întețesc strânsoarea și a trebuit să mă împiedic mental s-o fac.

— Mi-a părut bine de cunoștință, Hannah Nichols!

— Și mie! Mulțumesc că m-ai ajutat cu Jenks. Și pentru că m-ai condus acasă.

— Nicio problemă.

Am dat drumul mâinii și eu am deplâns pe loc pierderea atingerii sale. A făcut un pas înapoi, pregătindu-se să plece, dar am rămas nemișcată la vederea expresiei de încruntare de pe chipul lui.

— Încearcă să nu mai pierzi autobuzul iar.

S-a îndepărtat înainte să pot răspunde și am privit lung după spatele lui lat, simțind atât de multe lucruri pe care nu le mai simțisem niciodată până atunci.

După ce am intrat în casă, doar pentru a-mi petrece seara zăpăcită, am ajuns la o concluzie: eram îndrăgostită lulea. De Marco D'Alessandro.

Ar fi trebuit să intru în echipa de dezbateri. Am clătinat din cap, îndreptându-mă spre ieșirea principală din școală și blestemându-mi timiditatea. La începutul anului, profesorul de politică mă rugase să intru în echipa de dezbateri a școlii și, fiindcă eram sigură că n-aș fi putut niciodată să articulez cuvintele pe care le scriam fără probleme, refuzasem oferta.

Acum pierdusem autobuzul, deoarece dădusem peste grupul care repeta într-o sală de muzică goală și mă oprisem să-i ascult. Fusesem copleșită de nevoia imperioasă de a intra, de a mă prezenta și de a începe să dau glas opiniilor mele. Aveam tone de opinii înlăuntrul meu. De asemenea, mă temeam că pur și simplu

ar fi putut exploda din mine, făcând ravagii și lăsând în urmă dezastre.

Existau o mulțime de lucruri care îmi lipseau din pricina felului meu tăcut de a fi. Și, într-adevăr, nu mai eram chiar așa de tăcută. Acasă spuneam ce gândeam, indiferent de consecințe.

Am privit încruntată școala în timp ce deschideam ușa de la ieșire. Cu certitudine, era timpul pentru o schimbare. O simțeam venind.

Cu un oftat de regret, m-am repezit înainte, căutându-l pe Marco din priviri și găsindu-l singur în fața porții, în așteptarea mea.

Din motive întemeiate, în ultimul an, Marco mă așteptase în fața porții în cele mai multe zile, privind cum mă urcam în autobuz. Existaseră mai multe dăți în care întârziasem și el mă condusese pe jos acasă. În cele mai multe ocazii, întârzierea nu fusese din vina mea, dar recunosc că, de câteva ori în ultimele luni, întârziasem în mod deliberat, doar ca să fiu în preajma lui.

Eram dependentă de sentimentele dinlăuntrul meu atunci când eram împreună sau atunci când mă gândeam la el — și mă gândeam mult. Nu mă făcea să mă simt o tocilară timidă, ciudată. Și, spre încântarea și surprinderea mea, am descoperit că îl puteam face pe Marco — acest băiat care era în mod cert predispus la gânduri negre — să râdă. Râdea la glumele și la ironiile mele și remarca în mod constant cât de isteață eram, de parcă ar fi fost ceva mai degrabă de respectat decât de ironizat. Când mă uitam la el, stomacul mi se făcea ghem, pulsul o lua razna și aveam acele furnicături delicioase în tot trupul.

Voiam cu disperare să mă sărute.

Nu-mi dădeam seama dacă și el simțea la fel. Aveam cincisprezece ani acum și o înălțime de un metru optzeci. Băieții de la școală începuseră să-mi acorde mai multă atenție de când îmi crescuseră sânii și mă împlinisem în zona șoldurilor. Dar nu știam dacă și Marco remarcase lucrurile astea.

În ultimul an mă surprinsese. Nu era cea mai vorbăreață persoană de pe planetă, dar era răbdător cu întrebările mele, chiar dacă la multe dintre acestea nu-mi răspundea. Mă lăsa să sporovăiesc despre cărțile

pe care le citeam și despre muzica pe care o ascultam și chiar părea interesat atunci când o făceam.

De asemenea, fusese alături de mine atunci când îi spusesem despre familia mea care trecuse prin una dintre cele mai dificile situații. Când am împlinit treisprezece ani, sora mea, Ellie, a fost diagnosticată cu o tumoare cerebrală și, cu toate că se dovedise a fi benignă, întreaga tărășenie ne speriase pe toți de moarte. La fel cum se întâmplase și în cazul intervenției chirurgicale pe creier prin care trebuise să treacă. Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta sau despre efectul pe care îl avusese asupra mea, dar Marco m-a ascultat și, cumva, a reușit să-mi ofere alinare în tăcerea lui.

Odată cu descoperirea faptului că era un mare confident, mai descoperisem și că nu era atât de îngrozitor la școală pe cât lăsase să se înțeleagă. Cu toate că unii dintre prietenii lui aveau probleme la școală, Marco era liniștit și se ținea departe de drame. Înălțimea și statura îi făceau pe ceilalți elevi să fie precauți în ceea ce-l privea. Înfățișarea lui plăcută și faptul că era american îl făcuseră popular. Iar intensitatea cu care nutrea gânduri negre îi crease reputația de a fi rece, așa că toate aceste aspecte combinate îi asiguraseră respectul. Știam că nu era genul de băiat rău, în pofida zvonurilor care se auzeau. Studia și lucra cu un meditator. Trecuse toate examenele în anul precedent, excelând la desen, tehnologie, matematică și educație fizică. Avea meditator la engleză, iar notele îi asigurau promovarea.

— De data asta de ce-ai mai întârziat? m-a întrebat, potrivindu-și pașii după ai mei.

Am ridicat din umeri, nu prea dornică să vorbesc despre faptul că eșuam în viață.

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

Faptul că i-ar fi putut păsa suficient încât să fie îngrijorat pentru mine mă făcea să fiu sentimentală și să simt călduri pe dinăuntru. I-am oferit un zâmbet.

— Nu.

A ridicat din sprâncene.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui?

Am chicotit, dând cu piciorul într-o piatră de pe drum.

— Nici tu nu-mi zici unele chestii.

Marco a părut să proceseze asta.

— Păi, ce vrei să știi?

Hotărând că azi era un moment potrivit să încerc să fiu curajoasă, l-am întrebat:

— De ce nu vorbești despre familia ta?

Mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi spus: „Ar fi trebuit să știu c-ai să ajungi acolo."

— Nu prea mă înțeleg cu ei, a recunoscut el.

— Cu toți?

De vreme ce proveneam dintr-o familie unită, ideea că Marco se înstrăinase de a sa nu-mi pica bine. Știam cât de fericită mă făcea familia mea. Voiam ca Marco să fie la fel de fericit.

— Cu Nonna, poate — bunica mea, adică. Nu cu Nonno — bunicul. Și nici cu unchiul Gio. Soția lui e drăguță. El, nu prea.

Nu-mi plăcea deloc cum sunau toate astea și voiam să știu mai multe, însă această informație era mai mult decât scosesem de la el în trecut, așa că am decis să nu-mi forțez norocul.

— Am întârziat fiindcă ascultam echipa de dezbateri. Profesorul meu de politică m-a rugat să intru și eu în echipă la începutul anului. Am spus nu și acum îmi doresc să n-o fi făcut. Trebuie să mă port mai matur, mai bărbătește, Marco.

Am oftat.

— Deja o faci. Trebuie doar să crezi. Această presupusă timiditate a ta e numai în capul tău.

— Și când ai devenit așa deștept?

Marco a râs și s-a oprit. M-am oprit și eu, făcând ochii mari, căci el mă privea insistent.

— Ești prima persoană care îmi spune asta.

A clătinat din cap.

— Nu sunt deștept, Hannah.

Ignorând fiorul care îmi cobora de-a lungul șirei spinării, i-am aruncat o privire dezaprobatoare și l-am ocolit ca să mă așez pe treptele clădirii de apartamente în stil georgian în fața căreia ne aflam. Am ridicat privirea spre el, cu o mină foarte serioasă.

— Marco, nu trebuie să fii tobă de carte ca să fii deștept.

Marco s-a uitat fix la mine preț de câteva secunde, iar apoi a oftat în timp ce-și așeza trupul înalt pe treaptă, lângă mine. Brațul i s-a frecat de al meu și căldura care a năvălit a explodat înlăuntrul meu. Mi s-au înroșit violent obrajii, dar Marco n-a observat. El privea pierdut în stradă, părând căzut pe gânduri. În cele din urmă, m-a întrebat liniștit:

— Și tu crezi că sunt deștept?

— Da, i-am răspuns fără să șovăi.

Chiar credeam că era deștept. Și talentat. Și mult mai mult decât își dădea el seama.

I-au zvâcnit buzele.

— Nu cred că ți-am spus ceva deștept.

— Ai un simț al umorului sec și isteț. Îmi înțelegi glumele, am spus zâmbind și înghiontindu-l cu brațul.

Când a zâmbit și el, am continuat:

— Întotdeauna gândești înainte de a vorbi. Unii dintre cei mai inteligenți oameni din lume n-au învățat cum să facă asta.

M-a privit în adâncul ochilor, iar eu m-am prăbușit în adâncul meu de parcă aș fi fost în montagne russe. Nu mai fuseserăm niciodată atât de aproape unul de celălalt.

— Pun pariu că părinții tăi îți spun mereu că ești deșteaptă, a murmurat el.

— Mda, vor să cred în mine.

— Asta-i bine. Ar trebui să crezi în tine.

Am luat o decizie impulsivă chiar în acel moment și palmele au început să-mi transpire în timp ce sângele îmi năvălea în urechi.

— Sunt de părere că a crede în tine înseamnă să trebuiască uneori să fii curajos.

Înainte ca Marco să poată să-mi răspundă, m-am aplecat și mi-am lipit buzele de ale lui. Inima îmi bătea nebunește în piept, așa că de-abia mai auzeam altceva în afară de bătăile sale. Marco a încremenit sub sărutul meu, dar eu nu m-am retras. În loc de asta, am pus și mai multă presiune în sărut. Câteva secunde mai târziu, am simțit căldura mâinii lui Marco pe talia mea și buzele mișcându-i-se lipite de ale mele.

N-am avut timp să mă simt ușurată sau triumfătoare, deoarece mă săruta și el, preluând controlul sărutului și dându-mi hormonii peste cap. M-am înroșit toată, mă furnicau buzele și tot ceea ce voiam era să mă scufund mai adânc în el și să-i simt mâinile peste tot trupul meu.

Brusc, mâinile mele au căpătat o viață proprie, una venind să se așeze pe genunchiul lui, în timp ce cealaltă l-a prins de ceafă.

Mă strângea de talie și am oftat involuntar, buzele deschizându-mi-se odată cu sunetul. Aproape instantaneu am simțit atingerea limbii lui Marco pe limba mea și surprinzătoarea săgeată de dorință care m-a lovit între picioare m-a făcut să înțepenesc șocată.

Și uite așa m-am trezit împinsă la o parte atunci când Marco s-a ridicat brusc în picioare.

Gâfâind, am ridicat ochii spre el și m-am uitat cum își trecea mâinile prin părul negru scurt și peste față. Apoi a lăsat mâinile în jos și trăsăturile sale încordate mi-au fost dezvăluite în timp ce și-a coborât privirea neîncrezătoare.

Înainte să spun un cuvânt, Marco a coborât treptele și s-a făcut nevăzut.

Capitolul 4

Cei din anul al patrulea au izbucnit într-o conversație furtunoasă de îndată ce a sunat clopoțelul. Scaunele au hârșâit pe podea, caietele au fost îndesate în ghiozdane, iar prietenii care fuseseră separați în planul meu de așezare s-au reunit în timp ce se îndreptau spre ușă.

Terminasem un an de pregătire profesională la începutul verii și acum mă aflam în primele două luni ale anului de stagiu. De îndată ce acest an avea să se încheie, urma să fiu pe deplin calificată. După asta abia venea partea grea — găsirea unui post permanent de profesoară.

Mă simțeam încrezătoare că știam ce făceam, dar, din când în când, cineva îmi amintea că abia începeam și că avea să existe acel moment de panică. Nu puteam îngădui ca acest sentiment de îndoială de sine să câștige și cu siguranță nu puteam să-l las să se arate. Copiii erau ca prădătorii — arată un semn de slăbiciune și te vor doborî.

Privirea mea s-a încrucișat cu cea a lui Jarrod Fisher în timp ce acesta își strângea alene lucrurile. Prietenii lui, doi dintre

copiii-problemă din clasa asta, stăteau lângă banca lui, aşteptându-l. Din câte auzisem, îi urmau exemplul lui Jarrod, dar, la ora mea, Jarrod nu era o pacoste, cu toate că prietenii lui erau nişte pramatii insuportabile. Auzisem, totuşi, poveşti de la ceilalţi profesori, potrivit cărora Jarrod putea fi o pacoste. Înjura, răspundea înapoi şi întrerupea lecţia.

M-am întrebat ce îl făcea să intre în conflict cu ceilalţi profesori. Aveam şi eu parte de latura lui impertinentă, dar niciodată într-o manieră agresivă.

— Jarrod, pot, te rog, să vorbesc puţin cu tine? l-am întrebat, apoi le-am făcut semn cu mâna prietenilor lui să părăsească sala, împreună cu restul elevilor.

Ca de obicei, m-au ignorat, uitându-se la liderul lor.

Ca de obicei, nu am cedat.

— Băieţi. Afară. Acum.

Băieţii mi-au aruncat priviri murdare, dar s-au întors şi au ieşit din sala de clasă. Jarrod s-a ridicat, întinzându-şi trupul înalt. Şi-a înşfăcat rucsacul şi a venit încet spre mine, cu un mic zâmbet superior jucându-i pe buze. La cincisprezece ani, avea deja un metru optzeci şi cinci. Din prima clipă în care intrase în sala mea de clasă, pielea lui închisă la culoare şi ochii albaştri îmi amintiseră de o anumită persoană din trecutul meu. După ce am descoperit fotografia în urmă cu două seri, asemănarea părea cumva şi mai pronunţată. Fireşte, Jarrod era mai puţin predispus să nutrească gânduri negre, dar poate că era la fel de furios, dincolo de farmecul lui arogant. Uneori era greu să nu te întrebi ce anume provoca acea furie într-un băiat atât de tânăr. Alteori era greu să încerci să nu-ţi pese de asta şi doar să-i predai engleză.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Nichols?

Stătea gârbovit în faţa catedrei, simţindu-se complet în largul lui cu mine.

— Mâine vă voi înapoia primele variante ale eseurilor, dar am vrut să ştii că te-ai descurcat excepţional.

L-am studiat, ştiind că în acest băiat arogant era ceva mai mult decât părea la prima vedere. Trebuia să fie. Ştiam asta după ce citisem minunatul eseu despre frăţiorul lui.

— Eşti foarte intuitiv, Jarrod.

A făcut ochii mari.

— Serios?

— Am scris nişte notiţe. Poţi să te uiţi peste ele mâine. Am vrut doar să ştii că mi-a făcut plăcere.

I-am aruncat o privire cunoscătoare.

— Dacă ai munci aşa la toate orele, te-ai descurca foarte bine. Ar trebui să începi să te gândeşti la universitate.

Scânteia care se aprinsese în ochii lui la auzul laudelor mele s-a stins, dar mi-a oferit un zâmbet obraznic.

— Şi de ce-aş face asta? N-ar mai fi nicio provocare pentru profesori.

L-am privit cu reproş.

— Jarrod.

A ridicat din umeri.

— Mă calcă pe nervi. Domnul Rutherford o face dinadins. N-am de gând să stau şi să înghit.

Nu ştiam dacă era sau nu adevărat, dar de vreme ce domnul Rutherford, un profesor de matematică, mă enerva ori de câte ori ne încrucişam drumurile, n-am putut să găsesc cuvinte pentru a-l contrazice. În schimb, am continuat cu:

— Nu înjura. Şi nu lăsa pe nimeni să stea în calea viitorului tău. Eşti un puşti tare isteţ. Ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnişoară Nichols.

— Aşa spun. Poate că şi ceilalţi profesori ar spune la fel, dacă ai înceta să-i mai freci la creier.

Şi-a ridicat capul.

— *Dumneavoastră* tocmai aţi vorbit vulgar? m-a ironizat el.

M-am blestemat în sinea mea, ştiind că aş fi dat de bucluc dacă m-ar fi reclamat. Uneori era greu să separ predatul copiilor

de voluntariatul cu adulții. Când înjuram în fața clasei mele de analfabeți, nu era mare scofală. Dar să înjur în fața adolescenților? Nu prea e o dovadă de profesionalism. Am scuturat din cap cu nevinovăție.

— Nu-mi amintesc să fi făcut asta, nu.

Jarrod a izbucnit în râs.

— Uitați, ceilalți profesori nu sunt ca dumneavoastră. Sunt imuni la farmecul meu. Asta-i problema. Și cu asta, basta.

— O, Jarrod!

I-am aruncat o privire miloasă prefăcută.

— Nu sunt fermecată de tine. *Nu* ești chiar atât de fermecător. Sunt doar plăcut surprinsă de abilitățile tale.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnișoară Nichols.

Mi-a făcut cu ochiul și apoi a ieșit din clasă, împăunându-se de parcă viața ar fi fost o glumă bună. Totul era doar prefăcătorie. Se trăda prin acea atitudine de rahat pe care o afișa.

Deși ne înțelegeam cât de cât, tot mă întrebam dacă sfaturile și încurajările mele puteau să penetreze barierele pe care le ridicase în jurul său. Știam totul despre ridicatul zidurilor. Uneori ai nevoie de zidurile alea pentru a ține oamenii la distanță, deoarece, dacă i-ai lăsa înăuntru, ar dizolva adezivul care ține părțile esențiale din tine laolaltă... Dar există momente în care trebuie să înveți să cobori acele ziduri, pentru a permite oamenilor să intre, întrucât *ei* sunt adezivul care te ține laolaltă.

Poate că aș avea o șansă mai bună să ajung la Jarrod dacă aș fi mai pricepută în a recunoaște eu însămi diferența. Învățasem de tânără că era o imensă distanță între teorie și practică.

Uneori pur și simplu nu mă puteam extrage din teorie.

Aveam motivele mele.

Am întins mâna să-mi iau geanta, gata să-mi strâng lucrurile și să mă întorc acasă, să corectez temele. Îndesând un dosar în geanta largă, am auzit un foșnet și am știut exact ce se întâmplase. Boțisem fotografia.

Cu mâinile tremurânde, am căutat-o și am tras-o afară, netezind-o cu vârfurile degetelor. De ce o păstram? De ce o adusesem la școală?

Privind lung fotografia mea — o versiune de șaisprezece ani a mea, mai tânără, mai infatuată și mai romantică —, zâmbind în fața aparatului pentru selfieul pe care îl făcusem cu prietenul meu, Marco, băiatul de care mă îndrăgostisem lulea, m-am întrebat, nu pentru prima oară, unde dispăruse acea versiune a mea.

Era nostim... Uneori mă întrebam dacă o pierdusem din pricina lui Marco, și totuși, cred că n-o găsisem până când nu-l cunoscusem pe el.

Nu-mi puteam explica cum de am știut că ceva nu era în regulă atunci când mi-a trimis Marco un mesaj să ne întâlnim. Nu că n-ar mai fi făcut-o până atunci. Ne mai întâlniserăm de multe ori la o bibliotecă, pentru a-l ajuta cu temele la Engleza superioară — un curs pe care nu trebuia să-l facă, deoarece se angajase deja ca ucenic la un tâmplar din Edinburgh. Totuși, asta nu părea să fie suficient pentru Marco. Era ca și când s-ar fi provocat pe sine, încercând să-și dovedească faptul că putea să facă ceea ce îi spuneau alții că nu putea. Mă surprinsese în ultimul an și jumătate cu determinarea lui tăcută.

Nu era întotdeauna legat numai de școală. Uneori îmi trimitea mesaje pentru a ne întâlni la un magazin sau la un restaurant, doar pentru a petrece următoarele câteva ore hoinărind pe străzile din Edinburgh în compania lui, eu sporovăind în timp ce el asculta în cea mai mare parte a timpului. Despre acel sărut de demult, acel sărut impulsiv, nu se discuta niciodată. Mă evitase timp de o lună după acel sărut. Dar faptul că-l sărutasem și apoi mă respinsese fusese cumva eliberator. Bine, duruse ca naiba și mă simțeam umilită, dar, după un timp, am început să-mi dau seama că lumea nu se sfârșise. Făcusem ceva pentru mine, ceva curajos, și dusesem bine treaba până la capăt. Asta îmi schimbase perspectiva. Acum vorbeam la ore și mă apăram pe mine și pe prietenii mei împotriva insultelor. Am mers la competiție

cu nuvela pe care o scrisesem și cu care mă îndemnase profesoara mea de engleză să mă înscriu și m-am alăturat și echipei de dezbateri.

Cam ăsta a fost motivul pentru care Marco a reînceput să vorbească cu mine. Eu, firește, am pierdut autobuzul după prima mea întâlnire cu echipa și, când am ieșit, el mă aștepta. N-a scos niciun cuvânt despre sărut. Doar se prefăcea că nu se întâmplase niciodată.

Totuși, de vreme ce petreceam timpul cu el, eram capabilă să-mi ascund dezamăgirea foarte adânc înlăuntrul meu.

De obicei eram cuprinsă de încântare când mă aflam pe drumul spre întâlnirea cu el. Și totuși, de data asta, în timp ce mergeam la lăsarea serii spre Grădinile Douglas, eram cuprinsă de presimțiri.

Micile grădini care se întindeau de-a lungul râului Water of Leith erau goale. Cu excepția siluetei masive care stătea așezată pe o bancă.

— Marco?

A dat din cap în direcția mea și, pe măsură ce mă apropiam, trăsăturile lui deveneau mai clare, la fel ca și umflătura roșie de sub ochiul lui stâng. Am tras aer în piept și m-am dus grăbită spre el, așezându-mă pe bancă. Fără să mă gândesc, am ridicat mâna spre fața lui, urmărind conturul pielii de sub vânătaia care se mărea.

— Ce s-a întâmplat?

Părea pierdut. Am simțit o durere în piept pentru el.

— Unii oameni se tem de mine. Din pricina înălțimii, a constituției, a zvonurilor, a reputației.

Colțul gurii i s-a ridicat a dispreț.

— Iar alții văd în asta o provocare. Eu, o provocare.

Înfuriată pentru el, am coborât mâna pentru a o pune pe umărul lui.

— Ce-a spus unchiul tău când a văzut?

Marco a pufnit.

— Hannah, cine crezi că a făcut asta?

Nu știam ce voiam mai tare: să plâng pentru el sau să abat o lume de durere asupra unchiului său. Niciodată n-aș fi putut să înțeleg cum un adult putea abuza un copil aflat sub protecția lui, deoarece nu

cunoscusem nimic altceva decât iubirea și devotamentul. Știam că și Cole suferise abuzuri din partea mamei sale, iar Jo din partea tatălui ei. Mă simțisem neajutorată auzind asta. Acum mă simțeam la fel.

— A... a mai făcut asta până acum?

A clătinat din cap.

— Și probabil că nici n-o să mai facă. Mătușa Gabby a sărit până în tavan. I-a spus că, dacă mă mai atinge vreodată, îl părăsește.

L-am strâns de umăr.

— Îmi place mătușa ta Gabby.

Asta l-a făcut să zâmbească.

— Da, e tare.

— Le-ai spus bunicilor ce-a făcut?

— Hannah...

A zâmbit trist.

— Nonno mă urăște. Nu dă doi bani. În Chicago eram o persoană dezagreabilă. Pierdeam vremea cu indivizi care se ocupau de lucruri cu adevărat rele. De asta bunicii m-au trimis de acasă.

Intrigată, m-am aplecat în față.

— De ce crezi că bunicul tău te urăște?

Tatăl mamei mele murise înainte ca eu să mă nasc, dar tatăl tatei încă trăia și mereu mă copleșea cu dragostea lui de cele câteva ori pe an când ajungeam să-l văd. Nu puteam să înțeleg cum un bunic își ura nepotul.

— Sunt pe jumătate afro-american. Bunicul meu italian nu poate suporta faptul că scumpa lui fiică s-a culcat cu un tip de culoare.

Am rămas cu gura căscată din pricina șocului.

— E cumva rasist?

Marco a ridicat din umeri.

— Tatăl meu ar fi putut să fie japonez, evreu sau mexican, și asta tot l-ar fi scos pe Nonno din sărite. Ceea ce conta era că tata nu era italian și că părinții mei nu erau căsătoriți atunci când mama a rămas însărcinată. Nonno este de modă veche și un tradiționalist sadea.

Puteai să-i spui cum voiai. Nu exista nicio scuză să maltratezi un copil; și s-o faci din cauza geneticii? Eram furioasă pentru Marco.

— S-a purtat cumplit cu tine?

Marco a ridicat iarăși din umeri, dar, de data asta, mi-a susținut privirea atunci când mi-a spus:

— Mama mea l-a cam abandonat pe tata, iar bunicii au refuzat să-l lase în preajma mea. El a renunțat și și-a luat zborul înainte să împlinesc un an. Mama a mai stat vreo câțiva ani, numai că n-a prea fost mamă. Avea doar șaptesprezece ani când m-a avut pe mine. Și n-a putut înghiți faptul că tatăl ei, pe care cândva îl idolatrizase, nu suporta s-o vadă în fața ochilor și masiva dezamăgire pe care ea o reprezenta. Așa că și-a luat și ea zborul. M-a lăsat cu ei.

Mi-am simțit stomacul greu.

— Cât de rău a fost?

M-a privit drept în ochi și mi-am dat seama după expresia lui că n-avea de gând să-mi spună. Totuși, alegând să nu-mi spună, a lăsat ca imaginația mea să lucreze peste program și nu mai simțeam nimic în afară de furia îndreptată asupra bunicului său și nevoia de a-l proteja pe Marco.

— Nonna e grozavă. A încercat să compenseze... orice altceva. Și cea mai mare parte a familiei mele italiene este grozavă. Din păcate, n-am ajuns să locuiesc cu ei.

— Așadar, ai intrat în belele și te-au trimis aici, la unchiul tău?

A încuviințat, iar pe chipul lui frumos s-a iscat o încruntare.

— La fratele mai mare al mamei. Mătușa mea Gabby este scoțiano-italiană, dar tatăl ei e de loc din Chicago. A venit în vizită cu ani în urmă și unchiul Gio s-a îndrăgostit de ea. Le-a venit ideea cu restaurantul, părinții ei aveau capitalul, el s-a mutat cu ea aici și așa s-a născut D'Alessandro.

Între noi s-a lăsat tăcerea și deodată m-am simțit ciudat să-l mai ating. Am lăsat mâna în jos și m-am rezemat din nou de spătarul băncii. Mi-am îndreptat privirea asupra lungimii picioarelor sale și

m-am gândit că, dacă ar fi vrut, Marco ar fi putut să riposteze. Dar n-a făcut-o. Nu știam dacă din respect sau fiindcă refuza să se coboare la nivelul unchiului său. Știam numai că asta mă făcea să țin și mai mult la el.

— De asta mi-ai trimis mesajul?

Vocea mea suna prea tare în grădinile care începuseră să se întunece.

— Nee. Ți-am trimis mesajul ca să ieșim împreună. Să vorbim.

Am râs încet.

— Tu? Să vorbești?

M-a cuprins un val de căldură la vederea zâmbetului său.

— Eu vorbesc. Tocmai am făcut-o, nu-i așa?

— Așa se pare. Dar de obicei tu ești mai mult un ascultător.

— Mă rog.

A clătinat din cap, continuând să zâmbească.

Vrând să-l fac să zâmbească în continuare, am încercat o conversație mai ușoară.

— Ei bine, ai spus că vorbești, așadar, am de gând să te fac să vorbești mai mult.

— Zău?

Am încuviințat, întorcându-mă pe o parte și petrecându-mi brațul de-a lungul spătarului băncii. Marco și-a schimbat și el poziția, întorcându-se spre mine.

— Ia să văd... bine. Care e cântecul tău preferat?

— „Dirt Off Your Shoulder" de Jay Z.

Am izbucnit în râs, iar zâmbetul i s-a lățit.

— Minți.

A ridicat din umeri.

— Serios? Cântecul preferat?

Marco a oftat, trecându-și mâna prin păr. Părea pe jumătate rușinat atunci când a replicat:

— „Hurt" de Nine Inch Nails.

— N-am auzit niciodată de el.

Dar cu certitudine urma să-l caut pe YouTube când aveam să ajung acasă.

— E bun. Adevărat, știi tu.

Și-a schimbat din nou poziția, așa că stătea pe o parte, cu fața la mine.

— Vecinul lui Nonno a murit și fiul ei a moștenit casa. Era un mare fan Nine Inch Nails. Dădea muzica la maximum, enervându-l pe Nonno și jumătate din cartier. Într-o după-amiază, când aveam doisprezece ani, Nonno m-a trimis să-i spun să închidă muzica. Dar, când am ajuns acolo, cânta „Hurt". Până în acel moment nu prea dădusem atenție versurilor. Nu pricep cum de erau ca o scrisoare pe care ți-o scrie cineva... ca să-ți spună că nu ești singur.

Din motive bine întemeiate, asta mi-a adus lacrimi în ochi. Nu voisem niciodată să protejez pe cineva așa cum voiam să-l protejez pe el. Am crezut că, dacă vedea, avea să-i displacă. Dar șezând acolo cu el, privindu-l în ochi așa cum și el se uita în ochii mei, am știut că Marco putea să discearnă ceea ce simțeam pentru el. Și de data asta n-a plecat. În schimb, expresia i s-a înmuiat, ochii i s-au umplut de căldură și m-a întrebat:

— Care este cântecul tău preferat?

Mi-am reprimat lacrimile și i-am surâs.

— Am crescut ascultând Bob Dylan. Mama e mare fană. L-ai ascultat vreodată?

Marco a dat din cap a negare.

— Nu prea.

— „Blowin' in the Wind". Ăsta e cântecul meu preferat. E un gen de cântec trist, dar mie nu-mi evocă timpuri triste. Îmi amintește de excursiile în Highlands cu întreaga familie sau lenevitul în casă într-o după-amiază de duminică, doar mama și cu mine. Uneori presupun că amintirile asociate cu cântecul, mai curând decât cântecul în sine, îl fac să fie preferatul.

— Asta sună grozav. Mă bucur că ai o familie fantastică, Hannah. O meriți.

M-am încruntat când mi-am dat seama ce insinua.

— La fel și tu, Marco.

Când n-a răspuns, am lăsat la o parte frustrarea pricinuită de faptul că nu puteam să-l ajut cu viața lui de familie și l-am întrebat:

— Filmul preferat?

Am văzut cum a schițat un zâmbet și m-am relaxat.

— Zi de instrucție.

— Nu l-am văzut.

— Vom rezolva omisiunea asta. Dar al tău?

— Filmul meu preferat? Sau adevăratul meu film preferat?

A chicotit.

— Ambele.

— Filmul despre care le spun tuturor că e preferatul meu este Cercul poeților dispăruți. *E un film grozav, dar, în realitate, este filmul preferat al mamei.*

— Și al tău?

Am simțit cum mi s-au încălzit puțin obrajii.

— Bine, dar n-ai voie să spui nimănui.

A râs.

— Cât de rău este?

— În căutarea lui Nemo.

Marco a zâmbit.

— Nu e chiar atât de rău.

— Dintre toate filmele din toate timpurile, am ales În căutarea lui Nemo. *Un film de animație.*

A ridicat din umeri.

— Eu am ales Zi de instrucție. *Nu e ceea ce ar considera altcineva ca fiind un film bun — filmul preferat este acel film care îți place tare mult. Un film pe care îl poți vedea și revedea, fiindcă, din motive bine întemeiate, pricepi ceva din el.*

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate. De acum înainte am să recunosc cinstit că e În căutarea lui Nemo.

— O, eu n-am spus asta, m-a ironizat el. Păstrează rahatul ăsta pentru tine până ce termini liceul.

— Hei!

L-am pocnit în glumă cu pumnul în braţ şi el a izbucnit în râs. Privindu-l, ştiind că îi ridicasem moralul, mă simţeam de parcă cineva ne învelise într-un cocon cald. Legătura dintre noi se întărise.

— Următoarea întrebare. Cartea preferată?

Marco a făcut o grimasă comică.

— De parcă aş citi.

— Măcar ai citit câte ceva la viaţa ta, nu?

A râs şi mi-a întors întrebarea.

— Care e cartea ta preferată?

— Să ucizi o pasăre cântătoare.

În ochii lui strălucea ceva ce nu înţelegeam.

— Bună alegere.

— Aha, ai citit-o!

Marco a surâs şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu dacă ridicatul din umeri constituie un răspuns acolo de unde vii tu, Băiatule din Chicago, dar aici nu se pune.

— Ăstea-s o grămaʼ de cuvinte, isteaţo. Creierăşuʼ meu nu prea-nţelege despre ce vorbeşti.

Surprinsă, am izbucnit în hohote de râs. Adeseori Marco era sarcastic şi îi făcea plăcere să fie ironic, dar această latură a sa, această latură glumeaţă, era scumpă la vedere.

— Nu mai ocoli întrebarea.

Am aşteptat ca el să înceteze să mai surâdă. Pe măsură ce zâmbetul îi dispărea de pe chip, în expresia lui îşi făcea loc ceva nou şi intens. Ne-am susţinut privirile reciproc şi aerul dintre noi a căpătat consistenţă.

— Să ucizi o pasăre cântătoare, *mi-a răspuns calm.*

Mărturisirea sa m-a atins în adâncul sufletului. Poate că altcuiva nu i s-ar fi părut cine ştie ce faptul că aveam aceeaşi carte preferată, dar, chiar atunci, în întunericul tot mai dens, aveam impresia că era totul.

— Dacă ar fi să mergi la întâlnirea perfectă, unde ar fi asta?

Ceea ce voiam cu adevărat să-l întreb era cu cine *ar fi.*

Știam că întrebarea îl făcea să nu se simtă în largul lui, dar cred că tocmai de asta am insistat. Insistam să primesc răspunsuri cu privire la ce era între noi.

Privindu-mă, s-a încruntat.

— Ți-am spus că nu merg la întâlniri, mi-a zis el calm.

Răspunsul nu m-a surprins, dar tot simțeam un junghi de dezamăgire.

— Tu? m-a luat Marco prin surprindere.

I-am zâmbit ușor. Întâlnirea perfectă. Cu el. Unde?

— Sună siropos, dar îmi amintesc că am citit o poveste de dragoste pentru adolescenți pe care mi-a dat-o Ellie și în ea era vorba despre o fată care întâlnește un prinț adevărat și este de-a dreptul fantastică și extrem de stupidă, zău așa. Am râs agitată. Există foarte multe obstacole între ei, însă e o scenă în care el o duce la o cabană din țara lui, departe de toate și de toți. Stau așezați în fața focului care trosnește, bând și mâncând, uneori vorbind, alteori nu. Era ca și cum nu mai exista nimeni pe lume, doar ei și nu știu...

M-am oprit, simțindu-mi obrajii aprinși de jenă.

Din nou, între noi s-a lăsat tăcerea.

— Marco, de ce ai vrut să ne întâlnim în seara asta? l-am întrebat în șoaptă, rupând tăcerea.

De data asta n-a mai evitat întrebarea.

— Deoarece, a răspuns și el în șoaptă, atunci când sunt cu tine, am senzația că totul va fi bine. Nu pot să-ți explic.

Auzind această mărturisire copleșitoare am simțit cum pulsul începe să-mi bubuie și, cumva, vocea mea a ieșit fermă și calmă.

— Nu e nevoie.

— Filmul ăla a fost o porcărie, s-a plâns Sadie în timp ce ieșeam din sala de cinematograf și intram în foaier. E clar un film pentru băieți.

— Tu și băieții ați hotărât la ce film să mergem, i-am amintit eu.

— Mda, fiindcă voiam ca ei să mă placă, a zis cu o voce arogantă, ca și când ar fi trebuit să fie evident pentru mine că era musai să mă schimb pentru a-i fi pe plac unui băiat.

Îh. Te rog.

Dacă asta însemna să fii populară, preferam să mă las păgubașă.

Al cincilea an la liceu se dovedea a fi diferit față de ultimii mei ani. Fostele mele prietene se făcuseră nevăzute pe măsură ce mă deschisesem și devenisem mai încrezătoare, iar noile mele prietene erau sociabile — participau la o mulțime de activități extracurriculare la școală, dar cele mai multe dintre ele erau absolut, complet și total nebune după băieți.

Eu eram nebună numai după un băiat, dar acesta absolvise.

— Ăăă, Hannah? m-a întrebat Kieran, unul dintre tipii din grup, venind spre mine și părând ușor agitat. Pot să vorbesc cu tine?

A făcut un gest cu mâna spre un colț unde am fi avut puțină intimitate.

Sadie a făcut o grimasă răutăcioasă. Mi s-a strâns puțin stomacul atunci când mi-am dat seama încotro se îndrepta asta.

Fără nicio tragere de inimă, l-am urmat pe Kieran spre colț.

El și-a vârât mâinile în buzunare, s-a uitat spre prietenii noștri și apoi s-a întors spre mine cu un zâmbet nesigur.

— Așadar... eu, ăăă... mă întrebam dacă ai vrea să ieși cândva cu mine?

Rahat. Îmi displăcea asta. Detestam să îi resping pe toți.

— O, Kieran, sunt flatată.

I-am zâmbit, în timp ce ridicam din umeri.

— Dar cred c-ar trebui să rămânem doar prieteni.

S-a încruntat.

— Asta-i tot?

Am dat afirmativ din cap, întrebându-mă ce altceva ar fi trebuit să-i mai spun.

El a pufnit, scoțând un sunet de arțag, și s-a răsucit pe călcâie, pășind apăsat și furios spre prietenii lui. Indiferent ce le-a zis, i-a făcut să se uite spre mine nedumeriți.

Am scrâșnit din dinți, cu două secunde înainte de a mă hotărî să le întorc spatele tuturor, când Sadie a venit fuguța spre mine. Părea scoasă din sărite.

— Care e problema ta? m-a întrebat, cu brațele încrucișate la piept. Trei dintre băieți te-au invitat să ieși în oraș în ultimele două luni, Hannah, iar tu le-ai spus nu tuturor. Au început să creadă că ești lesbiană.

Am dat ochii peste cap.

— Firește că așa cred. E mai ușor să crezi asta decât faptul că nu-mi place niciunul dintre ei.

— Kieran e sexy, s-a bosumflat Sadie. Crezi că ești prea bună pentru el?

Încă o dată, de ce eram noi prietene?

— Nu. Eu doar... cred că-mi plac băieții mai mari.

Era aproape adevărat și speram că aveam să scap de ea.

Din fericire, asta a fost mișcarea corectă. Era ceva ce Sadie putea să priceapă. Expresia chipului ei s-a limpezit și era pe punctul de a deschide din nou gura pentru a spune ceva, când o siluetă înaltă, familiară, mi-a atras atenția.

Inima a început imediat să-mi bată nebunește.

Stând lângă fereastră, în apropierea scărilor rulante, era Marco. Ochii mei urmăreau linia umerilor săi lați, apoi au urcat spre profilul lui. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, o durere acută ce mi-a perforat pieptul atunci când mi-am dat seama că era cu o fată, pe care o lipise de balustrada de lângă fereastră. Durerea s-a intensificat când și-a aplecat capul s-o sărute.

S-o sărute pătimaș.

Cred că inima mi s-a spulberat într-un milion de cioburi.

Mi-am coborât privirea în pământ într-o încercare de a nu mai vedea lucrurile, încercând între timp să-mi recapăt suflul.

Marco și cu mine ținuserăm legătura de când terminase liceul și se mutase la Colegiul Edinburgh. Lucra cu jumătate de normă în programul lui de ucenicie, urmând în același timp cursuri de tâmplărie și lemnărie.

Știam asta deoarece încă mai ieșeam împreună. Vorbeam pe Facebook, ne trimiteam mesaje și, din când în când, el mă suna și ne întâlneam undeva, așa cum o făcuserăm în aceea seară în Grădinile Douglas. Nimic romantic nu s-a întâmplat niciodată și el nu mi-a mai spus nimic la fel de gingaș ca în acea seară, dar începusem să sper că tensiunea sexuală pe care o simțeam între noi era reciprocă. Acum aveam șaisprezece ani. Băieții îmi spuneau că eram drăguță și știam că datorită înălțimii și siluetei păream mai mare decât o mulțime de fete de vârsta mea. Speram ca Marco să mă vadă cu alți ochi. Însă nimic nu se schimbase.

Nu eram proastă. Știam că mai erau și alte fete, deoarece unele se lăudau la școală că se cuplaseră cu el.

Totuși, era altceva să-l văd cu ochii mei.

Sadie pocnea din degete sub nasul meu.

— Nu mă auzi?

Am clipit, încercând să respir peste durerea chinuitoarei iubiri neîmpărtășite și stupide.

— Ce e? am întrebat-o tăios.

— Am spus că am auzit un zvon potrivit căruia Scott Wilder te place. El e mai mare.

— Scott Wilder? Cel din anul șase?

Bucuroasă, Sadie a dat aprobator din cap.

— I-a spus prietenului său Jamie, iar Jamie este fratele mai mare al Amandei Eaton. Jamie i-a spus Amandei, care i-a spus lui Vicky, iar Vicky mi-a spus mie. Scott este așa de sexy, Hannah! Ai fi tare norocoasă!

Și așa s-a făcut că, din pricina arsurii de dezamăgire din vintrele mele, m-am trezit că spun:

— Da. Este.

Sadie a făcut ochii mari.

— O, Dumnezeule! Neapărat îi spun lui Vicky să-i spună Amandei.

Dezamăgirea s-a transformat în furie și am ridicat privirea să mă uit la Marco în timp ce o cuprindea în brațe pe fata cu care se întâlnise și o conducea la scara rulantă.

— Nu te deranja, i-am spus. Mă voi împrieteni cu Scott pe Facebook. Pornim de acolo.

Când le-am zis că am o întâlnire, i-am pus pe mama și pe tata să jure că vor păstra secretul. Unii membri ai familiei mele — cum ar fi Braden și Adam — ar fi putut să devină hiperprotectori și nu aveam de unde să știu cum ar fi reacționat față de faptul că mergeam la întâlniri. Spre surprinderea mea, mama și tata au fost de acord cu asta și, în pofida numeroaselor priviri fioroase pe care tata i le-a aruncat lui Scott atunci când a venit să mă ia de acasă, s-au comportat destul de normal cu privire la toată tărășenia. Mă rog, mama, cel puțin.

— Arăți grozav! m-a complimentat Scott, care radia de fericire, în timp ce ieșeam din casă.

Nu mi se părea în regulă să-l folosesc pe Scott pentru a trece peste Marco, dar, puțin mai târziu, stând de vorbă, mi-am dat seama că el era de fapt un tip de treabă. Și ar fi trebuit să fi fost oarbă să cred că nu era sexy. Arăta bine și era mai înalt decât mine. Asta constituia mereu un plus. Mă hotărâsem să-i acord o șansă și, de vreme ce tot mă ducea la D'Alessandro, *alesesem să mă îmbrac elegant. Purtam o rochie dreaptă, fără mâneci, până la genunchi, și îmi pusesem o curea pentru a-mi sublinia talia. Pantofii cu tocuri ar fi mers de minune, dar alesesem balerini, deoarece nu voiam să fiu mai înaltă decât Scott. Aveam o senzație oarecum stranie să merg la prima mea întâlnire la restaurantul unchiului lui Marco, dar, de vreme ce el nu avea o relație prea grozavă cu unchiul lui, știam că nu exista șansa să dau peste el acolo.*

— Mulțumesc. Și tu la fel.

Și chiar arăta bine. Era îmbrăcat cu pantaloni de stofă, cămașă și sacou. Foarte spilcuit.

Mi-a zâmbit și mi-aș fi dorit, o, cum mi-aș fi dorit, ca zâmbetul lui să-mi stârnească fluturi în stomac, așa cum se întâmpla ori de câte ori îmi zâmbea Marco.

— De secole îmi doream să te invit în oraș.

Am surâs.

— Ei bine, iată-ne!

— Hannah, tu nu ești ca celelalte fete. Ești atât de încrezătoare și deșteaptă și superbă! E oarecum intimidant.

Am făcut o mutră.

— Crede-mă, nu sunt intimidantă.

Scott nu părea convins.

Nu voiam ca cineva să mă pună pe un piedestal. Niciodată.

— Bine, sforăi, am răspuns, încuviințând în cel mai serios mod cu putință. Nu pot să dorm culcată pe spate dacă dorm cu cineva, tocmai din cauza asta. Și nu e un sforăit normal. E ciudat, un fel de sforăit foarte sonor, care este aproape la fel de deranjant ca sforăitul unui elefant. Știu asta fiindcă sora mea m-a filmat o dată cu telefonul. De atunci mi-e frică să mai dorm în aceeași cameră cu o altă persoană.

El a dat capul pe spate râzând, exact așa cum aș fi vrut să facă.

— Când eram mică, de fiecare dată când mergeam în vizită la strămătușa mai mare a tatei, Virginia, îi spuneam mătușa Vagina. Părinții mei erau îngroziți și n-aveau nici cea mai vagă idee cum să-mi explice nepotrivita eroare, așa că am continuat să-i spun așa până ce am înțeles diferența.

Scott se îneca de râs. Am ajuns la restaurant și a ridicat mâinile în semn că se predă.

— În regulă, nu mai sunt intimidat.

— Bine.

Am surâs în timp ce el ținea ușa deschisă pentru mine și am pășit amândoi în căldura restaurantului.

Scott și-a spus numele recepționerei, iar aceasta ne-a condus până la salonul din spate, la o masă intimă pentru două persoane.

Când ne-am așezat, am simțit puțină stinghereală, așa că am apelat din nou la tachinare.

— Așadar, corupătorule de minori ce ești, cum te simți la o întâlnire cu o fată de șaisprezece ani?

— Mă ajută faptul că nu arată de șaisprezece ani. Și, oricum, o păsărică mi-a șoptit că în curând faci șaptesprezece.

— Peste câteva luni.

— Atunci vom avea amândoi șaptesprezece ani. O aniversare târzie, mi-a explicat el. Nu împlinesc optsprezece ani până în semestrul întâi la facultate.

— Unde te duci?

— Am depus cerere la toate cele obișnuite, dar noi vrem la St. Andrews.

— Noi?

— Părinții mei se implică cu adevărat în cariera mea academică.

— Asta e bine. Uneori...

M-am oprit, rămânând fără cuvinte atunci când mi-am intersectat privirea cu a lui Marco.

Ce naiba?

L-am studiat, observând șorțul legat în talie și tava cu farfurii murdare din mâinile lui. Marco era debarasor în restaurantul unchiului său. De când?

Am mișcat buzele, arcuindu-le într-un zâmbet care a dispărut rapid pe măsură ce procesam expresia lui Marco. Privirea lui a trecut de la mine la Scott și înapoi la mine.

Și-a încleștat maxilarul, iar încheieturile degetelor i s-au albit de cât de tare strângea tava. În ochi i se citea furia.

Am rămas cu gura căscată din pricina șocului atunci când s-a răsucit pe călcâie și a dispărut din raza mea vizuală.

— Hannah? m-a făcut Scott atentă, așa că mi-am întors privirea spre el.

— Iartă-mă. Am crezut că văd...

Am zâmbit vag.

— Nu contează. Ce spuneam?

M-am străduit din răsputeri să fiu atentă, deoarece Scott era drăguț, încântător și cu picioarele pe pământ. Nu era vreun american masiv, căzut pe gânduri, care să continue să-mi arunce priviri fioroase ori de câte ori intra în salon.

După felul principal, Scott s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, și, de îndată ce s-a îndepărat, am întors capul și m-am uitat după Marco. Restaurantul era prea aglomerat pentru a-l striga pe nume, însă am așteptat până ce mi-a simțit privirea. S-a uitat la mine și i-am făcut semn cu mâna.

A clătinat ușor din cap și a ieșit.

Am simțit respingerea atât de acut, încât preț de o secundă am rămas fără suflu.

Nu l-am mai văzut tot restul serii și orice încercare de a nu mă lăsa distrasă a eșuat, căci eram cufundată în gânduri legate de Marco. N-am înțeles ce se întâmplase. Era gelos? Și, dacă era gelos, atunci de ce, Doamne iartă-mă, nu mă mai invitase în oraș de ceva timp? Nu era ca și când nu îl lăsasem să înțeleagă clar că îmi plăcea. Nu-i așa?

Scott m-a condus acasă și am reușit cumva să-i răspund monosilabic. La ușa casei mele, i-am oferit un sărut grăbit pe obraz și am dispărut înăuntru, simțindu-mă confuză, vinovată și cam sătulă de toată treaba.

Capitolul 5

— Domnişoară?

— Domnişoară Nichols?

— Domnişoară!

Am ridicat brusc capul, concentrându-mi din nou atenţia asupra clasei din faţa mea. Cu toţii mă priveau întrebători.

Rahat. Devenisem neatentă. Din păcate, asta se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. De când găsisem blestemata aia de fotografie cu Marco şi cu mine, tot eram asaltată de amintiri din vremea când eram cu el. Asta depăşea limitele distragerii atenţiei şi enervării.

Am clipit de câteva ori, încercând să mă scutur de spectrul lui Marco în timp ce scrutam catedra şi încercam să-mi amintesc despre ce naiba vorbeam.

Corect. Despre *Şoareci şi oameni* şi simbolism.

Prefăcându-mă că nu trăsesem un pui de somn în Sala Tinereţii Uitate, am mers mai departe ca şi cum aş fi fost perfect conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul meu.

— Aşadar?

M-am aşezat pe marginea catedrei.

— Pentru a încheia discuţia noastră despre simbolismul din carte, de ce credeţi că Steinbeck şi-a intitulat cartea *Şoareci şi oameni*?

Privind prin sală, la clasa de anul al treilea, am văzut o mulţime de chipuri încruntate şi gânditoare. Totuşi, singurul chip care era de regulă încruntat şi gânditor, astăzi nu era aşa. Tabitha Bell era unul dintre elevii mei care răspundeau încontinuu la întrebări. Era plină de viaţă şi isteaţă, iar eu puteam de obicei să contez pe ea pentru a umple momentele de tăcere stânjenitoare. În timpul părţilor din oră în care fusesem pe deplin prezentă în această zi, remarcasem că ea doar se uita la tablă şi n-am auzit-o scoţând niciun sunet. Mă hotărâsem să n-o oblig să participe. Clar, ceva se întâmpla.

— Haideţi, gândiţi-vă! i-am îmboldit.

A sunat clopoţelul.

— Bine, am zis, acoperind zgomotele făcute de lucrurile pe care şi le strângeau şi de gălăgia tot mai mare. Ascultaţi! am strigat, captându-le din nou atenţia. Vreau ca mâine să veniţi cu un răspuns la întrebarea mea. De ce credeţi că Steinbeck şi-a intitulat cartea *Şoareci şi oameni*?

Eram ceva mai mult decât enervată pe mine. Nu putusem să discutăm asta în clasă din cauza mea şi ştiam că cel puţin nouăzeci la sută dintre ei aveau să caute pe Google şi să capete o multitudine de răspunsuri care nu le aparţineau.

Uitându-mă cum ieşeau grăbiţi din clasă pentru a merge să ia prânzul, privirea mi-a căzut asupra lui Tabby.

— Tabitha.

În trecere, şi-a ridicat privirea spre mine, făcând ochii mari din pricina surprinderii.

I-am făcut semn cu mâna, iar ea a venit spre catedră, aşteptând în tăcere să se golească sala.

— Te simţi bine? am întrebat-o, îngrijorată. Azi ai fost foarte tăcută la oră. Parcă n-ai fost tu.

În ochii ei tineri au început să strălucească lacrimi.

— Mă simt bine.

— Nu pari să te simţi bine. Dacă ai vreo problemă cu temele, aş vrea să ştiu, să te pot ajuta.

— N-am probleme cu şcoala, s-a smiorcăit ea. Doar că...

Îi tremurau buzele.

— Azi-dimineaţă l-am văzut pe Jack Ryan sărutând-o pe Natasha Dingwall.

M-am abţinut la timp să nu-mi ţugui buzele de enervare. Jack Ryan era în anul al patrulea, coleg cu Jarrod la ora mea de engleză. În vreme ce Jarrod era doar obraznic, Jack Ryan era un rahat de doi bani, cu gura mare, lipsit de respect şi care ura femeile.

— Jack e iubitul tău?

Tabby a scuturat din cap şi eu aproape că am respirat uşurată.

— Nu... dar eu am crezut...

Şi-a şters lacrimile de pe obraji, iar eu a trebuit să-mi înfrânez pornirea de a ocoli catedra pentru a o îmbrăţişa.

— Tabby — mi-am plecat capul pentru a o privi solemn în ochi — azi ai senzaţia că e sfârşitul lumii. Mâine? Nu chiar atât de tare. Vei fi bine. Îţi promit.

Fără să pară câtuşi de puţin convinsă, Tabby a mormăit un mulţumesc şi a ieşit din clasă.

Am privit lung în urma ei, părându-mi rău, dar ştiind că va fi bine. Ştiam asta deoarece trecusem şi eu prin aşa ceva. Pe moment mă simţeam ca dracu', dar eram absolut convinsă că timpul avea să le vindece pe toate.

Totuşi, uneori, când dai peste fotografii stupide, îţi cam zgândără cicatricile.

— Iată-te!

Când am intrat în cancelarie, Anisha Patel, o colegă profesoară de engleză de la şcoală s-a grăbit să-mi iasă în întâmpinare. Zâmbea, iar ochii ei negri străluceau de bucurie.

— Te rog, spune-mi că n-ai niciun partener pentru nunta mea, căci vreau să te cuplez cu cineva.

Încurcată, m-am uitat la ea.

— Sunt invitată?

Nish era o drăguță. De fapt, mă înțelegeam bine cu toți colegii de la catedra de engleză. Nu se purtau cu superioritate față de mine, dat fiind faptul că eram stagiară; mă primiseră cu brațele deschise. Totuși, Nish și cu mine ne cunoscuserăm doar cu câteva luni în urmă, așa că nu mă așteptasem să fiu invitată la nunta ei. Vorbea în fiecare zi despre asta, la fel de mult cum vorbea și despre superbul ei logodnic, Andrew, care lucra în domeniul construcțiilor, un tip al cărui șef colabora adeseori în proiectele lui Braden și Adam.

Nish părea îngrozită.

— Nu te-am invitat? Ba sigur că te-am invitat. Nu-i așa? a rostit, dând nepăsător din mână. Ei bine, ești invitată la recepție. Firește că ești. Poftim.

S-a repezit la poșeta ei, a scotocit nițel prin ea și a scos un plic.

— O invitație, a zis ea, întinzându-mi-o.

Luând plicul, i-am zâmbit.

— E foarte drăguț din partea ta, Nish, dar nu mă așteptam să primesc o invitație.

— Șșt. Firește că vei fi acolo. Și pot să te cuplez?

A bătut încântată din palme.

— Îl cunosc pe tipul ăsta și i-am spus cât de minunată și deșteaptă și amuzantă ești și, după ghinionul pe care l-a avut în trecut, chiar are nevoie să se întâlnească cu cineva ca tine.

Cu toate că mă simțeam flatată...

— Mulțumesc Nish, dar nu prea...

— Când ai avut ultima dată o întâlnire? Nu te-am auzit niciodată vorbind despre bărbați. Oh!

A făcut ochii mari și s-a aplecat să mă întrebe în șoaptă:

— Îți plac femeile?

— Nu, nu sunt lesbiană, i-am răspuns, fără să mă enervez că mă credea homosexuală, ci pentru că perpetua-mi singurătate îi făcea pe oameni să *presupună* că eram homosexuală, în loc să creadă că pur și simplu eram fericită singură până ce aveam să găsesc un tip pe care să-l suport în preajma mea suficient cât să mă angajez într-o relație.

— Îl voi lua pe Cole la nuntă.

— Aha, deci se *întâmplă* ceva cu băiatul ăsta. Știam eu!

M-am uitat spre colega mea, Barbara, care părea amuzată de toată povestea, și am întrebat:

— De ce în momentul ăsta e toată lumea nebună după bărbați? Mai sunt și alte lucruri în viață.

Barbara a gemut:

— Vorbești de funie în casa spânzuratului.

Am oftat și m-am întors din nou spre Nish.

— Cole și cu mine suntem doar prieteni, dar vin cu el la nuntă. Fără cuplări.

— Apropo de băieți — Eric, șeful catedrei, mi-a zâmbit de după sendvișul lui —, se pare că ai ceva admiratori, Hannah.

M-am strâmbat.

— Te referi la elevi?

Am scuturat din cap, ducându-mă la frigider să-mi iau sendvișul.

— Asta e din cauza faptului că sunt mai apropiată de vârsta lor.

— Cred că e mai mult din cauza faptului că porți fuste strâmte, pantofi cu tocuri înalte și bluze sexy, a spus Nish, râzând pe înfundate. Și firește că așa și arăți.

Colegii mei au izbucnit în râs văzând că mă încruntam.

— Așadar, vrei să știi cine te place? m-a întrebat Eric, zâmbind obraznic.

— Nu. Un nu hotărât.

— Jarrod Fisher e în clasa lui Rutherford. S-a încăierat cu un alt băiat, care a spus lucruri necuviincioase despre tine. Amândoi au fost pedepsiți și li s-au dat exerciții. Și mai sunt cei din anul șase de la

mine. Un puşti m-a întrebat azi-dimineaţă în faţa întregii clase dacă sunt de părere că ar avea o şansă cu tine.

Am mormăit în sendvişul meu, făcându-i să râdă, însă, la drept vorbind, nu era cel mai liniştitor sentiment din lume să ştii că unora dintre minorii cărora le predai le trec prin cap gânduri nepotrivite atunci când te privesc.

— Putem, vă rog, să nu mai vorbim despre asta?

— În regulă. Înapoi la Cole, atunci, a propus Nish. Eşti absolut sigură că voi doi sunteţi doar prieteni? Fiindcă poza pe care mi-ai arătat-o... dacă aş fi cu zece ani mai tânără...

Am surâs.

— Arată bine. Însă este cel mai bun prieten al meu. Nu aşa stau lucrurile între noi. Oricum, sunt prea ocupată pentru aranjamentele astea legate de o relaţie. Fără aranjamente, Nish. Vorbesc serios.

Stăteam în fostul meu dormitor, pe patul pentru o singură persoană, privind lung la cutiile din colţ, unde îndesasem fotografia lui Marco. Aveam senzaţia că mă bântuia şi singura modalitate de a împiedica asta era să o pun în cutiile pe care în cele din urmă aveam să le depozitez în apartamentul meu.

Auzind un cor de râsete de jos, am zâmbit. Era duminică. Dintotdeauna căminul meu fusese unul vesel. Eram norocoasă să am nişte părinţi care aveau o asemenea afecţiune sinceră şi un respect reciproc. Rareori se certau. Cele mai multe dintre certuri fuseseră între mine şi Dec pe măsură ce creşteam. Mi-a venit să râd. Bănuiesc că asta nu prea se schimbase cine ştie ce.

Mi-am trecut palmele peste cuvertura noului pat. În pofida schimbărilor, locul ăsta continua să-mi dea o senzaţie de siguranţă.

Un ciocănit în uşă m-a luat prin surprindere, aşa că am ieşit din reverie cu o tresărire. Jo a vârât capul pe uşă, urmată de protuberanţă şi apoi de restul persoanei. S-a uitat în jur şi a surâs, cu părul ei blond-roşcat lung, legat într-o coadă de cal ce se legăna.

— Asta îmi trezeşte nişte amintiri.

Când eram mai mică, iar Jo și Cole începuseră să vină la prânzurile de duminică, între noi două se crease o legătură. Ellie era o soră mai mare grozavă, însă era din cale-afară de protectoare și puțin prea idealistă și romantică pentru gustul meu ca să ai deplină încredere în ea. Recunosc, și eu moștenisem același filon romantic de la mama, dar eram mai puțin înclinată să cred în povești cu zâne. Jo era mai mult ca mine. Avea picioarele bine înfipte în pământ, chiar dacă uneori era cu capul în nori. Înainte de cină, noi două veneam pe furiș în camera mea și îi spuneam toate secretele pe care nu le puteam dezvălui familiei mele hiperprotectoare.

— Ți-l amintești pe Marco? m-am trezit întrebând-o.

Jo s-a oprit și s-a întors spre mine surprinsă, făcând mari ochii ei verzi.

— Cum aș putea să uit? Prima ta iubire.

A fost mult mai mult de atât.

Am privit în altă parte, ignorând junghiul de durere.

— Hannah?

I-am aruncat o privire și am văzut că se încruntase.

— Ce te-a făcut să te gândești la el?

Am ridicat din umeri, încercând cu nonșalanță și speranță să nu dau greș.

— Mama m-a rugat să arunc unele dintre lucrurile mele vechi. În cutii am găsit o fotografie cu Marco. Cred că mi-a trezit amintiri vechi.

Gânditoare, Jo a venit spre mine și s-a lăsat pe pat.

— Asta nu mă surprinde, a spus calmă. Îmi imaginez că ai niște regrete în ceea ce-l privește pe Marco. A plecat din Scoția înainte ca ceva să se fi întâmplat între voi.

Am simțit cum mi se strângea stomacul de neliniște. Îmi displăcea să le ascund lucruri oamenilor pe care îi iubeam.

— Tu chiar te-ai schimbat după ce a plecat el, a continuat Jo blând. Ai devenit serioasă chiar dinainte de...

Ochii mei i-au găsit pe ai ei.

— Bănuiesc că asta este ceea ce face regretul.

Jo m-a luat de mână.

— Hannah, ai numai douăzeci şi doi de ani. Destul timp să-ţi găseşti „alesul".

Forţându-mă să-mi reprim durerea, i-am zâmbit.

— Ştiu asta.

Frânturile din trecut pot deveni fantome neliniştite, neobosite în stăruinţa lor, asta dacă nu te hotărăşti să iei atitudine şi să le exorcizezi. Cred că pur şi simplu avusesem nevoie să-i rostesc numele lui Marco cu voce tare, să recunosc că mă gândisem la el. Probabil că ar fi însemnat mult mai mult dacă Jo ar fi ştiut tot adevărul, dacă ar fi ştiut întreaga poveste dintre mine şi Marco, însă era destul să-mi dau seama că ceea ce îmi spusese ea era adevărat. Eram prea tânără pentru a fi bântuită. Nu puteam permite ca această reînviere a unei existenţe care ar fi fost mai bine să fie uitată să-mi ruineze viaţa pe care voiam să mi-o croiesc.

Am exorcizat acele amintiri cu multă determinare, lăsându-le în urmă în fosta mea cameră şi, coborând pentru a mă alătura celorlaţi, m-am aventurat înapoi în prezent.

În camera de zi a părinţilor mei era gălăgie, în pofida faptului că nu reuşise să vină toată lumea la prânzul din această duminică. Ellie şi Adam erau acasă la ei, deoarece William avusese febră cu o seară înainte şi erau toţi trei epuizaţi. Unchiul lui Jo, Mick, şi soţia lui, Dee, erau plecaţi în vacanţă în Las Vegas, aşa că nici ei nu erau prezenţi, dar Jo, Cam şi Cole erau, la fel şi Liv, Nate, Lily şi January. Şi Joss şi Braden erau cu noi, împreună cu Beth şi Luke.

Mama pusese o masă pentru copii în fundul camerei, în jurul căreia şedeau Lily, Beth, Luke şi ea, căci era de serviciu săptămâna asta. O ţinea pe January în braţe şi încerca în acelaşi timp să-i supravegheze pe micuţi şi să se hrănească şi pe ea însăşi.

— Aşadar, am nevoie de o favoare şi e o rugăminte cam din pripă, i-am spus lui Cole, încercând să mă fac auzită peste gălăgia copiilor.

Din fericire, el era așezat alături de mine.

— Mă faci curios, a spus el, ridicând o sprânceană. Continuă.

Am zâmbit, dând ochii peste cap.

— Ei bine, majestatea voastră, am primit o invitație pe ultima sută de metri la recepția de nuntă a unei colege și am nevoie de un partener. E sâmbăta viitoare.

— La ce oră?

— E petrecerea de după, așa că bănuiesc că nu trebuie să fim acolo înainte de opt.

— Nicio problemă.

— Mi-ai salvat viața!

— Îl implori pe Cole să-ți fie partener? a bombănit Declan din partea cealaltă a mesei.

Băiatul avea puteri auditive supranaturale.

— E jalnic, Hannah.

— Suntem cumva într-o pasă proastă fiindcă a trebuit să-ți desprinzi chirurgical șoldul de-al lui Penny? i-am răspuns și eu ironic. Spune-mi, Dec, cum te simți când ești biciuit la optsprezece ani?

Ce pot să spun? Fratele meu a scos la iveală latura matură din mine.

Declan mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Azi s-a dus la bunica ei.

— Cu tot cu bici?

— Ha, ha, ce amuzantă ești!

Îl auzeam pe Cole râzând lângă mine, ceea ce l-a scos și mai tare din sărite pe fratele meu.

— Zău? a zâmbit superior Dec. Când a fost ultima dată când cineva a vrut să iasă cu tine? Dacă ai nevoie de niște ponturi, sunt bucuros să-ți fiu de folos. Hai să începem cu fața ta. S-ar putea să vrei să faci ceva în privința asta. Poate chirurgie plastică?

— Oh.

M-am înfiorat de parcă aș fi gustat ceva acru.

— Dacă e să continuăm să ne ironizăm reciproc toată seara, hai s-o facem la modul isteț. Refuz să intru într-o bătălie a spiritelor cu unul lipsit de spirit. Este prea ușor. Și mai curând aș zice că e și insultător.

— Copii! a strigat mama spre noi, țâțâind. Nu mă faceți să vă amintesc că unul din voi are optsprezece ani, iar cealaltă e profesoară de engleză la liceu și are douăzeci și doi de ani.

— Elodie, nu strica momentul vesel! s-a plâns Cam. Ăștia doi sunt distracția mea săptămânală.

— Mă gândesc și eu să-i filmăm și să creez un blog săptămânal, i s-a alăturat și Joss.

Înainte să mă pot gândi la o replică deșteaptă, am auzit-o pe mama țâțâind din nou cu voce tare.

— Beth, mănâncă-ți legumele. Sunt bune pentru tine. Hai, mănâncă mazărea.

— Nu vreau, a bâzâit ea și ne-am întors s-o vedem împingând farfuria înapoi. Sunt niște pizde afurisite.

În cameră s-a făcut liniște și singurul sunet care s-a auzit a fost icnetul mamei.

Hohotul de râs s-a acumulat înlăuntrul meu și a izbucnit brusc în timp ce Cole a pufnit și el în râs. M-am prăbușit peste el, cu fața îngropată în umărul lui, și am râs până ce a început să mă doară burta.

I-am auzit și pe ceilalți râzând și, când m-am uitat în fața mea, am văzut-o pe Joss, singura dintre noi îngrozită.

Ștergându-mi lacrimile, am întrebat-o, sperând că înțelege întrebarea:

— Cum?

— Am spus-o eu odată, s-a lamentat ea. Acum o repetă întruna.

— Mami? am auzit-o pe Beth, încurcată de reacția noastră.

— Tot nu pricep.

Mama și-a țuguiat buzele din pricina afrontului.

Joss a oftat.

— Am scăpat un borcan de mazăre și am crezut că adunasem toate boabele, dar mai târziu am mai găsit niște dezertoare și am uitat că Beth era de față.

— Pizde afurisite, a spus Beth imediat, evident amintindu-și de momentul în care Joss găsise boabele de mazăre dezertoare.

Asta ne-a stârnit din nou.

Râdeam cu lacrimi.

— Puiule, ți-am spus, n-ai voie să spui cuvântul ăsta, i-a zis Joss calmă, ignorându-ne pe toți. Nu e un cuvânt frumos și mami a greșit folosindu-l.

Beth i-a aruncat lui Joss o privire amuzant de mucalită, care sugera că era mai curând intrigată decât precaută.

Iar ne-am pornit, iar râsul lui Braden era mai sonor ca oricare altul.

— Iisuse, data viitoare îl va repeta la școală!

S-a frecat la ochi, netezindu-și expresia amuzată.

— Dacă o va face, te las pe tine să explici.

— Cum rămâne cu solidaritatea? a mormăit Joss.

— De la tine a învățat, așa că tu ești cea mai potrivită să rezolvi problema.

Privirea pe care i-a aruncat-o Joss nu era una de amuzament.

— Cu siguranță e fiica ta, am spus, luând iar furculița.

— A lui Jocelyn? a întrebat Braden, în același timp cu Joss care a întrebat:

— A lui Braden?

— Exact.

Capitolul 6

Următoarea săptămână a zburat, luând cu ea munca şi voluntariatul, sala de sport şi clubul de carte. Până să se facă sâmbătă, abia aşteptam să am ceva timp liber, să-mi petrec seara alături de Cole, înconjuraţi de oameni pe care nu-i cunoşteam, să spunem glume şi să inventăm poveşti de viaţă pentru necunoscuţii cu care aveam să împărţim sala de recepţii.

Când am urcat în taxiul pe care îl comandase el ca să ne ducă la recepţie, aproape de centrul oraşului, l-am studiat aprobator pe Cole. Pentru această seară, alesese să fie conservator, îmbrăcându-se cu un costum din trei piese care îi acoperea cea mai mare parte a tatuajelor. Pentru a marca stilul său personal, a adăugat la betelia pantalonilor un lanţ care pornea din faţă şi se ducea în spate.

— Arăţi grozav, i-am spus zâmbind.

— Tu arăţi uluitor, a murmurat el, dându-mi un sărut scurt pe obraz.

Purtam o rochie neagră mulată şi pantofi albaştri cu platformă şi toc.

— Stephanie a fost de acord să mă însoțești în seara asta?

Auzind numele iubitei lui, Cole a ridicat o sprânceană, părând enervat.

— Nu.

M-am schimonosit.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. În ultima vreme se poartă ca o geloasă nebună. Nu doar din cauza ta, ci și din cauza fetelor de la facultate, ba chiar și a clientelor de la studio. Nu cred c-o să meargă.

— Cole, îmi pare tare rău.

M-am cuibărit la pieptul lui, în timp ce taxiul ieșea din oraș.

— N-ar fi mai ușor dacă am fi atrași unul de celălalt?

— Mult mai ușor, a fost el de acord. Dar, vai, tu ești imună la farmecele mele.

— Așa cum ești și tu la ale mele, am oftat eu dramatic.

Cole a chicotit și și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Într-o bună zi vei întâlni un tip cu care vei putea avea o relație normală, iar eu voi întâlni o tipă care să nu fie nebună de legat.

— O, visătorule!

Când am ajuns, recepția de nuntă era în toi. O persoană pe care n-o cunoșteam m-a îndrumat spre masa pe care se aflau darurile de nuntă și am pus și noi cadoul nostru. L-am tras pe Cole de mână spre sala principală. Mesele și scaunele fuseseră împinse pe marginile încăperii, iar luminile fuseseră diminuate. Oaspeții dansau pe ring după playlistul DJ-ului, în timp ce alții socializau pe la mese și la barul din capătul îndepărtat al încăperii. Am zărit mireasa cu ușurință și ne-am strecurat spre ea.

— O, Doamne! a strigat Nish fericită când m-a văzut. Arăți uluitor!

Am râs.

— Aș zice la fel în ceea ce te privește. Arăți minunat!

Am arătat spre Cole.

— El este Cole.

— Faimosul Cole!

Nish l-a îmbrățișat, împărtășindu-i bucuria. Cole a bătut-o pe spate oarecum stânjenit și a încercat politicos să se desprindă din îmbrățișare.

— O, Dumnezeule!

I-a zâmbit în față.

— Ești chiar mai arătos în realitate! l-a complimentat ea, după care s-a întors spre mine și mi-a aruncat o privire încruntată. Ce-i cu tine? Doar prieteni. *Pfui!* În fine...

S-a întors brusc.

— Andrew!

Un tip arătos, îmbrăcat cu un kilt, s-a întors la strigătul ei și a venit țanțoș și zâmbitor spre noi.

Nish l-a apucat de braț și l-a tras mai aproape.

— Hannah, el e soțul meu, Andrew!

După prezentări, am lăsat fericitul cuplu să socializeze și ne-am îndreptat spre bar. Am trecut de masa la care şedeau colegii mei și le-am făcut din mână.

— Vrei să mergem la ei? m-a întrebat Cole, urmărindu-mi privirea.

— Nee. Hai să pierdem vremea. Să imităm oamenii. Să mimăm iubirea, am glumit eu.

— Încep cu tine, domnișoară Cinism.

Am dat ochii peste cap în timp ce el a comandat băuturile. De îndată ce le-am primit, ne-am dus spre o masă liberă. Uitasem cât de ciudat putea să fie într-o încăpere cu un grup de străini care se cunoșteau între ei, dar nu te cunoșteau pe tine.

— Vom pleca în curând, i-am promis.

Cole a ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează. Nish pare drăguță.

— E lipicioasă.

Am clătinat din cap, privind-o cum o târa pe Barbara pe ringul de dans. M-am făcut mică în scaunul meu, sperând că n-avea să-mi ceară și mie asta.

Am stat o vreme acolo, râzând, glumind și punându-ne reciproc la curent cu viețile noastre. Trecuse ceva vreme când am început să simt că mă ardea partea stângă a feței. Cu furnicături pe piele, am întors capul și am privit prin încăpere. Ochii mei au trecut peste oaspeți, fără să recunosc pe vreunul. *Pe el nu-l cunosc, pe ea n-o cunosc, nici pe ea, nici pe el, Marco, pe el nu-l...*

Ochii mei au făcut un salt înapoi, simțindu-mi brusc inima în gât în timp ce mi-am încrucișat privirea cu a lui Marco.

Nu mai puteam să respir.

Era Marco.

Mai în vârstă, mai împlinit, dacă asta era cu putință, dar i-aș fi recunoscut chipul oriunde. Era greu de confundat.

— Hannah? am auzit vocea plină de îngrijorare a lui Cole, care mă striga, și, șocată, i-am aruncat o privire. Te simți bine?

— Mă simt bi-bine, m-am bâlbâit eu, ridicându-mă încet în picioare. Sunt doar... trebuie să mă duc la toaletă. Vin imediat.

Am țâșnit pe ușa de lângă masa noastră, ieșind în aerul rece de pe coridor. Am inspirat adânc, într-un efort de a trage niște aer în mine.

Am studiat coridorul oarecum prostește, căutând o tăbliță care să indice toaleta doamnelor.

Găsind una, am urmat săgeata, cu mintea plină de întrebări.

— Hannah!

Vocea lui profundă, aspră, cu accent, m-a făcut să mă opresc brusc.

Era el. Chiar era el. Cumva, se afla *aici*.

Încet, m-am întors pentru a fi față în față cu tipul pentru care făcusem o pasiune vreme de atâția ani de zile, ochii mei sorbind cu lăcomie înfățișarea lui, cu toate că încercam să mă opun. Era îmbrăcat cu pantaloni din stofă și o cămașă care se întindea frumos

peste pieptul lui lat. Avusese dintotdeauna o constituție atletică, dar masa musculară i se dezvoltase și bicepșii îi erau acum mult mai mari. Și la față se mai împlinise puțin, dar era la fel de unghiular, linia maxilarului și pomeții proeminenți contrastând cu ochii exotici și cu buzele senzuale. Era extem de remarcabil.

— Ce cauți aici? l-am întrebat tăios.

Nu mi-a răspuns. L-am studiat mai îndeaproape și numai atunci mi-am dat seama cât de uluit era să mă vadă. Într-un final, și-a dres vocea și a făcut un pas spre mine. Eu am făcut un pas înapoi. Un soi de enervare a sclipit în ochii săi când a văzut că mă retrăsesem.

— Andrew este colegul meu. Lucrăm amândoi în construcții. În cea mai mare parte, în imobiliare.

M-am gândit că, probabil, lucra pentru Braden. Bine că nu le spusesem nici lui Braden și nici lui Adam de existența lui Marco. Marco D'Alessandro nu era un nume prea comun prin părțile astea.

— Vreau să spun, în Scoția, am adăugat pe un ton neutru. Ultima dată când am auzit de tine, te întorseseși în Chicago.

Marco a încuviințat și inima mea a început să bată tot mai tare în timp ce suprarealismul momentului s-a risipit. El era cu adevărat în fața mea. Era cu adevărat acolo. La o distanță la care ne puteam atinge.

— Pentru un timp. Dar m-am întors.

Stomacul mi s-a strâns într-un mod neplăcut pe măsură ce în gând mi-a răsărit o întrebare care s-a revărsat iute de pe buze:

— Când? Când te-ai întors?

El s-a foit stânjenit.

— La un an după ce am plecat.

Dezvăluirea asta m-a lăsat fără suflare.

Șapte cuvinte, iar trădarea cu care aveam de-a face s-a amplificat împătrit.

— Te-ai întors de acum patru ani? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred, incapabilă să-mi controlez mânia din glas. Nu te-ai gândit niciodată să dai un telefon?

A mai făcut un pas spre mine. Eu am mai făcut unul îndărăt. Marco şi-a trecut mâna prin păr aşa cum o făcea atunci când nu ştia ce să spună. M-a străpuns cu privirea, aproape implorându-mă.

— Atunci îţi era mai bine fără mine, Hannah. După ceea ce-am făcut...

Dezgustată, am încetat să mă mai retrag şi am făcut câţiva paşi spre el.

— Mai bine? Poţi să fii sigur!

Incapabilă să mai stau o secundă în prezenţa lui, am dat să trec de el, doar pentru a fi luată prin surprindere de căldura mâinii sale pe braţul meu gol. M-a oprit şi eu m-am uitat lung la el, şocată, ignorând aroma fascinantă a coloniei sale şi faptul că era singurul bărbat care mă făcuse vreodată să mă simt feminină şi fragilă.

Cândva, îmi plăcea acea senzaţie.

Acum, nu prea. Mi-am smuls braţul, dar Marco m-a tras spre el.

— Dă-mi drumul! m-am răţoit eu.

— Hannah, măcar vorbeşte cu mine.

Şi-a înclinat capul spre mine şi am simţit acele fâlfâiri trădătoare ale fluturilor din stomac în timp ce mă uitam în ochii lui.

— Mă bucur al naibii de tare că te văd, a şoptit el cu o expresie blândă.

M-am scuturat de vraja pe care încerca s-o arunce asupra mea.

— Ce păcat că nu pot să spun şi eu la fel. Acum, lasă-mă să plec!

— Hannah...

— E vreo problemă aici?

Vocea lui Cole m-a făcut să respir uşurată. Am privit peste umăr şi l-am văzut uitându-se urât la Marco. Era mai tânăr şi nu la fel de bine construit ca Marco, dar trupul înalt şi atletic al lui Cole era plămădit numai din muşchi tari. Ca să nu mai spun că făcuse judo şi kickboxing. Astfel de lucruri nu puteau fi trecute cu vederea.

Şovăind, Marco mi-a dat drumul.

— Nu.

N-am catadicsit să-i mai arunc nicio privire. Nu puteam. În loc de asta, m-am îndepărtat de el, punând palma pe pieptul lui Cole drept mulțumire. El i-a aruncat lui Marco o ultimă privire de avertisment înainte de a-și trece brațul pe după talia mea pentru a mă conduce.

— Te simți bine? m-a întrebat blând.

Am dat afirmativ din cap. *Minți, minți, minți.*

— Tipul îmi părea familiar.

— L-am cunoscut în liceu. Am fost îndrăgostită lulea de el.

— Cred că-mi amin...

Cole a inspirat cu putere și trăsăturile i s-au înăsprit.

— *El* e tipul?

— Nu, am mințit cu convingere. El doar m-a respins, asta-i tot. Nu am chef să-mi amintesc așa ceva în seara asta.

— Vrei să plecăm acum?

Am inspirat adânc, știind că nu puteam să stau în sala de recepții cu Marco.

— Da.

Cole m-a condus de acolo și m-a lăsat fără prea mare tragere de inimă la apartamentul meu. El știa că povestea spusă de mine nu era întru totul adevărată și nu voia să mă lase singură, dar *simțeam nevoia* să rămân singură.

M-am descălțat de pantofii care îmi striveau degetele de la picioare și m-am așezat în camera de zi, pe întuneric.

Nu puteam să cred că Marco locuise în Edinburgh în tot acest timp. Tot acest timp...

Durerea pe care o îndesasem foarte adânc înlăuntrul meu în toți acești ani s-a întors cu o răzbunare. Lacrimile au început să-mi ardă ochii și gâtul când mi-am amintit de *acea* noapte.

Noaptea în care totul s-a schimbat...

Intrând în apartament, știam că nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. Era plin de fum des și de miros de marijuana. Nu era foarte multă

mobilă și cea existentă era uzată și veche. Nu că aș fi putut să văd mare lucru din ea, de vreme ce apartamentul era ticsit de oameni.

Era începutul ultimului nostru an de liceu și Sadie voia ca acest an să fie cel mai bun. Cum se traducea asta într-o petrecere de rataţi în India Place, habar n-aveam. Urmând-o prin mulţime, am plesnit niște palme care mă pipăiau pe șolduri și mă băteau peste fund. Minunat.

— Îl văd pe Dave! a strigat Sadie peste umăr, spre mine.

Dave era motivul pentru care mă târâse după ea la petrecere. El era cu câţiva ani mai mare și ea era îndrăgostită nebunește de el.

— Mă întorc imediat.

Înainte să pot să mai spun ceva, ea dispăruse și eu am rămas în picioare în cadrul ușii care dădea spre camera de zi. Simţeam vibraţiile de la difuzoare zdrăngănind neplăcut în pieptul meu. Unde erau plângerile vecinilor? Poliţia?

Am fost cumva împinsă cu forţa în încăpere pe măsură ce și mai mulţi oameni se scurgeau înăuntru și, în timp ce încercam să mă strecor înapoi în mulţimea de pe margini, privirea mi-a fost atrasă de trei linii de pudră albă de pe măsuţa de cafea din sticlă.

M-am zgâit cu ochii larg deschiși la o fată pe care nu o cunoșteam și care trăgea pe nas una dintre linii.

Fir-ar să fie, trebuia să ies de acolo.

M-am întors cu gând s-o iau la fugă, doar pentru a mă izbi de pieptul cuiva.

Am ridicat privirea pentru a întâlni o pereche de ochi negri și necunoscuţi. Tipul mă sorbea din priviri, cu ochii sclipind de intenţii sexuale, și uite așa m-am trezit ţintuită între el și perete.

— Nu te-am mai văzut până acum, a zis el cu voce tare la urechea mea, atingând-o cu gura.

Mi-am plecat capul, tremurând de repulsie la senzaţia pe care o lăsaseră buzele lui pe pielea mea.

— Eu plec! am strigat, încercând să mă strecor pe sub braţul lui.

M-a oprit și am închis ochii, încercând să nu intru în panică. Eram într-o cameră plină de oameni. Nu era ca și cum ar fi putut

N-am catadicsit să-i mai arunc nicio privire. Nu puteam. În loc de asta, m-am îndepărtat de el, punând palma pe pieptul lui Cole drept mulțumire. El i-a aruncat lui Marco o ultimă privire de avertisment înainte de a-și trece brațul pe după talia mea pentru a mă conduce.

— Te simți bine? m-a întrebat blând.

Am dat afirmativ din cap. *Minți, minți, minți.*

— Tipul îmi părea familiar.

— L-am cunoscut în liceu. Am fost îndrăgostită lulea de el.

— Cred că-mi amin...

Cole a inspirat cu putere și trăsăturile i s-au înăsprit.

— *El* e tipul?

— Nu, am mințit cu convingere. El doar m-a respins, asta-i tot. Nu am chef să-mi amintesc așa ceva în seara asta.

— Vrei să plecăm acum?

Am inspirat adânc, știind că nu puteam să stau în sala de recepții cu Marco.

— Da.

Cole m-a condus de acolo și m-a lăsat fără prea mare tragere de inimă la apartamentul meu. El știa că povestea spusă de mine nu era întru totul adevărată și nu voia să mă lase singură, dar *simțeam nevoia* să rămân singură.

M-am descălțat de pantofii care îmi striveau degetele de la picioare și m-am așezat în camera de zi, pe întuneric.

Nu puteam să cred că Marco locuise în Edinburgh în tot acest timp. Tot acest timp...

Durerea pe care o îndesasem foarte adânc înlăuntrul meu în toți acești ani s-a întors cu o răzbunare. Lacrimile au început să-mi ardă ochii și gâtul când mi-am amintit de *acea* noapte.

Noaptea în care totul s-a schimbat...

Intrând în apartament, știam că nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. Era plin de fum des și de miros de marijuana. Nu era foarte multă

mobilă și cea existentă era uzată și veche. Nu că aș fi putut să văd mare lucru din ea, de vreme ce apartamentul era ticsit de oameni.

Era începutul ultimului nostru an de liceu și Sadie voia ca acest an să fie cel mai bun. Cum se traducea asta într-o petrecere de rataţi în India Place, habar n-aveam. Urmând-o prin mulţime, am plesnit nişte palme care mă pipăiau pe şolduri şi mă băteau peste fund. Minunat.

— Îl văd pe Dave! a strigat Sadie peste umăr, spre mine.

Dave era motivul pentru care mă târâse după ea la petrecere. El era cu câţiva ani mai mare şi ea era îndrăgostită nebuneşte de el.

— Mă întorc imediat.

Înainte să pot să mai spun ceva, ea dispăruse şi eu am rămas în picioare în cadrul uşii care dădea spre camera de zi. Simţeam vibraţiile de la difuzoare zdrăngănind neplăcut în pieptul meu. Unde erau plângerile vecinilor? Poliţia?

Am fost cumva împinsă cu forţa în încăpere pe măsură ce şi mai mulţi oameni se scurgeau înăuntru şi, în timp ce încercam să mă strecor înapoi în mulţimea de pe margini, privirea mi-a fost atrasă de trei linii de pudră albă de pe măsuţa de cafea din sticlă.

M-am zgâit cu ochii larg deschişi la o fată pe care nu o cunoşteam şi care trăgea pe nas una dintre linii.

Fir-ar să fie, trebuia să ies de acolo.

M-am întors cu gând s-o iau la fugă, doar pentru a mă izbi de pieptul cuiva.

Am ridicat privirea pentru a întâlni o pereche de ochi negri şi necunoscuţi. Tipul mă sorbea din priviri, cu ochii sclipind de intenţii sexuale, şi uite aşa m-am trezit ţintuită între el şi perete.

— Nu te-am mai văzut până acum, a zis el cu voce tare la urechea mea, atingând-o cu gura.

Mi-am plecat capul, tremurând de repulsie la senzaţia pe care o lăsaseră buzele lui pe pielea mea.

— Eu plec! am strigat, încercând să mă strecor pe sub braţul lui.

M-a oprit şi am închis ochii, încercând să nu intru în panică. Eram într-o cameră plină de oameni. Nu era ca şi cum ar fi putut

să facă ceva. Totuși, m-am blestemat pentru că împrumutasem de la Sadie rochia ei albastră mulată — ăsta nu era genul de atenție pe care l-aș fi vrut atunci când alesesem s-o îmbrac.

— Au, stai puțin, a zis el zâmbind și împingându-se în mine. Tre' să ne cunoaștem.

— Nu vreau să te cunosc. Vreau să plec. Dă-te!

— Nu-i prea frumos.

Și-a mușcat buza într-un mod pe care am presupus că el credea că femeile îl considerau sexy. Credea greșit.

— Arăți drăguț. Poartă-te drăguț.

M-am uitat urât la el.

— Dă-te. De. Pe. Mine.

Înainte să poată răspunde, un pumn mare l-a prins de cămașă și a fost brusc împins la o parte. S-a împiedicat de piciorul unei fete și a căzut grămadă la pământ. Mi-am mutat privirea de la el la tipul mare de lângă mine și o undă de ușurare și de zăpăceală m-a cuprins brusc.

Marco s-a încruntat privindu-l pe străin. Acesta s-a ridicat fără un cuvânt, cu o expresie de teamă pe chip, și a dispărut în camera de alături.

Marco s-a întors repede spre mine, iar mulțumirile și salutul mi-au rămas în gât când m-a prins de braț și m-a împins în fața lui, deloc blând, scoțându-mă pe ușă și apoi pe hol.

Simțeam furia care emana dinspre el.

Încurcată, am rămas tăcută, privindu-l cum a scos o cheie din jeanși și a descuiat camera de la capătul holului. M-a împins înăuntru și m-a urmat. A închis ușa în urma lui și am auzit cum a încuiat-o. Dincolo de ea, muzica era ca un puls ce bătea înăbușit.

Am cuprins cu privirea micul spațiu. Exista un pat, un birou uzat cu un laptop vechi pe el și o comodă.

— Ce cauți aici? m-a întrebat Marco țâfnos, cu sprâncenele unite de enervare în timp ce mă studia din cap până în picioare.

La fel de enervată de atitudinea lui, mi-am încrucișat brațele la piept.

— Bună și ție.

Nu-l mai văzusem pe Marco de câteva săptămâni. După fiascoul care fusese întâlnirea cu Scott, ajutată de Jo și de Liv, am reușit să-l prind pe Marco la înghesuială în restaurantul D'Alessandro și să-l fac să fie de acord să iasă cu mine. Am ieșit împreună, dar tensiunea dintre noi se intensificase cumva, iar el începuse să caute scuze pentru a nu se mai întâlni cu mine.

Îmi fusese dor de el în tot acest timp.

Ascunzându-mi durerea, m-am uitat în jur.

— Locuiești aici?

— De parcă n-ai ști asta.

Înțepată, am scos un hohot mic de râs.

— Contrar a ceea ce ai putea tu să crezi, știu când nu sunt dorită. Nu știam că locuiești aici. De unde să știu? N-am mai avut vești de la tine de secole.

Am văzut că ochii i se îmblânzeau.

— Iartă-mă. Am spus un lucru de rahat.

— De ce locuiești aici?

Nu-mi puteam ascunde dezgustul de pe chip. Marco a făcut o grimasă și s-a lăsat pe marginea patului.

— Am fost nevoit să-mi găsesc locul meu, dar n-am tocmai mulți bani. Prietenul meu îl cunoaște pe tipul care e proprietarul locului. Chiria e mică. Totuși, nu prea am nimerit-o cu colegul de cameră.

A gesticulat spre ușă și spre tot ce se petrecea dincolo de ea.

— Mă mut cât de curând posibil.

A mijit ochii spre mine.

— Dar, la naiba, asta nu răspunde întrebării mele. De ce tu, dintre toți oamenii, te afli într-un loc ca ăsta?

— Eu, dintre toți oamenii? Marco, mă aflu la o petrecere. Se știe că uneori fac și asta.

— Nu.

A scuturat din cap.

— Nu la genul ăsta de petreceri. Hannah, trebuie să pleci. Nu poţi să rămâi aici.

— Am venit cu Sadie.

— Normal.

Marco nu era un mare fan al lui Sadie.

— O găsim şi vă luaţi tălpăşiţa.

— Sau...

Am făcut un pas spre el şi am remarcat cum şi-a plecat privirea, trecând peste picioarele mele înainte să se poată opri.

— Am putea rămâne. Să petrecem timpul împreună. N-am mai făcut asta de ceva vreme.

Şi-a încleştat maxilarul.

— Hannah, du-te!

Săptămânile în care fusesem scoasă din sărite îmi alimentau acum furia.

— Bine! Tu rămâi aici şi eu mă întorc la petrecere.

— Să nu îndrăzneşti!

S-a ridicat brusc.

— Sau ce? l-am luat eu peste picior. Ai de gând să mă dai afară? Exact aşa cum mă dai afară din viaţa ta?

— Locul tău nu e aici! a ţipat, luându-mă prin surprindere.

Am tresărit, dar m-am ţinut fermă pe poziţie.

— Dacă tu eşti aici, şi eu sunt aici!

A lăsat capul în jos, privind în pământ.

— Mi-e dor să vorbesc cu tine, am şoptit tristă.

S-a uitat la mine şi nu şi-a putut ascunde remuşcarea şi tandreţea din privire. Uşurată, aproape că am închis ochii.

— Ce-ai mai făcut? m-a întrebat ţâfnos.

Am ridicat din umeri.

— Bine, cred. La şcoală e bine. Am primit o ofertă necondiţionată la Universitatea din Edinburgh.

Marco a schiţat un zâmbet.

— Asta e grozav! Sunt mândru de tine.

I-am zâmbit și eu, simțind cum mă învăluia căldura la auzul laudelor lui. Am mai făcut un pas spre el.

— Cum e la muncă?

— E bine. Încă mai lucrez în schimburi la restaurant.

Îi spusesem cu câteva luni în urmă cât de surprinsă fusesem să descopăr că lucra pentru unchiul lui. L-am întrebat de ce îmi ascunsese asta. Mi-a răspuns că era o situație de rahat și că nu merita să vorbim despre ea.

— Nu te-ai desprins de ei?

A clătinat din cap.

— M-au adoptat, astfel încât să pot locui în Marea Britanie. Le datorez faptul că m-au scos dintr-o situație grea din Chicago. Îi sunt dator mătușii mele. Ea a fost bună cu mine.

— Dar nu mai locuiești acolo?

S-a uitat la mine cu o mină solemnă.

— Mă tem de ceea ce aș ajunge să fac dacă aș rămâne acolo. A trebuit să plec.

— Marco, am șoptit, tânjind după el și dorindu-mi să pot pur și simplu să-l cuprind în brațe.

— Nu vreau mila ta. Niciodată! mi-a trântit-o el.

— Of, încetează o dată, bebelușule. Îmi este îngăduit să fiu supărată pentru tine. Vine la pachet cu faptul că țin la tine.

Marco a mormăit.

— Spune exact ce simți, Hannah.

Când privirile ni s-au încrucișat, aerul dintre noi s-a încărcat brusc cu electricitate.

— Ești sigur că asta ai vrut să spui?

Știa unde voiam să ajung. A clătinat din cap.

— Nu.

— De ce? l-am întrebat blând, încercând să-mi înfrâng frustrarea și eșecul. Știi că țin la tine și știi că... Știi că vreau să fiu cu tine. Nu poți să continui să eviți asta. Am tras aer în piept. De ce ai reacționat în felul acela atunci când m-ai văzut cu Scott? De ce ai spus ceea ce mi-ai

spus la Grădinile Douglas? De fapt, de ce m-ai căutat în toți anii ăștia, dacă nu simțeai la fel?

A închis ochii strâns, ciupindu-se de puntea nasului. Cu un geamăt, a lăsat capul în jos.

Aproape că am râs.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Hannah — a oftat, continuând să-mi evite privirea –, te-am căutat deoarece ești o fată bună și nu vreau ca vreo lepădătură de genul lui Jenks să te atingă. Ți-am spus ceea ce ți-am spus în Grădinile Douglas fiindcă vorbeam serios. Fiindcă ești importantă pentru mine. Ești prietena mea și nu am prea mulți prieteni. Cât despre Scott...

A clătinat din cap.

— Dracu' știe.

M-am apropiat de el, simțindu-mi pulsul în gât.

— Eu cred că știi.

Am redus distanța dintre noi, trupul meu atingându-l pe al lui, în timp ce am ridicat capul pentru a-l privi în ochi. N-a dat înapoi. Am luat asta ca pe un semn bun.

— Este exact ceea ce cred.

Mușchii maxilarului îi zvâcneau și ceva puternic și poate periculos emana dinspre el.

— Trebuie să pleci.

— Nu face asta.

— Hannah, pleacă acum.

— Marco...

— Hannah, pleacă! a mârâit, arzându-mă cu arșița trupului său.

Am tresărit, înfuriată de respingerea lui.

— Ce laș ești!

— Iar tu ești o pacoste! a țipat și el.

— Bine! Am să mă duc dincolo și am să fiu o pacoste pentru altul!

Respirația mi-a scăpat de sub control.

— N-am nevoie de asta. Există tipi dincolo care chiar vor să mă sărute și să mă atingă.

Cu acea afirmație măreață și arogantă, m-am răsucit pe călcâie, intenționând să ies valvârtej din cameră.

În schimb, Marco și-a întețit strânsoarea pe brațul meu și m-a tras înapoi, trupul meu izbindu-se de al lui. N-am avut nici măcar o secundă să-mi dau seama ce se petrecea, căci gura lui puternică s-a lipit de a mea.

M-am topit instantaneu în sărutul lui, ușurată și plină de dorință. Mâinile mi s-au relaxat pe pieptul lui, trupul mi s-a lipit de trupul lui în timp ce buzele mi s-au deschis pentru a-l lăsa să mă devoreze. Sărutul lui era aspru, disperat și mă excita într-un fel în care nu știam că era cu putință. Îmi plăcea gustul lui sățios, senzația erotică a limbii sale lipite de a mea și faptul că nu simțeam doar gura lui peste a mea; simțeam tăria lui peste tot. Brațele lui erau ca niște drugi de oțel care mă țineau bine, mâinile lui strângeau materialul rochiei la spate. Mi-am strecurat mâinile în jurul gâtului său, în timp ce sărutul lui încetinea, dar se adâncea, și m-am înfiorat la senzația sânilor mei lipiți de pieptul lui musculos. Îi simțeam mirosul, gustul, îi simțeam pielea fierbinte. Era peste tot, era totul. Era senzațional.

Nu știu de cât timp stăteam acolo și ne sărutam. Mi se părea că de o veșnicie. Gura îmi era umflată, iar trupul tânjea după mai mult. Într-o tentativă de a căpăta mai mult, mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, peste talie și apoi sub cămașă, gemând în gura lui, simțind netezimea pielii lui fierbinți sub mâinile mele.

Brusc, am fost împinsă la o parte.

Gâfâind, Marco mă fixa cu privirea de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Șocul a părut să-l imobilizeze pentru o secundă și eu eram prea ocupată să tremur din pricina dorinței neîmplinite pentru a pune cap la cap o propoziție.

L-am privit cum s-a împleticit spre pat și s-a trântit pe saltea. A lăsat rușinat capul în jos în timp ce încerca să-și recapete respirația.

Știind că se mustra din cine știe ce motiv stupid pe care încă nu-l aflasem, mi-a trecut prin minte că, dacă nu forțam lucrurile între

noi acum, momentul ăsta cu el n-avea să se mai întoarcă. Așa că am pornit cu pași mărunți spre el.

M-am oprit, picioarele mele aproape atingându-i genunchii. Am întins mâna spre el înainte să mă pot opri și mi-am trecut degetele prin părul lui negru tuns scurt. El a lăsat mâinile în jos la atingerea mea, dând capul pe spate pentru a se uita la mine. În ochii lui se citea un avertisment, o expresie încordată din pricina reținerii și poate puțin și din cauza furiei.

I-am ignorat avertismentul.

— Îți fac o promisiune, i-am zis. Voi continua să-ți fiu prietenă și nu voi mai pomeni niciodată de asta... dacă poți să te uiți în ochii mei după ceea ce tocmai s-a întâmplat și să-mi spui că nu mă vrei.

— Hannah.

Vocea îi era încleiată în timp ce ochii începuseră iar să ardă. Am început să respir sacadat.

— Întotdeauna am fost sinceri unul cu altul, nu?

El a clătinat ușor din cap.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu pot... nu pot să-ți spun că nu te vreau.

Ochii lui îmi studiau chipul, mutându-se încet spre trup, și orice parte atinsă de privirea lui se trezea la viață.

Cu ceilalți băieți din viața mea nu făcusem decât să mă sărut, nu fiindcă nu eram gata să explorez sexul, ci pentru că nu voiam să explorez sexul decât cu Marco. Auzisem poveștile de rahat ale lui Ellie, Joss, Jo și Liv despre pierderea virginității și îmi jurasem că în clipa în care aș fi lăsat cu adevărat pe cineva în mine, aveam să mă asigur că acel cineva ar fi fost persoana pe care o iubeam cu adevărat.

Și îl iubeam pe Marco.

Mă îndrăgostisem de el încă din ziua în care mă salvase, când aveam paisprezece ani.

Excitată, înfiorată, mi-am adunat curajul și am dus mâna spre tivul rochiei. Mi-am tras-o încet, dezgolindu-mi trupul bucată cu bu-

cată, până ce am scos-o peste cap. Mi-am scuturat părul și am lăsat rochia să cadă pe podea.

Stăteam în fața lui îmbrăcată doar în lenjeria intimă turcoaz și încălțată cu pantofii cu tocuri. Niciodată în viața mea nu mă simțisem atât de vulnerabilă.

Și el m-a atins. Degetele lui se plimbau ușor peste abdomenul meu și am simțit un fior de dorință lovindu-mă între picioare în timp ce el mă mângâia. Brusc, m-a prins cu mâinile lui mari de șolduri și am înaintat spre el.

Privirile ni s-au încrucișat, iar expresia de pe chipul lui m-a făcut să mă simt mai frumoasă și mai dorită decât am crezut că aș fi putut să mă simt vreodată.

— Uită-te la tine, a șoptit răgușit, aproape reverențios. Uită-te la tine.

— Marco...

M-am întins și i-am luat fața în căușul palmelor.

A închis ochii sub atingerea mea, cu o expresie atât de tandră, încât tot ceea ce voiam era să mă topesc iar peste tot. Am oftat când m-a tras mai aproape pentru a depune sărutări delicate pe abdomenul meu. Sărutările au coborât, urmărind marginea lenjeriei mele, și am tremurat la atingerea buricelor degetelor lui, care se plimbau pe spatele meu.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui pentru a mă echilibra.

Câteva secunde mai târziu am simțit cum trăgea ușor de sutien, care într-un final s-a deschis și a căzut în jos pe brațele mele. Căldura mă sufoca. Nimeni nu mă mai văzuse goală până atunci.

O singură privire în ochii lui Marco și toată rușinea a dispărut.

Marco a gemut în timp ce ochii săi mă sorbeau din priviri, iar eu m-am simțit ghidată spre el, până ce a trebuit să-mi pun genunchii pe pat de o parte și de alta a lui pentru a-l încăleca. Lăsându-mi fundul în poala lui, i-am simțit erecția imensă prin jeanși și am fost copleșită de un val de dorință sexuală. Sânii mi s-au umflat, sfârcurile mi s-au întărit, iar Marco a luat asta ca pe o invitație.

Mi-a prins sfârcul cu gura și senzația... furnicăturile, nevoia subită care mă făcea să-mi mișc șoldurile odată cu ale lui... Voiam mai mult. Voiam mult mai mult.

I-am rostit scâncit numele în timp ce luam foc.

Marco s-a tras înapoi, uitându-se la mine cu privirea adumbrită de pleoapele grele și ținându-mă strâns cu brațele lui puternice.

— N-ar trebui să fac asta.

I-am prins fața în mâini și l-am privit adânc în ochi.

— Ai prefera s-o facă alt tip?

Și atunci am văzut-o. Licărirea întunecată de mânie, de posesivitate, care îl făcuse de la bun început să mă sărute. Triumfătoare, mi-am lipit buzele de ale lui, gemând de plăcere în timp ce și el mă săruta. Dur. Limbile noastre s-au atins, trimițând scântei de excitare prin mine. Sărutul s-a transformat în căutare — un sărut în care sălășluiau luni, ba chiar ani de dorință. Ne-am despărțit scurt pentru ca eu să-i pot trage cu o smucitură tricoul peste cap, mâinile mele călătorind și memorând fiecare contur dur al minunatului său tors.

Brusc, am fost întoarsă cu spatele pe pat, iar Marco s-a tras într-o parte.

M-am uitat lung la el, gâfâind, rugându-mă să nu se oprească.

Rugăciunile mi-au fost ascultate.

S-a înălțat deasupra mea și o fantezie a prins viață. Minunata lui piele de culoarea caramelului, umerii lui puternici, abdomenul care făcea să-mi lase gura apă. Am simțit un val de căldură la vederea conturului clar definit și sexy al șoldurilor lui și la felul în care se contura penisul lui erect dincolo de fermoarul jeanșilor.

În ochii lui albaștri-verzui se deslușea o intensitate care m-a făcut să mă înfior toată.

A întins mâna spre piciorul meu, scoțându-mi cu blândețe un pantof, apoi pe celălalt. În timp ce-mi mângâia gamba, privirea lui îmi măsura lungimea piciorului.

— M-am gândit la asta, a recunoscut calm. De un milion de ori mai mult decât ar fi trebuit.

Înainte să-i pot răspunde, a pus o mână pe saltea, lângă genunchiul meu, și s-a aplecat peste mine, vârând cealaltă mână în lenjeria mea intimă. Ochii lui au adresat întrebarea, iar eu am încuviințat, ridicând șoldurile pentru a-l ajuta.

Mi-a tras chiloții în jos pe picioare și apoi s-a oprit un minut ca să mă privească.

Am simțit cum mi se înroșeau obrajii sub privirea lui.

— Marco...?

A depus un sărut pe glezna mea și apoi mi-a desfăcut picioarele. Partea de jos a abdomenului meu vibra sălbatic, însă mi-am mișcat picioarele, căci anticiparea mă înnebunea.

Îi simțeam respirația caldă pe pielea mea în timp ce se poziționa între picioarele mele. Mi-a ridicat unul pe umărul lui și m-a sărutat pe partea interioară a coapsei. Apoi m-a sărutat acolo.

M-am arcuit pe spate, gemând la senzația dată de gura lui pe sexul meu, limba lui încercuind clitorisul o vreme, înainte de a coborî mai jos și de a mă linge înăuntru. M-am împins în el, cerând mai mult. Strigătele mele de plăcere acopereau zgomotele petrecerii de dincolo de mica bulă a paradisului privat pe care îl creaserăm în această cameră.

Marco m-a chinuit cu limba sa, propriul lui geamăt de plăcere vibrând prin mine în cel mai delicios mod cu putință.

Am simțit acumularea, trupul mi s-a încordat pe măsură ce tensiunea creștea și creștea și creștea... și apoi a explodat.

Primul meu orgasm.

Încântarea și o senzație ciudată de eliberare mi-au năvălitt prin membre în timp ce se topeau în relaxare pe salteaua lui Marco. Am deschis ochii și am fost întâmpinată de un zâmbet blând în timp ce-l priveam pe Marco descotorosindu-se de jeanși.

Am înghețat la vederea penisului său.

Era imens.

Cum avea ăla să...?

— Ssst!

M-a alintat încurajator, imperios, în timp ce îmi mângâia șoldul. M-a sărutat în timp ce trupul lui se întindea peste al meu, și l-am cuprins cu brațele, trăgându-l mai aproape.

Nu simțisem niciodată ceva mai intens decât senzația trupului său tare peste trupul meu moale. Voiam să fiu în el și voiam ca el să fie în mine. În toate felurile în care pot fi doi oameni.

M-a mângâiat, strecurându-și două degete în mine.

Respirația i s-a accelerat.

— Atât de pregătită. Atât de strâmtă.

A gemut și și-a îngropat capul în curbura gâtului meu, sărutându-mă acolo.

Mi-am smucit șoldurile spre el, simțindu-mă brusc nerăbdătoare.

— Marco, te rog!

El a ridicat capul și privirile ni s-au întâlnit.

Iat-o. Acea legătură. Acea conexiune.

S-a mișcat, șoldurile lui alunecând peste ale mele, și i-am simțit zvâcnetul fierbinte împingându-mă între picioare. L-am strâns de șolduri cu coapsele, pregătindu-mă. El a făcut o mișcare înainte, împingându-se în coapsa mea, în trupul meu care se opunea.

Am încercat să-mi recapăt răsuflarea de care mă lipsise copleșitoarea senzație de plinătate.

Marco a scrâșnit din dinți, apucându-mă de dosul coapsei. Asta i-a schimbat unghiul și a împins mai tare.

Am țipat din pricina durerii ascuțite, încordându-mă toată.

— Hannah, a gâfâit Marco, îngrijorarea lui răzbătând dincolo de șocul meu.

Am deschis ochii. Marco mă privea cu un soi de vinovăție pe chip.

Asta a dat uitării durerea.

— Nu te opri! l-am implorat, nevrând ca el să regrete asta vreodată.

A clătinat din cap.

— Ești atât de strâmtă!

— Continuă.

I-am tras capul în jos pentru a-l săruta, un sărut profund și disperat.

Acel sunet sexy, murmurat, a izbucnit din dosul gâtlejului său atunci când a început să-și miște șoldurile lipit de mine.

Mai exista o rămășiță de durere, dar disconfortul s-a micșorat, căci toate simțurile mele se concentraseră asupra împingerilor mădularului lui în mine. M-a strâns și mai tare de coapsă, fără să-și ia ochii lui plini de dorință dintr-ai mei, în timp ce a început să se miște mai repede, intrând și ieșind din mine, generând din nou acea tensiune.

— Nu mai pot să aștept, a gâfâit el, scuturând din cap. Îmi pare rău...

A scrâșnit iarăși dinții, mușchii gâtului încordându-i-se cu câteva secunde înainte să se descarce, tremurând, înlăuntrul meu.

Marco s-a prăbușit deasupra mea, cu fața îngropată în curbura gâtului meu, și, în timp ce-l mângâiam pe spate, am simțit minunea acelui moment revărsându-se ca o cascadă peste mine, lăsându-mă pe deplin mulțumită.

Am zâmbit, cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc, i-am șoptit.

Mușchii spatelui i s-au încordat.

Am simțit cum mă cuprinde o senzație urâtă și întunecată de îngrijorare și am așteptat, ținându-mi respirația.

Marco s-a ridicat de pe mine, privindu-mă cu neîncredere.

— Ce dracu'...

S-a dat jos, de parcă l-aș fi ars.

— Noi n-am. Ce...

S-a grăbit să se îmbrace.

— Marco?

M-am ridicat în capul oaselor, cu buzele tremurându-mi din pricina vulnerabilității.

A trecut cu privirea peste mine și orice o fi văzut acolo l-a făcut să închidă ochii cu disperare. Cu disperare!

Am început să plâng.

— N-ar fi trebuit s-o fac.

— Marco.

— Eu n-ar fi trebuit s-o fac.

Și-a tras tricoul și și-a vârât iute picioarele în adidași. S-a uitat la mine în timp ce pornea spre ușă.

— Îmi pare rău, Hannah! Dumnezeule, îmi pare rău!

Și apoi a plecat, lăsându-mă acolo.

Plângând, m-am împleticit prin cameră cu ochii împăienjeniți, trăgându-mi hainele pe mine înainte să vină cineva. Îmbrăcată, m-am uitat lung la pat, ochii mei concentrându-se asupra petei de sânge de pe pătură.

Disperare? Disperarea, în acel moment, era a mea, nu a lui.

Nu l-am mai văzut niciodată. Nu până acum câteva ore, la o nuntă oarecare. Prima mea iubire. Prima mea experiență sexuală.

Prima mea durere sufletească cumplită.

Lacrimile străluceau în ochii mei, dar nu le-am lăsat să curgă. Vărsasem acele lacrimi cu ani în urmă.

Capitolul 7

Cred că mai mult decât orice eram furioasă. Nu doar pentru ceea ce-mi făcuse Marco atunci când mă părăsise, ci pentru ceea ce-mi provoca reapariţia lui. Mă simţisem pierdută multă vreme după ce el plecase. Îmi trebuise ceva timp să-mi regăsesc tăria şi independenţa. Asta însemnase să-mi întăresc inima şi să creez mici uşi încuiate în sufletul meu, astfel încât numai oamenii în care aveam încredere în mod implicit să poată vreodată să reuşească să intre şi să-l atingă.

Să stau faţă în faţă cu el, să privesc acel chip frumos şi acei ochi care păreau mai însufleţiţi ca oricând, a însemnat să fiu iar fata de şaptesprezece ani. Total pierdută.

Asta m-a scos din sărite.

Cum a îndrăznit să intre iar în viaţa mea şi să mă facă să mă simt în felul ăsta? Nu eram acea persoană. Eram eu însămi, ştiam cine eram, ştiam ce planuri aveam. Aveam o familie şi prieteni, elevi şi colegi care mă cunoşteau şi mă respectau.

Această persoană, această persoană îndurerată, rănită, pierdută... nu era cea pe care o cunoşteau ei.

Asta m-a înfuriat.

Frământându-mă și agitându-mă toată noaptea, mistuită de furie, am știut, când într-un târziu am coborât din pat în duminica aceea, că nu puteam să dau ochii cu familia mea. O simplă privire și ar fi știut că ceva se întâmplă. Cole deja bănuia ceva. Așa că i-am trimis mamei un mesaj în care îi spuneam că am treabă până peste cap și că nu reușesc să ajung la prânz. Adevărul e că aveam nevoie de timp să mă liniștesc, să reflectez și să redevin eu însămi.

Pentru asta m-am instalat în camera de zi, înconjurată de lucrări pentru școală, și mi-am petrecut toată ziua corectând lucrările rămase restante.

Eram atât de prinsă de corectat, încât aproape că am sărit de pe canapea atunci când am auzit soneria. Era trecut de ora șase, afară se întuneca și fusesem nevoită să aprind luminile ca să văd ce lucrez. Nu-mi trecea prin minte cine ar fi putut să mă viziteze. Cu gașca mea nebună și hiperprotectoare, ar fi putut fi oricine. Nu știu de ce eram surprinsă. Asta avea să fie a patra oară când lipseam de la prânzul de duminică în ultimele luni. Ar fi trebuit să-mi dau seama că începuse să îngrijoreze pe cineva.

Acel cineva era Ellie.

— Ce cauți aici? am întâmpinat-o, urmând-o în camera de zi.

Am urmărit-o cum îmi studia lucrările, afișând o mină gânditoare.

— Ellie?

M-a privit încruntată.

— Ai lipsit de la prânzul de duminică. Din nou.

Am arătat spre lucrări.

— I-am spus mamei că am tone de lucrări de corectat.

În pofida dovezilor de sub ochii ei, sora mea nu părea să mă creadă. Mă cunoștea prea bine.

— Ești sigură? Cole părea îngrijorat că n-ai fost prezentă.

Ellie avea să sape până ce ar fi scos la iveală adevărul, așa că i-am luat-o înainte, optând pentru o versiune a adevărului. Am oftat, încrucișând brațele la piept.

— Bine. Aseară, când am mers împreună cu Cole la petrecerea de nuntă a Anishei, m-am ciocnit de o fantomă din trecut. Marco D'Alessandro.

Sora mea a căscat uimită ochii ei albaştri.

— Dumnezeule! Şi cum au decurs lucrurile?

Orice încercare de a ascunde amărăciunea de pe chip a fost sortită eşecului când mi-am arcuit buzele a dispreţ.

— Am aflat că s-a întors acum patru ani în Edinburgh şi nu s-a deranjat să ia legătura cu mine.

— Nu-i bine.

Ellie a făcut o mutră compătimitoare.

— Dar ce-mi pasă, nu-i aşa?

M-am trântit pe canapea.

— E doar...

Am clătinat din cap amuzată şi amărâtă, privind cum Ellie se lăsa în fotoliu.

— Săptămâna trecută am găsit o fotografie cu el şi a fost pentru prima dată de mult timp când m-am gândit la el... şi apoi, bum! Deodată, iată-l în faţa mea. M-a cam dat peste cap. Dar acum mi-e bine.

Ellie a mijit ochii, privindu-mă cu atenţie.

— Sper că-mi spui adevărul.

Am făcut o grimasă.

— Da.

— Hannah, sunt sora ta şi te iubesc. Ai o întreagă familie care te iubeşte. Acum cinci ani ai început să te închizi în sinea ta şi să-ţi pui o mască, hotărâtă să ai grijă singură de tine, fără ajutorul nostru. Trebuie să încetezi. Nu numai pentru tine, ci şi pentru noi. Suntem aici dacă ai nevoie de noi şi, la drept vorbind, *noi* avem nevoie ca tu să ai nevoie de noi.

Simţindu-mă vinovată, mi-am luat privirea de la ea, uitându-mă lung la lucrări.

— Nu mă închid în sinea mea, Els. Îţi jur că sunt bine.

— Nu te cred, mi-a răspuns calmă. N-am uitat discuţiile noastre de atunci. N-am uitat cât de mult îl iubeai. Marco este Adam al tău. Ai fost distrusă atunci când a plecat. Eu ştiu că nu eşti bine.

N-am spus nimic. Nu ştiam ce să spun sau dacă era posibil să forţez cuvintele să iasă din durerosul nod de lacrimi care mă ardea pe gât. Văzând că nu mai spuneam nimic, Ellie a oftat nefericită şi a plecat imediat. Faptul că nu şi-a luat rămas bun mi-a dat de înţeles că era rănită şi supărată pe mine.

Am revenit la starea iniţială: scoasă din sărite de Marco.

Am fiert în sinea mea un timp, până ce a sunat telefonul şi asta m-a scos din starea de ameţeală. Cu un oftat, am întins mâna să-l iau, dar n-am recunoscut numărul. Sperând că nu era vreun vânzător, nu de dragul meu, ci spre binele lui, am răspuns.

— Hannah, eu sunt.

Glasul familiar şi profund al lui Marco m-a izbit cu forţa unei ghiulele.

Întregul meu trup s-a cutremurat şi, în stare de şoc, am îndepărtat telefonul de ureche, privindu-l lung preţ de o secundă, simţind cum deveneam tot mai furioasă din pricina îndrăznelii lui.

L-am auzit rostindu-mi iar numele.

Ducând telefonul la ureche, l-am întrebat scurt şi răspicat:

— De unde ai numărul ăsta?

— De la Anisha. I-am explicat că suntem vechi prieteni. Vreau numai să vorbim. Am nevoie să-mi acorzi o şansă să-ţi explic.

În ultimii ani îmi tot imaginasem acest moment şi de fiecare dată îi închideam imediat sau plecam. În realitate, m-am trezit că şovăiam, deoarece adevărul era că nu părea băiatul pe care îl cunoscusem cândva. Nu era simplu de descris, dar chiar şi cu mine, o persoană pe care el o considerase a fi cel mai bun prieten, ţinuse întotdeauna garda sus în jurul cuvintelor.

Acum, acea gardă nu mai exista. N-aş fi putut să spun cum îmi dădeam seama. Pur şi simplu... o simţeam.

Şi, pentru câteva secunde, asta m-a uimit. Câteva secunde pline de curiozitate şi incertitudine.

Însă în urma acelor secunde veneau amintirile a ceea ce se petrecuse.

— Hannah?

— Nu vreau să aud nicio explicație, i-am răspuns. Am terminat cu asta.

Înainte ca Marco să poată să mai spună vreun cuvânt, am închis și am oprit și telefonul.

— Se pare că am nevoie de un număr nou, am spus agasată, însă pe cine încercam să prostesc?

Mâinile îmi tremurau și inima îmi bubuia în piept atunci când am pus telefonul pe masă.

Anul de stagiu era adesea dificil — zilele erau uneori stresante și eram ocupată tot timpul. De data asta, în următoarele zile, am fost recunoscătoare pentru faptul că nu aveam niciun moment de respiro. Am mai fost recunoscătoare și pentru cursul de alfabetizare a adulților și pentru grupul de lectură căruia mă alăturasem și care se întrunea în fiecare miercuri la Centrul St. Stephen. Dacă asta mă ținea activă și concentrată asupra lucrurilor, numai asupra lui Marco nu, era o binecuvântare.

În acea după-amiază aveam oră cu anul al patrulea și cu siguranță aveau să mă țină ocupată. Din câte mi-am dat seama, nu toți erau încântați să citească piesa *Pygmalion* de George Bernard Shaw.

În timpul orei, Jack Ryan, mica pacoste din pricina căreia Tabbitha Bell fusese atât de supărată, oftase în mod repetat din adâncul sufletului în timp ce noi citeam scene și discutam piesa. De cinci ori i-am cerut să stea liniștit în banca lui, după ce își împinsese scaunul pe picioarele din spate, legănându-se periculos. Aveam viziuni cu scaunul răsturnându-se și cu el căzând și spărgându-și capul de colțul băncii, iar eu fiind învinovățită de stupiditate.

Mă scotea din minți, dar mă străduiam din răsputeri să-l ignor și să predau.

— Au, zău așa, frate, ce naiba e cu rahatu' ăsta? a bombănit el, suficient de tare ca eu să-l aud.

Înainte să apuc să-l cert, Jarrod mi-a luat-o înainte.

— De ce nu taci în pula mea din gură, nemernic plângăcios?

— Jarrod, l-am avertizat eu.

— Ce e? s-a strâmbat Jarrod la mine. Se poartă ca un labagiu.

— Asta nu înseamnă că tu trebuie să cobori la nivelul lui.

Scaunul lui Jack s-a izbit de podea.

— Domnișoară, mă faceți labagiu?

În loc de răspuns, i-am aruncat o privire lungă. Jarrod s-a relaxat, chicotind triumfător în fața lui Jack.

Jack s-a înroșit, dar, din fericire, a sunat clopoțelul înainte să pot primi riposta lui, care cu siguranță avea să fie lipsită de respect.

În timp ce elevii se ridicau să plece, l-am chemat pe Jarrod la catedră, lucru care se pare că devenea o rutină. A venit țanțoș spre mine, cu atitudinea lui infatuată, zâmbind.

— Dacă aveți de gând să-mi țineți o predică, nu vă osteniți.

Am ridicat din sprâncene.

— Să nu mă ostenesc fiindcă știi că erai vinovat?

Jarrod a ridicat din umeri.

— Eu n-am făcut decât să pronunț ceea ce *dumneavoastră* voiați să spuneți.

Asta era cum nu se putea mai adevărat, așa că m-am văzut nevoită să fac eforturi pentru a nu recunoaște faptul.

— Jarrod, ideea e că tu ești un puști deștept și bun și trebuie să încetezi să te mai răzbuni pe idioții care nu merită. Ține-ți gura și ignoră-i.

— Pe cine? Pe Ryan și pe domnul Rutherford? a zâmbit el batjocoritor.

De data asta am ridicat eu din umeri, iar Jarrod a zâmbit ca și cum ar fi știut că eram de acord cu el. Îi ceream să-și țină în frâu temperamentul și să lase indivizii de teapa lui Jack Ryan și Rutherford să-l domine. I-am zis asta și a privit lung în pământ, căzând pe gânduri.

Au trecut câteva secunde de contemplare și, de vreme ce nu voiam să aibă impresia că îl cert tot timpul, am schimbat subiectul.

— Te-ai uitat la notițele pe care ți le-am făcut pe eseu?

A încuviințat.

— Ai făcut vreun progres?

— Presupun că da.

— Oricât de bun este, am impresia că ar avea un impact mai mare dacă cititorul ar avea o înțelegere în ceea ce-i privește pe părinții tăi și influența lor asupra relației tale cu fratele tău.

Privirea lui Jarrod s-a înăsprit.

— Păi, nu suntem decât mama, eu și omulețul. Tata a șters-o imediat după ce s-a născut frate-miu.

Simțindu-mă deodată stânjenită și știind că nu prea aș fi putut să spun ceva de folos de vreme ce din fericire eu personal nu știam de vreun părinte care să-și fi abandonat copiii, i-am oferit un jalnic:

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu contează.

A ridicat din umeri cu o falsă nonșalanță.

— Ba are. Încearcă să scrii. Ar putea să te-ajute.

A dat ochii peste cap, oferindu-mi un zâmbet trist.

— Vedeți, domnișoară Nichols? De ce a trebuit să stricați un moment perfect de drăguț cu rahaturile din eseul meu?

Aruncându-i o privire care îi transmitea că nu pusesem botul la pretențiile lui de a fi șmecher, am deschis gura să-i spun că putea să plece, când un ciocănit sonor în ușa clasei ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem privirile spre ușă.

Am tras aer în piept, încremenind din pricina șocului.

Marco, umplând tot cadrul ușii. Era îmbrăcat cu un hanorac negru cu glugă din lână și o pereche de jeanși negri, vârâți în bocancii de constructor. Privirea mi-a zburat la chipul lui și am simțit o tresărire dureroasă în piept din cauza frumuseții sale.

Ce naiba căuta aici?

Jarrod a simțit atmosfera tensionată care apăruse brusc.

— Domnișoară Nichols, vă simțiți bine?

Și-a mutat privirea asupra lui Marco și a mijit ochii bănuitor.

Cu inima care îmi gonea nebunește, m-am întors spre elevul meu și am încercat să folosesc o voce calmă când i-am spus:

— Mă simt bine. Ne vedem data viitoare, Jarrod.

— Pot să rămân, a zis el cu încăpățânare.

Am zâmbit amuzată la caracterul lui protector, dar am clătinat din cap.

— Voi fi bine.

Nu părea convins sau bucuros să plece și să mă lase cu bărbatul mare și amenințător din cadrul ușii, dar mi-a oferit un salut, ridicând bărbia și traversând sala, neslăbindu-l din priviri pe Marco, în pofida diferenței de înălțime dintre ei.

Marco l-a privit plecând, urmărindu-l până ce a ieșit din clasă. Când Jarrod n-a mai fost în raza lui vizuală, s-a întors spre mine cu o privire amuzată în superbii lui ochi.

— Ai pe cineva loial aici.

Nu, nu. Nu aveau să încapă discuții de complezență în această ambuscadă.

— Ce cauți aici?

Auzind întrebarea mea, a căpătat o expresie de determinare și a intrat în clasă, reușind cumva să umple întreg spațiul cu prezența lui mai puternică decât oricând. L-am privit precaută cum s-a oprit la câțiva metri de mine.

— Nish a lăsat numele meu la Recepție, astfel încât să pot intra. Șeful meu de echipă m-a învoit să plec mai devreme. Bănuiam că singura mea șansă de a te vedea avea să fie la școală.

Pulsul îmi bubuia, literalmente, și era vizibil, probabil pe gâtul meu, așa că mă bucuram că aveam părul lăsat liber. Pe cât era el de perseverent în încercările lui de a-mi vorbi, pe atât de hotărâtă eram și eu să-i demonstrez că nu mă afecta. Am ridicat bărbia cu încăpățânare.

— De ce? Ți-am spus că nu mă interesează nimic din ce-ai vrea să-mi spui.

A ridicat din umeri, vârându-și mâinile în jeanși.

— Cred că atitudinea ta sugerează altceva.

M-am uitat urât la el.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Dacă ăla era un zâmbet amuzat pe buzele lui, aveam de gând să-l omor. A fluturat două degete în direcția frunții mele și a ridurilor de încruntare.

— Asta o face.

Era timpul să schimb tactica.

— De ce naiba vrei să vorbim? Tu deteşti să vorbeşti.

Marco a chicotit.

— Hannah, nu mai sunt tipul ăla. Vreau numai o şansă să-ți explic asta. Dar, de asemenea, să-ți explic și trecutul. Și să-ți cer scuze pentru el.

Exista o parte din mine care voia cu disperare să cedeze, aşa cum aş fi făcut-o când eram puştoaică, nerăbdătoare să capăt respectul şi afecțiunea lui. Dar nu mai eram acea persoană. Avusese el grijă de asta. M-am rezemat de catedră şi am încrucişat braţele la piept.

— Îți pare rău?

Ochii îi străluceau din pricina remuşcării.

— Desigur.

— Și cândva ai ținut cu adevărat la mine?

În ochii lui şi-a făcut loc altceva, ceva mult mai intens. Vocea îi era mai profundă atunci când a răspuns:

— Da.

— În regulă. Dacă asta e adevărat, poți s-o dovedeşti întorcându-te şi ieşind pe uşa aia.

Supărarea a înlocuit intensitatea.

— Hannah...

— Dovedeşte-o, am insistat feroce.

Marco m-a privit lung preţ de o clipă, muşchiul din maxilarul lui mişcându-se aşa cum se întâmpla atunci când era nemulțumit de ceva. Spre surprinderea, uşurarea şi dezamăgirea mea, a dat aprobator din cap cu o mişcare smucită şi s-a întors. L-am privit plecând, cu gâtul uscat de sete, de foame şi de durere sufletească.

Capitolul 8

Joi seara, după ora de alfabetizare, am făcut ceea ce făceam mereu și m-am dus la sala de gimnastică din cartier. Nu aveam timp să fac exerciții la fel de mult cum obișnuiam când eram la facultate, dar întotdeauna mă simțeam mai bine dacă reușeam să fac măcar două ședințe pe săptămână. Uneori, mai ales când lucrurile o luau razna, reușeam să merg la sală doar o dată. Asta se întâmpla întotdeauna joi seara. Ca și în serile de la clubul de carte, abia așteptam serile de joi de la sala de gimnastică, deoarece, timp de o oră, mă deconectam de muncă, prieteni și familie și mă concentram numai asupra exercițiilor.

Erau momente, deși nu prea dese, când tipii care se considerau atât de atrăgători încât nu riscau niciun refuz, năvăleau peste mine în timp ce eu încercam pur și simplu să mă bucur de exercițiile mele. Mi-am dat seama că tăcerea îi făcea de obicei să se simtă prost, așa că se evaporau.

Eram pe bandă, trecând de la plimbare la alergare, când am văzut cu coada ochiului silueta mare a unui tip care a urcat pe banda de alergare de lângă mine. Îmi ardea pielea sub privirile lui evaluatoare, dar l-am ignorat.

Totuşi... pielea n-avea să înceteze să mă ardă, deoarece el refuza să se oprească din privit.

Enervată, am încercat o privire nimicitoare spre el şi aproape că am zburat înapoi de pe banda de alergare când mi-am dat seama că era Marco.

A dat să mă ajute să mă reechilibrez, dar am ridicat mâinile şi m-am prins de balustradă. Aproape că am oftat de uşurare fiindcă nu mă atinsese. Am redus rapid viteza aparatului, oprindu-l pentru a mă putea întoarce să mă uit urât la el.

Marco m-a privit lung, fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce încercam să procesez ce naiba se întâmplă şi faptul că el arăta mai mult decât uluitor în tricoul lui alb şi pantalonii scurţi de sport. Era clar că vizita des sala de sport.

Dar nu sala mea!

— Ce dracu' cauţi aici? am sâsâit, netezindu-mi şuviţele de păr din coada de cal, dureros de conştientă de cât de prost arătam.

Marco a zâmbit ştrengăreşte.

— Fac exerciţii.

Ignorând fluturii produşi de zâmbetul ăla, am mijit ochii şi am rostit printre dinţi:

— Nu te-am mai văzut niciodată până acum.

— Asta fiindcă n-am mai fost niciodată până acum. Azi m-am înscris.

Eram destul de sigură că un nerv de sub ochiul meu drept începuse să se zbată.

— De ce? Şi de data asta răspunde-mi complet!

A zâmbit iar, încrucişând braţele la piept, astfel încât bicepşii i s-au flexat.

O, mamă!

Era oficial. Îl uram.

— Vorbeşte, am rostit repede, încercând să-mi ţin sub control ochii alunecoşi.

Chicotind, Marco a răspuns:

— Anisha mi-a spus că asta e sala ta de gimnastică, aşa că acum e şi sala mea.

— Mă urmăreşti?

— Prefer să-i spun „alerg după tine neostenit". Ţi-am zis, vreau doar o şansă să-ţi explic.

Clătinând din cap a neîncredere, l-am întrebat:

— Cine *eşti* tu?

— Nu sunt tipul care am fost odată.

— Uită că am întrebat, nu-mi pasă! am ţipat, regretând pe loc atunci când unul dintre instructori mi-a aruncat o privire de avertisment.

Nu mi-a plăcut privirea triumfătoare de pe chipul lui Marco. Dădeam de înţeles mult prea limpede că prezenţa lui mă afecta. Am strâmbat arogant din nas şi am coborât de pe bandă.

— Nu vreau nicio explicaţie şi nu-mi pasă la ce sală de sport te duci. Eu sunt aici ca să fac exerciţii. Tu fă ce vrei.

Băţoasă, am plecat de lângă el, încercând să-mi amintesc dacă şortul pe care îl purtam îmi făcea fundul să arate plat. Jur că fesele mi s-au înroşit sub materialul ăsta la gândul că el mă studia.

Am ales bicicleta eliptică şi am încercat să mi-l scot pe Marco din minte. Asta n-a fost prea simplu când el m-a urmat şi s-a urcat pe bicicleta eliptică de lângă mine. Am făcut un act de vitejie ignorându-l... Ignorându-l atunci când mă urmărea ca hărţuitorul care îl acuzasem că ar fi prin sala de sport, astfel încât părea că ne antrenam împreună.

— Dacă vrei să ridici greutăţi, te ajut eu.

A rânjit la mine în timp ce terminam exerciţiile la ergometru. I-am aruncat o privire zeflemitoare.

— Prefer să am un elefant cu flatulenţe aşezat pe faţa mea.

Marco s-a înecat de râs, înghiţind ceea ce eram sigură că fusese o glumă fără haz. Oare se *schimbase*?

Hmm.

Nu! Fără hmm. Nu-ţi pasă dacă s-a schimbat!

— Plastic, a răspuns el cu voioșie în ochii deschiși la culoare. Mai scrii?

Am încrucișat brațele la piept, ridicând dintr-un șold.

— De fapt, mai scriu. Ce părere ai de ultima mea poveste? E vorba despre un băiat american îngândurat, cu probleme, care se culcă cu o fată drăguță din Scoția. Ea i-a spus că-l iubește și asta l-a dezgustat într-atât, încât a pus un ocean între ei, lăsând în urma lui o inimă frântă și sângele unei virgine pe așternut.

Tot amuzamentul a pierit de pe chipul lui Marco. A făcut un pas nesigur spre mine, ridicând mâna de parcă avea de gând să mă atingă, să mă mângâie, să mă aline.

M-am înfiorat, ferindu-mă de el, toată acea durere și furie ascunsă sub un calm fals. Nu știu de unde am avut tăria să găsesc acel calm, dar i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru el.

— Nu. Nu-mi pasă dacă te-ai schimbat. Nu-mi pasă cine ești acum. Nu-mi trebuie și nici nu vreau explicațiile tale, căci ceea ce ai făcut, nu mie mi-ai făcut, i-ai făcut acelei fete pe care ai părăsit-o. Eu nu mai sunt acea fată. Să fii sigur de asta. *Ea* se prea poate să fi avut nevoie de răspunsuri și de o scuză, dar eu... Nu știu despre ce vorbești. Ești numai cineva care mă urmărește la sala de sport.

Zicându-i acestea, m-am întors și am plecat de lângă el, sperând că nu-mi vedea picioarele tremurând.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în vestiar a fost să-i transmit un mesaj lui Nish, care se afla în luna de miere în Maldive. O rugam, mai mult sau mai puțin, să nu-i mai dea lui Marco programul meu săptămânal și permisiunea la recepționera de la școală pentru a-l lăsa să intre. Sau orice altceva.

Am folosit cuvântul cu „f“ *de multe ori.*

Cu toate că aș fi avut timp să merg la sală în următoarea zi de luni, n-am făcut-o. Nu mai primisem telefoane sau vizite-surpriză de la Marco, dar nu voiam să-mi încerc norocul iar la sala de sport. Totuși, nu conta. El câștigase. El era în mintea mea, exact acolo

unde știam că voia să fie. Mă tot așteptam să apară pretutindeni și detestam că, în același timp, eram ușurată, dar și dezamăgită ori de câte ori trecea o zi fără să-l văd. Se pare că mintea mea știa exact ce voia, dar trupul și inima pur și simplu refuzau să fie de acord cu asta.

Am încercat să mă relaxez, ducându-mă la cină cu Michaela și Colin sâmbătă seara și vizitându-mi familia la prânzul de duminică. Probabil că făcusem o treabă bună arătând că mă relaxam și eram calmă, deoarece nu mai eram asaltată cu întrebări pline de îngrijorare. Ba chiar reușisem să o conving pe Ellie, așa încât nu mai era supărată pe mine.

La școală era deosebit de aglomerat, deoarece mai erau doar vreo câteva zile până la Halloween, iar copiii erau agitați. Asta însemna că de-abia așteptam clubul de carte, întrucât era relaxant și interesant și reprezenta o evadare totală din viața mea reală. Eram un grup de unsprezece oameni, dar, de obicei, veneau vreo opt. Aveam vârstele cuprinse între douăzeci și doi (eu) până la cincizeci și opt (Ronnie, o recepționieră sinceră de la un cabinet stomatologic). Citeam *Culoarea sentimentelor* și știam că subiectul se preta la o conversație pedantă. Pentru un timp avea să-mi abată gândurile de la anumite *lucruri*.

Am intrat în acea seară în încăperea pe care o foloseam la centrul comunității, având senzația că seara aceea urma să fie seara în care aveam să-l las în urma mea, pentru totdeauna, pe Marco și ciudatul lui comportament.

I-am zâmbit singurului tip din grup, Chris. Chris avea patruzeci și cinci de ani și preda istorie la un liceu. Se alăturase clubului de lectură, precum și celor de șah și de bowling, într-un efort de a depăși momentul divorțului. M-am instalat pe locul meu obișnuit dintre Chris și Laila, o bloggeriță de cărți în vârstă de douăzeci și cinci de ani, care avea o memorie fotografică și care citise mai multe cărți în scurtul ei răgaz pe planetă decât noi toți ceilalți laolaltă.

— A, Hannah, vino să-l cunoști pe cel mai nou membru! m-a strigat Ronnie.

Am ridicat privirea după ce am scos din geantă exemplarul meu din *Culoarea sentimentelor* pentru a mă uita în partea cealaltă a încăperii, la Ronnie. Neîncrederea s-a pogorât asupra mea.

Marco se înălța deasupra ei, zâmbindu-mi vesel.

— O, Dumnezeule! a murmurat Laila, devorându-l pe Marco din priviri. Seamănă leit cu ultimul meu iubit din cărți.

I-am aruncat o privire piezișă înainte să mă ridic încet în picioare. M-am dus spre Ronnie și Marco, întrebându-mă cum să tratez noua situație și, de asemenea, cum naiba să opresc furnicăturile dintre picioarele mele iscate de felul în care se uita Marco la mine.

Am simțit cum mă sorbea din priviri, insistând asupra sânilor mei, continuând cu forma șoldurilor și examinându-mi picioarele, înainte de a urca iar. Când privirile ni s-au intersectat, a lui era plină de genul de căldură ostentativă pentru care aș fi făcut orice acum cinci ani.

— Marco.

L-am salutat cu un glas lipsit de inflexiuni, hotărând să nu ascund faptul că îl cunoșteam.

Ronnie a făcut ochii mari.

— Deja îl cunoşti pe Marco?

— Da.

Am ridicat întrebătoare o sprânceană spre el, iar el mi-a oferit din nou acel zâmbet. Era un zâmbet nou. Și a avut un efect imediat asupra părților mele intime.

Să-l ia naiba.

— Ca să vezi, ce coincidență!

Ronnie surâdea, mutându-și privirea de la el la mine și înapoi.

— Îhî. Am făcut ochii mari, aprobând ironică cele spuse. Chiar că e o coincidență.

Marco a râs sincer. Brusc, Ronnie a părut încurcată.

— Aşadar, Marco... nu ştiam că-ți place să citeşti, am zis, încrețindu-mi fruntea.

— Da, a dat el din cap cu inocență. Sunt un cititor avid.

— Sau un mare mincinos, am șoptit eu în barbă.

— Scuze, ce-ai spus, Hannah?

Ronnie s-a aplecat să mă audă mai bine. Am ignorat-o cât de politicos am putut, cu zâmbetul meu îndulcit îndreptat spre Marco.

— Ne bucurăm să îți urăm bun venit la bord. Cum ai aflat despre noi?

A chicotit.

— De la Anisha. Aparent, ea nu prea se descurcă cu amenințările. Știi ceva despre asta?

Nish. Firește. Ar fi trebuit să-mi dau seama — amenințările o făceau să procedeze taman invers.

— Nu știu despre ce vorbești, am mințit eu. Și am de gând s-o omor.

Ronnie a oftat.

— Acum sunt foarte confuză.

Am oftat și eu.

— Haideți să începem, ce ziceți?

Ne-am ocupat locurile, iar Marco s-a așezat lângă Ronnie, pe scaunul aflat fix în fața mea. Toți ochii erau ațintiți asupra lui în timp ce Ronnie îl prezenta, și nu fiindcă era nou în grup, ci pentru că ieșea în evidență în multe feluri. Unu, era superb; doi, era american; și trei, avea ceva special, care atrăgea oamenii.

Aș fi aruncat cu cartea mea în el, dacă nu m-ar fi dat afară din grup. Preț de un moment am luat în serios ideea asta și, când am văzut râsul tăcut de pe buzele lui Marco, mi-am dat seama că știa exact la ce mă gândeam.

L-am privit chiorâș, apoi mi-am mutat privirea în altă parte.

— Marco, ai citit *Culoarea sentimentelor*? l-a întrebat Ronnie, în mod evident înamorată de el.

— Nu, n-aș putea spune c-am citit-o.

— O, e în regulă. Urmărește discuția noastră.

— Cum să nu.

Cum să nu. Am făcut o strâmbătură copilărească în batjocură, iar râsul lui zgomotos mi-a întors privirea, care s-a ciocnit cu a lui. Râdea de mine. Mă găsea amuzantă.

Se distra!

Am încercat să mă alătur discuției, am încercat să spun toate lucrurile inteligente pe care trebuia să le spun despre carte, dar, cu ochii lui albaștri-verzui care îi sfredeleau pe ai mei tot timpul, creierul meu nu coopera.

Treizeci de minute mai târziu, Chris îmi arunca priviri îngrijorate, iar Ronnie era tare mândră, căci ea adusese în discuția din această săptămână cele mai multe idei.

— E ceva ce ai vrea să adaugi, acum că ai auzit câte ceva despre carte?

Am înlemnit, cu ochii lipiți de el în pofida dorinței mele. Inima a început să-mi bată mai repede.

Marco n-a dezamăgit. S-a uitat drept la mine și a spus:

— Cred că pare o carte despre determinare, despre căutarea a ceea ce este corect, a ceea ce pare drept, în pofida sorților potrivnici sau a posibilului efect negativ. Pare genul meu de carte.

Înlemnisem în acel moment, uitându-mă la el în timp ce și el mă privea cu toată determinarea de care pomenise. Începuseră să-mi transpire palmele, nu mai auzeam din cauza afluxului de sânge din urechi și mă întrebam unde naiba se presupunea că aveam să merg de acolo.

Îmi dădea de înțeles că nu avea de gând să renunțe.

Bănuiesc că l-am crezut.

Dregându-mi glasul, m-am ridicat brusc și mi-am vârât cartea în geantă. Fără un cuvânt, am ieșit valvârtej de acolo, ignorând-o pe Ronnie, care mă striga îngrijorată, în timp ce restul mă urmărea perplex.

Capitolul 9

Atunci când sunt cu tine, am senzația că totul va fi bine. Nu pot să-ți explic.

Nu reușeam să-mi scot din cap vocea lui Marco, acele cuvinte pe care mi le spusese cu atâta timp în urmă. Însemnaseră foarte mult pentru mine, întrucât știam că el nu era genul de tip care să-și exprime sentimentele bine și în acea zi îmi arătase cât de vulnerabil era.

În pofida a tot ceea ce se întâmplase, în pofida faptului că mă părăsise și îmi frânsese inima, nu reușeam să împiedic acele cuvinte să nu mă mai bântuie.

Stând singură în micul patio din spatele casei în care crescusem, fixând pământul cu privirea, mă luptam cu mine însămi, făcându-mă proastă pentru că stăruiam în amintirile dulci, când amărăciunea era cea care făcuse atâta rău. Dar, într-un fel, amărăciunea n-avea să mă afecteze atât de mult, dacă dulcele n-ar fi fost atât de al naibii de dulce.

— Nanna.

Am aruncat o privire spre ușile franțuzești deschise, care dădeau spre sufrageria părinților mei, și l-am văzut pe Cole uitându-se la mine îngrijorat. Acum, că ușa era deschisă, zgomotul din casă se filtra în direcția mea. Cu toate că Joss, Braden, Beth și Luke nu erau la noi, deoarece aveau bilete la un musical pentru copii, casa era aglomerată și zgomotoasă. Liv și Nate reușiseră să ajungă de data asta, împreună cu Lily și cu January. Erau prezenți și Ellie și Adam, împreună cu William, și ni se alăturaseă Jo, Cam, Cole, Dec și Penny.

I-am zâmbit lui Cole. De când Lily începuse să mă strige Nanna, Cole folosea numele în joacă.

— Ce s-a întâmplat?

A ieșit, închizând ușa în urma lui. M-am încruntat văzând cu ce tricou era îmbrăcat. Deși lăsa la vedere lucrarea artistică, îl expunea și pe el la vântul mușcător de noiembrie.

— Du-te înapoi în casă și pune pe tine o jachetă.

A schițat un zâmbet de superioritate, ridicând un colț al gurii.

— Mi-e bine, mamă.

— Ai să răcești.

— Mi-e bine, a insistat el. Dar ție? Aș zice că nu prea bine.

Devenea din ce în ce mai greu să mă prefac în fața familiei și a prietenilor că eram fără chef. Petrecusem săptămâna precedentă complet deconcertată, trăind în mintea mea. Nu știam sigur ce simțeam în legătură cu perseverența lui Marco și, deoarece nimeni altcineva nu cunoștea întreaga poveste, nici n-aveam la cine să apelez. Și, în final, nu era decât vina mea.

— Zău așa, Hannah. Zâmbetul lui Cole a pălit, fiind înlocuit de o cută adâncă de încruntare între sprâncene. Ai fost tăcută toată săptămâna și ai ieșit singură acum, arătând de parcă ai avea pe umeri povara întregii lumi. Sunt îngrijorat. Spune-mi ce se petrece.

Am oftat, nedorind să-l scot din sărite cu o minciună evidentă.

— Ți-l amintești pe Marco, tipul de la nuntă?

A dat aprobator din cap și a așteptat să continui.

— Am fost îndrăgostită de el.

Cole a ridicat din sprâncene la auzul micii bombe informative.

— Cum se face că eu n-am știut asta?

— Pe atunci, noi doi nu eram atât de apropiați. Jo, Ellie, Joss și Liv știu de el. Ne-am cunoscut când eu aveam paisprezece ani și până să împlinesc șaptesprezece eram nebună după el. El e mai mare, așa că eram doar prieteni. Uneori îl ajutam la lecții. Dar mereu am vrut mai mult. Ne-am sărutat când aveam șaptesprezece ani — am diluat informația — și taman când am crezut că poate și el simțea la fel, s-a întors în America. La recepția de nuntă a fost prima dată când l-am revăzut de atunci și... mi-a spus că se întorsese în Edinburgh de *patru* ani.

Ochii prietenului meu au strălucit a înțelegere.

— Scumpo, îmi pare rău. Aș fi vrut să fi știut. Nu te-aș fi lăsat singură în seara aia.

— Simțeam nevoia să fiu singură, l-am asigurat eu.

— Reapariția lui, evident, te zăpăcește.

— Nu, de fapt, el mă zăpăcește.

Cole s-a întunecat la chip.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că el vrea o șansă să-mi explice de ce a plecat așa cum a plecat și tot apare oriunde mă duc, în încercarea de a mă face să-l ascult.

Am continuat să-i spun despre școală, despre sala de gimnastică și despre întâlnirea de la clubul de lectură.

Încruntătura i-a dispărut. Acum arăta doar amuzat.

— Atunci, ascultă-l.

Am dat înapoi mânioasă.

— Nu. Nu merită.

— Hannah, erați doi copii. Dacă își face timp să te urmărească, atunci e clar că îi pare rău și vrea o a doua șansă.

— A avut această șansă în ultimii patru ani.

— Poate că n-a știut ce să spună.

— Tu cu cine ții?

— Cu tine, mi-a răspuns râzând. Dar, Iisuse, te dai de ceasul morții din cauza lui, când tot ce-ar trebui să faci pentru a încheia povestea este să înțelegi mai bine ce era în capul lui. El îți oferă această șansă.

I-am aruncat o privire nemulțumită printre pleoapele semiînchise.

— Dacă aș fi avut nevoie de glasul rațiunii, ți l-aș fi cerut.

Cole a chicotit.

— Eu doar spun că, dacă nu e ceva mai mult decât mi-ai povestit, merită șansa să-ți explice.

Brusc, o bănuială întunecată i-a pătruns în privire.

— Nu mai e și altceva, nu?

Am scuturat din cap cu un calm prefăcut.

— Nu... dar el este motivul pentru care eu am luat atunci o decizie prostească. Așa că... asta e.

Trăsăturile lui Cole s-au destins și mi-a zis amabil:

— Nu poți să-l acuzi pe el pentru propriile tale acțiuni.

Simțindu-mă vinovată pentru că îl mințisem pe Cole și furioasă pe Marco și pe mine pentru situația neplăcută în care mă aflam cu familia mea, am încuviințat posacă. Nu exista nicio cale să capăt vreun sfat potrivit fără ca familia și prietenii să știe întreaga poveste și n-aveam de gând să rescriu istoria pe care le-o servisem spunându-le acum adevărul.

— Hai să nu mai vorbim despre mine.

Am făcut un gest cu mâna ca pentru a îndepărta subiectul.

— Tu ce faci? Ce face Steph?

A făcut o grimasă.

— Steph și cu mine am pus capăt relației aseară.

Buzele mele s-au întredeschis a surprindere.

— Și abia acum îmi spui?

A ridicat din umeri.

— Nu e mare lucru de spus. Ieșisem în oraș după serviciu aseară și am dat peste niște prieteni de la școală, iar ea a început o altercație cu una dintre fete.

— O altercație?

— Gelozia ei este ridicolă. Are probleme mari în ceea ce privește încrederea. Era timpul să punem punct.

— Cu toții avem probleme, Cole. Relațiile nu sunt chiar așa de simple. Câteodată, trebuie să mai lucrăm la asta.

— De acord. Însă n-am vrut să mai lucrez la asta, așadar, ce-ți spune asta?

— Că ea nu e aleasa ta.

— Întocmai.

S-a întors și a deschis ușa.

— Acum, că am dezbătut problema relațiilor noastre, hai să mergem să mâncăm.

— Ești sigur că ești bine? l-am întrebat, urmându-l înăuntru.

— Sunt bine, m-a asigurat el. De fapt, mă simt ușurat. Problemele lui Stephanie erau epuizante.

Deși voiam ca el să fie fericit și asta conta cel mai mult, n-am putut să nu o compătimesc pe Steph și să nu fiu înțelegătoare cu ea. Cuvintele lui Cole mă deprimaseră și le-am luat mai personal decât ar fi vrut el vreodată s-o fac. Însă adevărul era că eu eram ca Steph. Nu eram extrem de geloasă, dar nesiguranța mea venea dintr-o lipsă de încredere în sexul opus. Era o nebunie, știam asta. Eram înconjurată de bărbați buni, care nu ar fi plecat de lângă nevestele lor, dar ceea ce îmi făcuse Marco și urmările acelei nopți mă răniseră adânc. Îmi lăsaseră cicatrice urâte, pe care am putut să le ignor până ce el a apărut brusc înapoi în viața mea. O parte din motivul pentru care nu m-am sinchisit niciodată să încerc să găsesc ceva serios era din pricina acelui sentiment pe care Marco îl lăsase în urma lui, dar și pentru că bănuiam că cei mai mulți bărbați ar fi reacționat față de mine și de problemele mele așa cum făcuse Cole față de Steph: cu ambivalență și cu nerăbdare. Așa că, ce rost avea să încerc?

— Ceva se întâmplă, a cugetat Jo cu voce tare, uitându-se fix la Liv și la Nate, aflați de partea opusă a mesei.

Cam a pufnit.

— Poate că asta e treaba lor, scumpo.

— Păi, ar fi treaba lor, dacă ar reuşi să pretindă că nu se ceartă, dar se simte o răceală, a adăugat Ellie.

Liv a dat ochii peste cap.

— Nate e un prost.

Nate nu şi-a ridicat privirea din farfurie în timp ce mânca.

— Nate nu face nimic, a murmurat el.

Nate făcea cu siguranţă ceva. De-abia vorbea cu soţia lui şi, ori de câte ori trebuia s-o facă, nici măcar nu se uita la ea.

— Oameni buni, ţineţi-vă problemele conjugale acasă, a pledat Cole.

— Nu e o chestiune conjugală, a spus Liv, strâmbându-se. Este un exemplu de imaturitate masculină inexplicabilă.

— O, vă rog, povestiţi-ne, a intervenit Ellie, aplecându-se nerăbdătoare.

— Făceam ordine printre lucrurile din casă şi l-am rugat în mod special să facă un morman cu lucrurile pe care nu voia să le dea de pomană şi un morman cu lucrurile pe care voia să le dea de pomană. Nu este vina mea că *el* a încurcat grămezile.

— Ba nu le-am încurcat.

S-a uitat urât la ea, luându-şi în cele din urmă privirea din farfuria lui.

— De ce naiba mi-aş fi dat toate tricourile preferate? Nu te-ai gândit, atunci când te-ai uitat prin ele, că era puţin cam ciudat că se aflau *toate* acolo?

Ea a pufnit, înainte să-i răspundă:

— Nu m-am uitat prin ele. Am presupus că tu mi-ai dat grămada care trebuia şi le-am pus în geanta pentru lucruri de dat de pomană, oferindu-i-le apoi doamnei care vine să adune lucrurile respective.

— Unele dintre rahaturile alea erau de neînlocuit.

Lily a scos unul dintre icnetele ei de copil drăgălaş, iar Nate a închis ochii, schimonosindu-se.

Liv s-a încruntat la el.

Cu un oftat, Nate s-a întors în scaunul lui să se uite la Lily, care stătea așezată cu Ellie la masa copiilor.

— Ăsta e un cuvânt urât, iubito. Să nu-l folosești. Tati n-ar fi trebuit să-l folosească și acum îi pare rău.

Lily a dat din cap aprobator, cu drăgălășenie și seriozitate. Dumnezeule, se putea oare să mori din pricina drăgălășeniei ei?

Nate s-a întors înapoi spre Liv.

— Mulțumită? N-am putea să nu discutăm asta în fața copiilor?

— Desigur.

A ridicat din umeri cu nonșalanță, mutându-și privirea înapoi în propria farfurie.

— Dar nu știu de ce ești atât de supărat. Dacă te-ai fi deranjat să te uiți în geanta pe care am pus-o lângă patul tău ieri după-amiază, ai fi văzut că am sunat la instituția filantropică, le-am explicat greșeala și m-am dus și ți-am luat rahaturile de neînlocuit.

I-a aruncat o privire.

— Totuși, aș vrea să-ți amintesc că singurele lucruri de neînlocuit din viața ta se află în această încăpere.

— Bine zis! am auzit-o pe mama murmurând.

Încurcat, lui Nate i-a căzut fața.

— Le-ai luat înapoi?

— Firește că le-am luat înapoi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Deoarece acum am un avantaj asupra ta ori de câte ori o dau în bară. Îți voi aminti doar de ultimele patruzeci și opt de ore în care te-ai purtat ca un școlar capricios fiindcă din greșeală am dat tricoul tău Borg de pomană.

— Era tricoul pe care îl purtam când ne-am cunoscut, i-a zis el calm.

Ea a mijit ochii.

— O, nu, n-ai să scoți acum din funduleț niște scuze semi-romantice pentru comportamentul tău, astfel încât să mă lipsești pe mine de avantajul meu.

— Avantaj? am întrebat eu. Căsătoria are legătură cu avantajul?

— Da, au răspuns în cor toţi cei căsătoriţi din jurul mesei.

Am strâmbat din nas. Ellie a fluturat furculiţa spre mine.

— Când o dai în bară, şi, dacă eşti căsătorit, nu se poate să n-o dai în bară la un anumit moment, e bine să ai notiţe amănunţite despre boacănele partenerului, fiindcă, astfel, i le poţi aminti, iar iertarea pentru greşelile tale vine mult mai repede. Pacea domneşte.

— În cazul ăsta, a zis Liv, cu ochii sticlindu-i învingători, am dat-o puţin în bară, dar Nate a dat-o mai tare, aşa că data viitoare când *eu* o voi da în bară, el mă va ierta mai repede.

— Sună... matur, am răspuns sarcastică.

— Ceea ce lipseşte în sofisticare, compensează în eficacitate, a atestat Adam.

— Oamenii căsătoriţi sunt ciudaţi, am spus, întorcându-mă spre Cole. Adu-mi aminte să n-o fac niciodată.

— Ca s-o faci, ar trebui să fii de acord să te întâlneşti cu un bărbat, mi-a reamintit el în schimb.

I-am aruncat o căutătură piezişă, dar, înainte să pot spune ceva, Adam a zis:

— Hannah, asta îmi aminteşte de faptul că nu mi-ai spus că-l cunoşti pe Marco D'Alessandro.

La auzul numelui, Jo s-a încordat, căutându-mi privirea.

— Ce e? a întrebat Adam, sesizând brusca schimbare de atmosferă dintre noi.

Am tras adânc aer în piept, desprinzându-mi privirea de a lui Jo şi întorcându-mă spre Adam.

— Nu mi-am dat seama că-l cunoşti.

— E tâmplar într-una dintre echipele noastre de constructori. Şeful de echipă, Tam, are numai cuvinte de laudă la adresa lui şi este absolut convins că va fi el însuşi şef de echipă în câţiva ani. Nu mă îndoiesc de asta. E întotdeauna de găsit atunci când Tam nu este şi ştie aproape tot ce se întâmplă pe şantier. Îl cunosc de ceva timp. Pare un tip de treabă. Muncitor şi responsabil. Nu

și-a dat seama că suntem rude. Soțul colegei tale de la școală mi-a spus.

— Aha, a fost tot ce-am reușit să spun.

— Aha? s-a încruntat Adam. Din câte spune, voi doi ați fost apropiați.

M-am uitat la Ellie, întrebându-mă dacă știuse că Adam avea de gând să mă încolțească cu asta, dar părea la fel de surprinsă ca și mine. Nevrând să discut asta în fața părinților mei, am ridicat din umeri.

— Am fost buni prieteni la școală.

Adam părea la fel de confuz.

— Nu e mai mare ca tine?

— Cu câțiva ani.

— Ei bine, zice că tot încearcă să ia legătura cu tine.

Lângă mine, l-am auzit pe Cole pufnind. L-am ignorat, oferindu-i lui Adam încă o ridicare inocentă din umeri.

— Am primit vreo două mesaje de la el.

Un pufăit și mai profund din partea lui Cole.

— Dar am fost tare ocupată.

— Nu mi-ai spus că ați luat legătura, a intervenit Jo, cu îngrijorare în superbii ei ochi verzi.

— Te simți bine?

— Cine este băiatul ăsta, Hannah? m-a chestionat mama repede.

— De când s-a întors? m-a întrebat Jo.

— Nu se poate să-ți fi fost iubit, a spus mama, scuturând din cap la acest gând. Fiindcă mi-ai fi spus, nu-i așa?

Jo s-a aplecat spre mine.

— Când v-ați întâlnit? Ți-a explicat ceva?

— De unde este? Unde a plecat? Sunt atât de încurcată. Este...

— Hannah, vrei, te rog, să mă ajuți cu desertul, scumpo? m-a rugat tata, ridicându-se.

Mi-am împins scaunul înapoi, aruncându-i tatei un zâmbet recunoscător.

— Desigur.

Am ieșit grăbită din cameră, urmându-l în bucătărie, fericită să scap de tirul de întrebări.

— Mi-ai salvat viața.

Tata a surâs ușor și a început să scoată boluri din dulapul de vase.

— Nicio problemă.

Am tăcut în timp ce scoteam tarta de fructe. Și apoi:

— Hannah.

Tata s-a oprit din ceea ce făcea, uitându-se lung la masă, încordat.

— Acest Marco... nu este...?

Am înghițit în timp ce inima mi se zbătea în piept.

— Tată.

Nu voiam să mint. Nu pe el.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, iar în ochi i se citea furia.

— El știe?

Am clătinat din cap.

— De ce s-a întors?

— Vrea o șansă să-mi explice de ce a plecat atât de brusc. După... S-a întors în America înainte să...

Tata e expirat și furia i s-a risipit.

— De când încearcă să ia legătura cu tine?

— Ne-am întâlnit la o nuntă acum două săptămâni. De atunci este foarte perseverent.

— Înainte... ce fel de om considerai că era? A fost bun cu tine?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea a dezlănțuit un potop de sentimente în mine. Gâtul mi s-a uscat, iar nasul și ochii mă usturau din pricina lacrimilor.

— Da. A fost foarte bun cu mine. Ne-am cunoscut deoarece mă apăra de băiatul ăla îngrozitor care mă hărțuia. Ori de câte ori pierdeam autobuzul, Marco mă conducea acasă pe jos, asigurându-se că ajung teafără.

Dumnezeule, îl iubisem atât de mult! Poate că era o iubire prostească, de genul naiv, dar era, fără doar și poate, profundă.

Tata și-a trecut mâna peste masă, acoperind-o pe a mea drept alinare. L-am privit în ochi.

— În cazul ăsta, poate că merită o șansă să se explice.

Eram surprinsă.

— Am crezut că o să fii furios pe el.

— Încă sunt furios pe el din pricina alegerilor sale, dar nu pot fi furios pe el pentru ceea ce s-a întâmplat după. El n-a știut prin ce-ai trecut, Hannah. Dacă explică și este o explicație îngrozitoare, putem să fim din nou supărați pe el. Dar poate că are o explicație justă pentru că te-a părăsit.

— Nu știu cum poți să fii atât de rațional.

— Ei bine, a zis tata oftând, nu l-am cunoscut, așa că nu înțeleg tot ce s-a întâmplat. Ce știu este că am o fiică puternică, pe care rareori o tulbură ceva. Dacă acest bărbat te face să-ți pierzi puțin echilibrul, poate că e ceva în asta. Când am cunoscut-o pe mama ta, am fost dezechilibrat de tot.

Am râs și l-am înghiontit cu umărul.

— Toate perechile astea căsătorite și fericite te înmoaie, tată.

— Nee, e doar vârsta, a glumit el și a luat câteva boluri pentru a le duce în sufragerie.

— Tată. L-am oprit. Să nu spui nimănui. Nimeni nu știe.

Tata a încuviințat, dând din cap încetișor.

— În regulă, nu spun. Însă vreau ca tu să te întrebi de ce-l aperi, dacă nu ții la el?

Mai confuză ca oricând, l-am privit pe tata ieșind din bucătărie, meditând la întrebarea lui. Nu am găsit niciun răspuns. Cu mâini tremurânde, am luat și eu câteva boluri și m-am dus înapoi în sufragerie, bucuroasă că, atunci când am ajuns acolo, Marco nu mai era subiectul conversației.

Capitolul 10

O pauză în discuția din timpul cursului de alfabetizare m-a făcut să râd.

— Vedeți voi, pentru niște oameni care se plâng că asta este partea cea mai rea, aveți, cu certitudine, o mulțime de lucruri de spus.

Duncan a zâmbit superior, în vreme ce ceilalți au râs. Cu excepția lui Lorraine, care de-abia scosese un cuvânt toată ora.

Descoperisem că o metodă bună de a-i ajuta la dobândirea abilităților de citire era să-i pun să citească ceva ca temă și apoi să vină și să vorbească despre asta în grup. Acești indivizi aveau aptitudini de bază la citire, dar acestea se manifestau în salturi și fără legătură între ele. Am descoperit că, în discuții, realizau o mai bună înțelegere a cuvintelor pe care le citiseră, întrucât ceea ce nu înțelegea unul, înțelegea altul, și se ajutau reciproc, fără ca măcar să-și dea seama.

— Bravo, oameni buni, am zis, ridicându-mă. Citiți capitolul șase pentru săptămâna viitoare, vă rog, și ne vedem atunci.

Ne-am urat unii altora noapte bună, iar clasa s-a golit, până ce a mai rămas doar Lorraine. Din seara în care vorbisem cu ea, venea la fiecare oră. Totuşi, refuza cu încăpăţânare ajutorul individual, iar provocările la lectură pe care le lansam o făceau să nu se simtă în largul ei. Descoperisem rapid că era genul de femeie care prefera ca cineva să fie deschis cu ea, mai curând decât să o ia pe ocolite.

— Eu sunt? am întrebat-o.

Şi-a ridicat capul, căci căuta ceva în poşetă, şi s-a încruntat spre mine.

— Ce anume?

— Dacă eu sunt motivul pentru care nu vrei să vorbeşti la ore.

A ridicat din umeri. Eu am ridicat o sprânceană.

— Nu sunt ceilalţi. Nu se poate să fie ei. I-ai văzut străduindu-se şi ai văzut şi cât de răbdători şi de amabili sunt unii cu alţii. Şi tu ai dat dovadă de răbdare. De bunătate. Aşa că, dacă nu ei sunt cei care te fac să te simţi inconfortabil, atunci cine te face să te temi, eu?

— Nu mă tem, a răspuns scurt şi repede.

M-am dus spre ea şi am luat cu blândeţe cartea din mâna ei. Deschizând-o la capitolul pe care tocmai îl discutaserăm, i-am dat-o înapoi.

— Citeşte-mi primele două fraze.

Lorraine m-a privit neîncrezătoare. Oricum, am văzut ce anume încerca cu disperare să ascundă. Am văzut teama.

A înşfăcat cartea din mâna mea şi a ridicat-o la nivelul ochilor. A înghiţit. Tare. Cu o atenţie chinuitoare, a început să-mi citească. Aproape de sfârşit, a şovăit la un cuvânt. Ridicând privirea, s-a uitat la mine cu îngrijorare, înroşindu-se.

Mi-am păstrat o expresie perfect neutră.

— Pronunţă-l.

În ochi i se citea mânia, dar totuşi s-a uitat din nou la pagină.

— Ăsta nu-i cuvânt.

S-a încruntat.

— Fă-ri-gid, a spus ea, pronunţându-l aproape ca pe „fericit".

— Îți amintești regulile pentru *g*-urile dure și moi? De obicei, când *g* se însoțește cu un *a*, *o*, sau un *u* este g dur. Sunetul *ga*. Ca în *gaură*. Dar, de obicei, când se însoțește cu *e*, *y* sau *i*, e un *g* moale. Sunetul *ge*.

Lorraine se zgâia la cuvânt.

— Este un *i*. Fă-ri-gid. Fărigid.

Ochii ei au privit atent fraza care îl preceda și tensiunea i s-a risipit când a rostit:

— Frigid. A ridicat din umeri. Mereu am crezut că cuvântu' ăsta se pronunță cu *j*.

Am făcut un pas înapoi.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Și-a plecat capul.

— Mda, mă rog. Și-a luat brusc poșeta și a plecat, ștergându-se de mine. Ne vedem data viitoare.

Un timp, am privit după ea, căzută pe gânduri, după ce a ieșit din sală. Lorraine era cu certitudine neșlefuită, lipsită de maniere și tact, dar nu puteam să nu respect o persoană care răzbătea în ciuda temerilor sale.

Cu inima bătându-mi nebunește și cu stomacul tulburat de valuri de greață, m-am instalat pe locul meu de la geam din camera de zi, privind în gol la străzile întunecate și strălucitoare. Raze de lumină sclipeau ici și colo în lumina pe care o aruncau stâlpii de iluminat în bălțile create de ploaia recentă. Am strâns telefonul în mână și am inspirat adânc.

Derulând lista apelurilor recente am găsit numărul și, cu perseverența lui Lorraine și întrebarea tatei în minte, am apăsat pe APELEAZĂ.

A sunat de trei ori înainte ca...

— Hannah? l-am auzit pe Marco răspunzând, plăcut surprins, cu vocea lui profundă.

— Bună, l-am salutat liniștită, dorindu-mi ca inima mea să-și domolească bătăile. Eu...

În glasul lui răzbătea acea îngrijorare pe care mi-o aminteam mult prea bine atunci când m-a întrebat:

— Te simți bine?

Am expirat lent.

— M-am hotărât că vreau să știu de ce m-ai părăsit în seara aceea.

A tăcut pentru un moment, și tocmai eram pe punctul de a întrerupe tăcerea, când a spus:

— Aș vrea să te întreb de ce te-ai răzgândit atât de brusc, dar n-o voi face, pentru a nu te speria. Mă bucur că m-ai sunat, dar aș prefera să discutăm față-n față. Ți-ar conveni?

— Dacă spun nu, ai de gând să-ți faci apariția la următoarea mea vizită la dentist, nu-i așa?

A râs liniștit, un sunet extrem de delicios, care mi-a dat furnicături pe scalp.

— Orice este nevoie.

— Tot nu-mi vine să cred c-ai venit la grupul meu de lectură, am murmurat.

— Asta te-a făcut să mă suni, nu?

— Ai grijă, domnule D'Alessandro, l-am avertizat.

A chicotit.

— Bine. Voi fi cuminte... dacă mă inviți acasă la tine mâine-seară să vorbim.

M-au cuprins trepidațiile la gândul de a fi singuri în apartamentul meu.

— Nu cred că e o idee bună.

— Hannah, ceea ce trebuie să discutăm este personal. Ceea ce am să-ți spun este personal și nu m-aș simți în largul meu într-o cafenea, cu niște străini în jur trăgând cu urechea.

Am procesat asta și, din nefericire, a trebuit să recunosc că avea dreptate. Nici eu nu voiam ca vreun străin să ne asculte.

— Bine, am mormăit, dându-i adresa. La ora șase.

— Asta include și cina? m-a întrebat plin de speranță, cu o voioșie băiețească în acea întrebare, care m-a surprins.

— Vom vedea.

Am închis fără să-i spun la revedere.

Mă simțeam mult prea fierbinte peste tot și foarte neliniștită, în timp ce adrenalina îmi gonea prin vene. Nu mă mai simțisem așa de foarte mult timp.

Școala a fost ca un vârtej amețitor. Eram atât de preocupată la gândul că Marco avea să se afle la mine acasă în acea seară, încât nici nu știu cum am dus lecțiile la capăt. Cumva, am reușit și, cu un gol în stomac, m-am dus grăbită acasă după serviciu și am început să pregătesc cina. Nu voiam ca Marco să creadă că încercam să-l impresionez, dar nici nu voiam să-l otrăvesc cu ceva la care era alergic.

Am mers pe varianta paste și salată. Cu paste și salate n-ai cum să dai greș.

Era împotriva manierelor de a fi o gazdă bună (pe care mama mi le inoculase de la vârsta de trei ani) să nu aranjez masa atunci când aveam musafiri la cină, dar nici nu voiam ca Marco să creadă că asta era ceva ce, de fapt, nu era.

Pe cine păcăleam? Nici măcar nu știam ce *era* asta.

M-am schimbat din hainele de la școală într-o pereche de jeanși uzați și o bluză cu mâneci lungi. Mi-am răsucit părul într-un coc simplu și, privindu-mă în oglindă, am dat aprobator din cap, încântată de reflexia mea. Jeanșii făceau ca posteriorul meu să arate grozav, bluza era mulată pe corp și făcea ca sânii să arate bine, dar ținuta generală spunea: „Pierd vremea pe acasă și nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine."

— Perfect.

Am făcut o piruetă, pornind apoi din dormitor spre bucătărie, când interfonul a sunat brusc, făcându-mă să mă opresc.

Îmi venea să vomit. Aveam să vărs peste tot pe frumoasa mea pardoseală din lemn.

— Respiră adânc, m-am instruit singură, întorcându-mă spre ușă.

— Da? am întrebat, ridicând receptorul.

— Sunt Marco.

Da, cu siguranță am să vărs. Am apăsat butonul de deschidere a ușii de la intrare, lăsându-l să intre în clădire.

Cu sângele năvălindu-mi în urechi, am încercat să mă pregătesc pentru revedere și să recurg la puterea mea de a fi indiferentă. Deschizând ușa, am ascultat pașii lui în timp ce urca scările spre apartamentul meu.

I-am văzut capul ivindu-se pe măsură ce parcurgea treptele și mi s-a strâns stomacul. Și-a ridicat ochii, privindu-mă în timp ce urca tot mai sus, și mi-a zâmbit drept salut. *La naiba*. De ce trebuia să fiu atât de atrasă de el? De ce aveam atât de multe amintiri plăcute legate de el?

Privirea i-a alunecat în jos, la corpul meu, apoi iar în sus, și mi-a dat senzația că nu era dezamăgit de ținuta mea. Deloc. Prefăcându-mă că nu dădeam doi bani, am pășit înapoi.

— Intră.

A intrat, făcându-mă să mă simt mică și, în pofida dezertării lui, în siguranță.

— Te-ai mai înălțat? am bodogănit, îndepărtându-mă de el și de atrăgătoarea colonie cu care se dăduse.

A închis ușa în urma lui și a scuturat din cap.

— Nu, din câte știu eu.

În timp ce-l studiam, mi-a trecut prin minte că asta n-avea nimic de-a face cu înălțimea lui. Erau mușchii. Am înghițit lacom la vederea bicepșilor lui, frumos puși în valoare de tricoul Henley cu glugă, mulat, pe care îl purta.

— Pe-aici, aproape că am hârcâit, întorcându-mă brusc cu spatele la vederea figurii lui amuzate.

M-a urmat în camera de zi, unde pusesem masa în fundul încăperii.

— Drăguț apartament.

Ochii lui au dat peste grămezile de cărți pe care le aveam în mai toate colțurile și mi-a oferit un zâmbet familiar, care m-a făcut să simt lucruri pe care nu voiam să le simt.

— Totuşi, ai nevoie de rafturi.

Ignorându-i comentariul, am făcut un gest spre masă.

— Ia loc. Aduc cina.

Marco a ridicat o sprânceană.

— Până la urmă ai gătit?

Am mijit ochii.

— Numai fiindcă mi-e foame.

— Fireşte.

Enervată pentru că mă descurcam foarte prost să mă prefac neafectată de prezenţa lui, am ieşit repede din cameră şi m-am dus în bucătărie, unde m-am prins cu mâna de marginea blatului de bucătărie şi am inspirat adânc.

Poţi să faci asta. E doar un băiat. E doar un băiat. E doar un băiat. Am recitat mantra iar şi iar în mintea mea, în timp ce am înşfăcat bolurile cu paste şi salată.

— Arată grozav, a zis Marco, după ce am revenit în camera de zi şi le-am pus pe masă.

Am tuşit tare pentru a-mi drege vocea, apoi am mormăit:

— Bere?

A schiţat un zâmbet şi am văzut hohotele de râs dansând în ochii lui uluitori.

— Sigur.

M-am întors cu berea, i-am trântit-o în faţă, iar apoi m-am lăsat lipsită de graţie în scaunul meu aflat vizavi de el. Am gesticulat spre boluri.

— Mănâncă.

Fără să-şi mai ascundă amuzamentul, Marco a rânjit în timp ce-a întins mâna după bolul cu salată.

— Pari agitată.

Nu zău, chiar aşa? Pe dinafară, am ridicat din umeri.

— Mă simt bine.

Preţ de o secundă, privirea lui a spus că nu mă crede. Am luat bolul cu salată de la el, turnând legume pe farfuria mea, în timp ce el

îşi punea pe a lui *pasta al pomodoro*. Am tăcut cât timp ne-am servit şi am început să mâncăm.

Simţeam că dau pe dinafară şi că, dintr-o clipă într-alta, o să mă arunc pe fereastră. Am aşteptat ca el să înceapă să vorbească, să înceapă să se explice, de vreme ce ăsta era motivul pentru care se afla acolo, în camera mea de zi, mâncându-mi mâncarea şi având o înrâuire asupra părţilor mele intime. În cele din urmă, mă săturasem de tăcerea lui aparent confortabilă.

— Patru ani? i-am trântit-o eu, uitându-mă chiorâş la el.

Marco m-a privit lung, părând să memoreze fiecare centimetru din chipul meu într-un fel care făcea să-mi simt pielea fierbinte şi cu furnicături. Şi-a lăsat furculiţa jos şi s-a rezemat de spătarul scaunului, răsucind capacul sticlei de bere cu un oarecare efort. A luat o înghiţitură, fără să-şi dezlipească ochii de pe mine.

— Poate c-ar trebui să începem cu seara din strada India.

O durere neaşteptată m-a săgetat în piept când a menţionat strada India. Acea durere m-a lăsat fără suflare. De când îmi pierdusem virginitatea cu Marco, durerea şi umilinţa din acea noapte îmi aparţinuseră cu adevărat numai mie, căci el nu fusese prin preajmă pentru a face faţă momentului şi nimeni altcineva nu ştia despre asta.

Să discut cu el pentru prima dată despre asta mă făcea să am senzaţia că tocmai se întâmplase.

Probabil că nu reuşisem să alung acea durere din expresia chipului meu, căci Marco se încordase şi ceva asemănător cu regretul a licărit în privirea lui.

A pus berea pe masă, concentrându-se în totalitate asupra mea.

— Vreau să ştii că seara aceea cu tine a fost una dintre cele mai frumoase seri din viaţa mea.

Mărturisirea lui şocantă m-a făcut să îngheţ, însă furia m-a dezgheţat iute.

— Să nu îndrăzneşti să vii cu vorbe mieroase! Marco, vreau doar adevărul.

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— Ăsta este adevărul. Poţi să te enervezi cât vrei, dar nu pune la îndoială ceea ce îţi voi spune în seara asta, căci nu te-am minţit niciodată.

— Din câte ştiu...

— Nu, nu ştii. Hannah, nu te-am minţit niciodată. Nici măcar o dată.

— Ei bine, dacă acea seară a fost atât de uimitoare, cum se face că, după aceea, nu ştiai cum să ieşi mai repede de-acolo? Cum se face că m-ai lăsat singură în apartamentul ăla murdar, făcându-mă să mă simt folosită şi absolut inutilă?

Părând îndurerat de întrebările mele, Marco şi-a trecut brusc o mână peste faţă.

Am aşteptat.

— Mă urăsc pentru că te-am făcut să te simţi în felul ăsta, a spus în şoaptă. Îmi pare rău.

Inima mi se zbătea atât de repede în piept, încât mă durea.

— Atunci, de ce?

Înţelegându-mi întrebarea, s-a lăsat pe spate în scaun, cu maxilarul încordat.

— Tu erai Hannah. Tu erai fata aceea grozavă care mă făcea să râd şi se uita la mine de parcă eram bun de ceva, şi în fiecare an te făceai tot mai frumoasă.

Cuvintele lui au făcut ca inima să mi se răsucească în piept.

— Erai prea bună pentru mine. Am ştiut-o de prima dată când te-am condus acasă pe jos. Rasă pură din cap până în picioare. Nu pentru mine.

— Nu înţeleg.

Marco a expirat greoi.

— Ţi-am spus că nu mă prea înţelegeam cu bunicul sau cu unchiul. Şi ceea ce am vrut să spun era că eu *chiar* nu mă înţelegeam cu ei. Din momentul în care am putut să merg, Nonno a avut grijă să mă consider o lepădătură fără valoare. Mi-a spus că eram

un nimic și că niciodată n-aveam să fiu ceva. Mi-a spus că eram exact ca mama și ca tata și că orice atingeam se strica. Mi-a vârât asta în cap.

Nu m-am putut abține. Chiar după tot ce se întâmplase, eram rănită și furioasă în numele lui atunci când spunea asemenea lucruri.

— Pare să fi fost un ticălos bătrân și înăcrit.

Marco a izbucnit în râs.

— Ai mare dreptate. Dar era singura figură paternă pe care o aveam. Așa că, în pofida încercărilor Nonnei de a atenua loviturile bunicului, îl credeam. Atât de tare, încât aproape că încercam să-i demonstrez că avea dreptate. Am crescut cu un puști din cartier. Și tatăl lui vitreg era un ticălos. Eram prieteni, în mare parte din cauza urii pe care o aveam pentru ei. Pe măsură ce creșteam, Jamal a început să facă rahaturi prostești, intrând prin efracție în casele oamenilor, furând lucruri, vandalizând și tot felul de mizerii, iar eu mergeam cu el. Apoi, când aveam aproape șaisprezece ani, el a fost cooptat într-o bandă.

Am făcut ochii mari.

— O *bandă*, bandă?

— O *bandă*, bandă.

Ochii lui Marco s-au întunecat din pricina amintirilor.

— Mi-a spus unele dintre lucrurile pe care ei îl puneau să le facă și asta mă scotea din sărite, dar, în același timp, am continuat să gândesc cât de mult avea să-l enerveze pe Nonno dacă mă amestecam și eu în rahatul ăla. Cred că singurul lucru care m-a împiedicat să merg prea departe a fost Nonna și restul familiei noastre. Totuși, m-am gândit la asta. Și apoi, într-o noapte, când ieșisem cu Jamal și cu vreo doi băieți din banda lui, au încercat să mă convingă să mă alătur lor. Au acostat o fată din cartier, pe care o plăcea Jamal.

Privirea lui a trecut dincolo de umărul meu și mi-am dat seama că retrăia momentul.

— N-am vrut să cred că... că el avea de gând să o violeze, dar a început s-o pipăie, iar ea plângea și el n-a vrut să...

Şi-a întors iar privirea spre mine, dar de data asta am văzut duritate în ea.

— Am sărit la el şi ea a fugit, dar prietenii lui s-au luat de mine şi eram unul contra trei. Cred că, dacă nu-i convingea Jamal să se oprească, m-ar fi omorât. Aşa, am sfârşit la spital şi le-am spus bunicilor ce se întâmplase. Atunci a fost mometul când au sunat la unchiul Gio şi cumva i-au convins pe el şi pe mătuşa Gabby să mă adopte şi să mă aducă în Marea Britanie pentru a scăpa de toate. Au dat de mama şi au făcut-o să semneze actele, aşa că până să fac şaisprezece ani, totul a fost gata şi m-am trezit brusc în Scoţia.

— Şi bunicul tău? N-a considerat că ceea ce-ai făcut pentru fata aia a fost eroism?

Marco a rostit batjocoritor:

— Eroism? Nu. M-a făcut rahat fără valoare, prost şi ignorant. A zis că sângele tatălui te dă întotdeauna în vileag și că al meu mă dădea.

Sângele meu clocotea.

— Bunicul tău e un ticălos de primă clasă.

— Bunicul meu e mort.

M-am încordat.

— De ce?

A oftat, aplecându-se în faţă.

— În dimineața după ce ne-am culcat împreună, Nonna m-a sunat să-mi spună că Nonno murise în urma unui atac de cord. Am zburat la Chicago în acea seară cu unchiul şi cu mătuşa mea.

— De asta ai plecat din Scoţia?

— Da. Mătuşa şi unchiul s-au întors în Scoţia, dar eu nu am venit înapoi timp de un an, deoarece voiam să mă asigur că Nonna era bine şi... mi-a fost greu să accept faptul că nu mai aveam să mă împac niciodată cu bunicul. N-aveam să mai capăt iertarea sau recunoaşterea pe care le căutam de la el. Am încercat să-mi găsesc pacea, dar n-am putut, aşa că m-am hotărât să mă întorc aici.

Împingeam cu furculiţa prin farfurie.

— Marco, înțeleg toate astea și îmi pare rău că el te-a făcut mereu să te simți așa, sincer îmi pare rău. Dar asta nu explică de ce m-ai părăsit în acea cameră după ce ți-am oferit virginitatea și ți-am spus că te iubesc. Nu explică de ce nu ai încercat niciodată să mă cauți de când te-ai întors.

Intensitatea subită din ochii lui Marco m-a fascinat. Vocea lui era și mai răgușită ca de obicei atunci când mi-a spus:

— Te-am părăsit deoarece credeam că nu meritam să te ating. Mă simțeam ca un egoist ticălos pentru că făcusem sex cu tine fiindcă... Simțeam că eram un nimic, fiindcă *el* îmi spusese că eram un nimic, iar o lepădătură ca mine nu merita nici măcar să te atingă, ca să nu mai spun de ceea ce mi-ai dăruit. Dar am fost atât de vrăjit de tine și te doream atât de mult, încât am uitat toate astea până... până când mi-ai spus că mă iubești.

Simțeam o senzație de rece, amintindu-mi bine momentul.

— Când ne-am cunoscut... la început, situația cu Jenks tocmai îmi amintise de Jamal și de fată. Nu conta că nu te cunoșteam. Eram acolo, am văzut că se întâmpla rahatul ăla și știam cum era Jenks, așa că n-aveam de gând să stau și să las să ți se întâmple asta. Te-am condus acasă, deoarece nu voiam ca el să-ți dea iar târcoale. Am stat dincolo de poarta școlii, ca să mă asigur că erai bine, fiindcă după ce te-am condus o dată acasă, am crezut că meritai ca cineva să aibă grijă de tine. Erai o fată amuzantă, deșteaptă, bună și te uitai la mine într-un fel în care n-o mai făcuse nimeni până atunci. Ca și cum aveam ceva interesant de spus și voiai să auzi tot. Asta îmi dădea o senzație mai bună decât îți poți imagina. Voiam s-o simt iar. Ajunsesem dependent de senzația asta ori de câte ori erai prin preajmă. Ba chiar începusem să sper să ai motive să pierzi autobuzul spre casă. Am lăsat să se întâmple ceva ce credeam că n-ar fi trebuit. Am lăsat ca noi să ne apropiem. Nu voiam ca tu să mă iubești, Hannah, fiindcă eram îngrozit că te-aș fi putut răni, și da, știu că sună ca naiba acum, de vreme ce te-am rănit plecând de lângă tine, dar atunci credeam că îți fac o favoare.

— O favoare? am hohotit. Credeam că te iubesc. Am permis să fiu vulnerabilă cu tine în toate felurile în care am putut, iar tu ai plecat de lângă mine ca și cum n-ai fi suportat să fii lângă mine. Mi-ai frânt inima.

Marco și-a strâns mâinile pumni, rezemându-și bărbia de ele.

— Știu, a șoptit el. Niciodată n-am regretat ceva mai mult în viața mea. A fost anapoda și stupid și, dacă aș putea să iau acel moment înapoi, aș face-o.

— Tot? m-am trezit întrebând.

Mi-a privit buzele și apoi ochii.

— Nu, a răspuns cu o voce gâtuită. Doar partea în care te-am părăsit.

— Dacă așa simți, de ce nu te-ai întors la mine când ai revenit în Scoția?

— Deoarece atunci nu simțeam așa. Hananh, nu s-a întâmplat nimic magic când a murit Nonno. Încă m-am simțit fără valoare mult timp.

— Când s-a schimbat? De ce?

Marco și-a coborât privirea și a scuturat ușor din cap.

— Nu știu. A fost nimic. Totul. Am crescut, am muncit din greu și am început să găsesc ceva valoros în mine. Cumva, bucată cu bucată, zi după zi, mi-am descoperit respectul de sine. L-am găsit demonstrând că ticălosul se înșela.

— Mă bucur că ai descoperit asta, i-am spus cu sinceritate. Dar asta tot nu-mi spune de ce după asta tot n-ai venit după mine.

— Pentru că deja trecuseră ani, Hannah. Nu știam ce să spun și nu știam dacă aș fi putut suporta ca tu să te uiți la mine ca la un nimic după ce avusesem nevoie de atât de mult timp să mă văd așa cum mă vedeai tu.

— Până la nuntă?

— Până la nuntă, a fost el de acord, acum în ochii lui făcându-și loc căldura. A fost un șoc să te revăd acolo... Dumnezeule, n-am știut cât de dor îmi era de tine până ce te-am revăzut. Știu că am făcut o

impresie puternică încercând să te conving să vorbești cu mine și îmi pare rău că te-am speriat... Dar la nuntă nu te-ai uitat la mine ca și cum aș fi fost fără valoare. Păreai scoasă din sărite, dar nu era lucrul ăla afurisit pe care mi-l construisem în minte. Cu frica aia dispărută, am simțit cu adevărat nevoia de a-ți cere scuze și eram dispus să fac orice aș fi putut pentru a avea acea șansă.

Ceva dinlăuntrul meu, ceva ce voiam cu disperare să ignor, se exalta la auzul mărturisirii lui.

— Și acum, că mi-ai explicat totul... ce vrei de la mine?

— Iertare, mi-a răspuns sincer.

Sinceritatea s-a risipit repede sub greutatea intensității ce și-a făcut loc în expresia lui. Acea privire a umplut camera, până ce m-am simțit înăbușită.

— Și o a doua șansă să ajung să te cunosc.

Întrucât corpul meu îi răspundea fizic, am mijit ochii și m-am luptat să ignor acel răspuns.

— În ce fel?

— Nu doar ca prieteni, dacă la asta te gândești.

Răspusul lui atât de direct m-a făcut să tresar.

— Nici măcar n-ai intenția să te prefaci că vrei să fim doar prieteni, astfel încât să poți să încerci să ataci pe furiș pentru mai mult?

Marco mă privea cu o determinare gravă.

— N-am de gând să-ți ascund faptul că vreau să ajung să te cunosc așa cum ești acum. Nici să ascund faptul că eu sunt de părere că ești cea mai elegantă și cea mai a naibii de frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, sau faptul că îmi amintesc gustul tău și asta încă mă face să am erecție.

Nu mai puteam să respir.

— Hannah?

Tăcerea mea l-a făcut să se încrunte.

Am întins mâna după berea mea, din care am luat o sorbitură lungă, încercând să mă adun.

— Hannah?

Privirile ni s-au intersectat.

— Ce vrei să spun?

— Vreau să spui: „Marco, te iert şi, da, vreau să ajung să te cunosc din nou".

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, am spus în şoaptă.

Preţ de un minut, am crezut că nu intenţiona să spună nimic, dar, deodată, s-a ridicat. Am dat capul pe spate, privind precaută cum a înconjurat masa pentru a mă domina. Mi-am ţinut răsuflarea când s-a aplecat spre mine. Căldura lui m-a izbit din plin, colonia sa a plutit deasupra mea şi n-am putut să-mi suprim fiorul care m-a potopit pe şira spinării atunci când şi-a lipit buzele calde de obrazul meu. Cu ochii mari de surpriză, am icnit când s-a îndreptat de spate şi mi-a zis:

— Te las câteva zile să te gândeşti la asta.

Capitolul 11

Priveam cu tristeţe la peretele din faţa mea, decorat cu desenele artistice ale tatuajelor lui Cole. Bâzâitul acelor de tatuat de alături constituia fundalul sonor al prânzului de sâmbătă pe care îl luam împreună cu cel mai bun prieten al meu. Cole lucra la INKarnate şi mă oprisem la el cu mâncare, astfel încât să putem să stăm de vorbă în timpul pauzei de prânz.

Simţeam că mă sfredelea cu privirea.

Cedând întrebării sale nerostite, m-am întors să-i susţin privirea.

El sorbea din cafea şi continua să se uite lung la mine, fără să spună nimic.

— Ce este?

Am ridicat din umeri înainte să muşc din sendviş.

— Oricât de recunoscător ţi-aş fi pentru că mi-ai adus de mâncare, mă întreb dacă de-acum încolo vei fi mereu tăcută.

Înghiţind îmbucătura, am dat ochii peste cap.

— Cum adică, nu putem sta pur şi simplu într-o tăcere confortabilă?

— Tu n-ai venit aici să stai într-o tăcere confortabilă.

Cole s-a așezat mai comod, punându-și picioarele pe partea de scaun care nu era ocupată de fundul meu.

— Ai venit aici să vorbim, așa că vorbește.

— Dar asta m-ar face cea mai plângăcioasă prietenă de pe planetă.

— Prefer plânsul în locul muțeniei.

Am pufnit și m-am întors ușor, pentru a sta față în față cu el.

— Știi exact ce-am de gând să-ți spun.

— Hmm. Și-a încrucișat brațele la piept cu o expresie fals gânditoare pe chip. Nu cumva tipul din salon cu lumânarea e Marco?

— Ha, ha, ha.

M-am strâmbat la el. Cole a rânjit cu gura până la urechi.

— Am luat cina cu Marco acum o săptămână.

Prietenul meu a ridicat din sprâncene.

— Și eu aflu abia acum despre asta?

— Ei bine, mi-a trebuit ceva timp să trec iar și iar peste cele spuse de el. Vrea o a doua șansă. Pentru orice.

— Orice ca într-o... relație, nu doar o prietenie?

— Da.

— Ți-a explicat de ce a plecat?

— Murise bunicul lui. S-a întors în State ca să fie alături de bunica sa. Avea multe probleme legate de stima de sine din pricina bunicului său și a crezut că... În principiu, credea că eu eram prea bună pentru a face parte din viața lui și de asta nu mi-a spus că pleacă și tot de asta nu m-a căutat atunci când s-a întors.

— Și de ce s-a răzgândit brusc?

Am oftat.

—S-a schimbat, Cole. Nu mai este tipul care era atunci și spune că îi lipsesc.

A fost rândul lui Cole să ofteze.

— Am să-ți spun ce ți-am mai zis și înainte. Oricine merită o a doua șansă. Nu e ca și când ceea ce a făcut el a fost ceva cumplit.

A plecat fără să-şi ia rămas-bun, dar nu eraţi împreună. Cred că tu complici lucrurile mai mult decât trebuie.

La naiba, am făcut sex!

M-am încruntat.

— Eram prieteni şi ştia că ţin la el.

— Iar el ţi-a explicat motivele. Poate că nu-ţi plac, dar aşa stau lucrurile uneori. Cu toţii facem lucruri prosteşti. Marco încearcă să-şi răscumpere greşelile. Încearcă tot ce-i stă în puteri ca să te vadă. Cu siguranţă asta înseamnă ceva.

Da... aş vrea eu să însemne ceva.

Aveam nevoie *să însemne ceva.*

— Aş vrea doar să nu fiu iar rănită.

Cole m-a surprins cu un surâs cald.

— Atunci, încearcă mai întâi treaba cu prietenia. Nu te obligă nimeni să-i oferi mai mult de atât.

— Hannah.

M-am înfiorat la sunetul bogat al vocii lui Marco.

Am strâns cu putere telefonul în mână.

— Bună.

— Mă bucur că m-ai sunat. Începusem să cred că trebuie să trec la planul B.

— La planul B?

— La fel ca planul A, dar cu mai multe ore de muncă.

Am zâmbit împotriva voinţei mele.

— Ei bine, nu e nevoie. Zilele tale de urmăriri au luat sfârşit.

— Asta sună a veşti bune.

Practic torcea, şi am închis ochii fără să vreau.

Să-l ia naiba!

— Ca prieteni doar! m-am trezit eu că-mi scapă.

— Poftim?

— Sunt dispusă să încercăm să fim din nou prieteni.

A tăcut pentru o clipă.

— Marco?

— Prieteni, a răspuns el în cele din urmă. Dar cu speranța de a deveni mai mult.

Fluturii se întorseseră în stomacul meu.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

— Bine. Deocamdată ajunge prieteni.

— Marco...

— Nu poți să retragi cele spuse. Suntem prieteni. Ne petrecem în mod oficial timpul împreună.

Am oftat, dorindu-mi cu ardoare ca fâlfâitul aripilor dinlăuntrul meu să cedeze.

— Ce părere ai de weekendul următor?

El a șovăit.

— Nu pot weekendul viitor, îmi pare rău. Ce părere ai de marțea asta, după serviciu, să mergem să bem ceva? Am făcut schimb de ture cu un coleg. Îmi face el tura de miercuri, dacă i-o fac eu pe cea de mâine.

— Asta e bine pentru tine. Poți să bei fără să-ți faci griji pentru a doua zi. Oricum, o seară în timpul săptămânii nu prea mă aranjează.

— O, haide, nu e ca și când ai fi înconjurată de mașini grele. Bem un singur rând. Sau ești prea bătrână să ieși în timpul săptămânii? m-a ironizat el.

Am făcut o grimasă.

— Ce copil ești! Bine, Marți seară. Un singur rând.

Când am intrat marți seară în barul de pe strada George, aproape că m-am împiedicat văzând expresia de pe chipul lui Marco atunci când m-a zărit.

S-a ridicat din separeul în care stătea, plimbându-și privirea de la fața mea la corp și iar în sus. Treaba comică era că nu avea cine știe ce de văzut, cu excepția picioarelor mele, care se terminau cu o pereche de botine cu blană în jurul gleznelor. Eram îmbrăcată cu

paltonul meu preferat în stil militar, de culoare verde, cu blană la manşete. Cădea bine pe corpul meu, dar nu era foarte sexy.

Privirea lui Marco mă făcea să mă simt sexy.

Să-l ia naiba.

Când am ajuns lângă el, m-a surprins aplecându-se uşor pentru a mă săruta pe obraz. Obrajii îmi erau roşii şi reci de la vântul îngheţat de afară, dar de îndată ce buzele sale m-au atins, a radiat o explozie de căldură din acel loc. Probabil că arătam uluită, căci el părea amuzat şi încântat de sine.

M-am dezbrăcat cu stângăcie de palton, bucuroasă că pe dedesubt eram îmbrăcată cu o rochie clasică din lână bleumarin. Oricum, aş fi putut la fel de bine să fiu îmbrăcată şi într-o cămaşă de noapte la cât de sexy mă simţeam în preajma lui.

Strecurându-mă în separeu alături de el, cu întregul trup hiperconştient de prezenţa lui, ştiam că trebuie să fiu cinstită măcar faţă de mine însămi: nu încetasem niciodată să fiu atrasă de Marco şi cândva fusesem îndrăgostită de el. În pofida trecutului nostru complicat, în pofida adevărurilor pe care i le ascundeam, pe dinăuntru ştiam că n-aş fi putut niciodată să fiu doar prietenă cu el, chiar dacă pe dinafară puteam să mă prefac.

Braţele ni s-au atins şi prin mine au ţâşnit scântei, de parcă aş fi atins un conductor aflat sub tensiune. Nu puteam să-mi înăbuş acel sentiment de încântare. Sentimentul dădea dependenţă. De la vârsta de paisprezece ani până la vârsta de şaptesprezece ani avusesem acel sentiment de fiecare dată când mă aflam în preajma lui Marco.

Îmi fusese dor de el.

— Ce mai faci?

I-am aruncat un zâmbet mic şi, sper eu, platonic.

— Bine.

Privirea lui intensă era aţintită asupra mea, ochii lui încercau în mod deliberat să-i cucerească pe ai mei.

Pentru prima dată mă simţeam sfioasă cu el. Mi-am mutat rapid privirea, căutând barul.

— Pot să-ți iau ceva de băut? m-a întrebat.

— Sigur. Un pahar de vin rozé, te rog.

De îndată ce a ieșit din separeu, respirația mi s-a calmat.

Ești o proastă, m-am dojenit. Era Marco. Și ce dacă era sexy? Când eram mai tânără, tot puteam să port o conversație cu el!

Adună-te, Nichols!

L-am urmărit cu privirea cum se ducea puternic și grațios spre barul tăcut. Era îmbrăcat cu un pulover tricotat, cu guler șal, de culoare bleumarin și cu o pereche de jeanși albaștri-închis. Era elegant fără să facă vreun efort și se simțea bine în pielea lui, într-un mod în care nu se simțea atunci când eram la școală.

Luându-mi ochii de pe el preț de câteva clipe, am remarcat dorința carnală pe care o emana Marco de la celălalt capăt al barului. Două femei stăteau așezate pe scaunele de la bar, vorbind între ele, în timp ce-l priveau cu ochi flămânzi și zâmbete de vino-ncoace.

Marco nici măcar nu le dădea atenție.

M-am relaxat cumva la vădita lui lipsă de interes, iar gelozia a început ușor-ușor să se risipească.

Da. Cu siguranță, nu doar prieteni.

Să-l ia naiba.

— Așadar, a zis el, strecurându-se înapoi în separeu alături de mine, punând cu grijă paharul de vin pe masă în fața mea, în timp ce-și ținea lejer halba de bere, cum a fost la serviciu?

Flecăreală. Da, puteam să flecăresc.

Am deschis gura să vorbesc, dar am fost imediat distrasă de brațul pe care l-a petrecut de-a lungul spătarului banchetei pe care ședeam. M-am simțit înconjurată.

Ce naiba m-a întrebat?

Despre serviciu! Corect, serviciul.

— Bine.

Am luat o gură de vin, sperând că alcoolul avea să mă ajute să mă relaxez puțin.

— E multă treabă și e stresant, dar îmi place să predau.

— Și dintotdeauna ai fost bună la asta.

Nevrând să mai fac o incursiune pe aleea memoriei atât de curând după precedenta, am ridicat din umeri și apoi am zâmbit lingușitor spre fața lui chipeșă.

— Pari să fii bine. Adam vorbește în termeni elogioși despre tine. Spune că vei fi într-o bună zi diriginte de șantier.

— Ăsta e țelul. Munceşti din greu, înveți, îți atingi scopul.

Am zâmbit ușor.

— Ai spus că te-ai schimbat, dar aveai aceeași atitudine și când eram copii. Ai făcut orele alea atunci când n-aveai nevoie. Mereu te autoprovocai la mai bine.

Exceptându-mă pe mine.

— Nu întotdeauna, a răspuns el înțepat, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. În direcția asta m-am schimbat. Caut să obțin ceea ce vreau, indiferent ce este.

Am privit în altă parte, înainte să ne aventurăm pe un teritoriu primejdios.

— Ce mai face mătușa ta Gabby?

— Bine. Foarte bine. În ultimii ani, Gio s-a liniștit în ceea ce mă privește și știu că e în mare parte datorită lui Gabby. Sunt destul de apropiat de ea. E plăcut să ai rude aici.

— Mai vorbești cu familia ta din Chicago?

— Sigur. Magia Internetului.

— Firește. Mă bucur pentru tine. Sunt bucuroasă că, din motive bine întemeiate, nu cari cu tine toate chestiile alea pe care ți le-a pus în cârcă bunicul tău.

— Mulțumesc.

Ochii lui mi-au scrutat din nou cu intensitate chipul și am avut o viziune în care mă aruncam asupra lui. Mental, m-am apucat de încheietura mâinii.

— Și tu? Ce-ți face familia?

— Foarte bine. Ellie are un băiețel, William. Acum e însărcinată cu al doilea copil.

Marco a ridicat din sprâncene.

— O casă plină, hm?

Am râs.

— Dac-ai şti! Joss şi Braden au deja doi copii, Beth şi Luke. Casa părinţilor mei e o grădină zoologică în fiecare duminică.

El a zâmbit.

— Pare drăguţ.

— Chiar este.

— Şi părinţii tăi, şi Dec? Ei ce fac?

— Sunt bine. Cel puţin părinţii mei sunt. Nu ştiu ce să zic de Dec. Are deja optsprezece ani şi îşi petrece cea mai mare parte a timpului în cameră, cu prietena lui.

— Are o prietenă. E harnic.

— Da, dar să nu-i spui. E isteţ şi drăgălaş şi un ticălos arogant.

Am gemut, dar Marco a zâmbit la afecţiunea evidentă din vocea mea.

— Întotdeauna ai avut o familie frumoasă, Hannah.

— Da, am încuviinţat pe un ton blând.

Marco s-a încordat subit.

— Dar Cole?

L-am privit încurcată.

— Cole?

— Tipul cu care erai la nuntă. Marco a ridicat din umeri. Anisha mi-a spus cine era.

— Cu siguranţă ţi-ai făcut temele, am murmurat, luând încă o sorbitură de vin. Cole e fratele mai mic al lui Jo. Este cel mai bun prieten al meu. El... a fost alături de mine.

Marco s-a încruntat la răspunsul meu, aparent neplăcându-i prea tare.

— Dar nu sunteţi împreună.

— Nu, nu aşa stau lucrurile între noi. Am lăsat paharul jos, cu privirea la masă. Poate c-ar trebui să evităm discuţiile despre relaţii.

— Din partea mea, e în regulă. A înclinat capul într-o parte, privindu-mă cercetător printre pleoape. Mai este *În căutarea lui Nemo* filmul tău preferat?

Am râs de caracterul aleatoriu al întrebării, ușurată de schimbarea subiectului.

— Mai ții minte asta?

— Bineînțeles.

Am clătinat din cap.

— Nu mai știu care film e preferatul meu.

— Va trebui să facem ceva în privința asta.

— Nu știu. Nu simt nevoia să am un anumit film preferat. Al tău este tot *Zi de instrucție*?

— Nee, filmul ăla, *În afara legii*. Ăla, da film al dracului de bun.

— Nu cred că l-am văzut.

A zâmbit și, chiar înainte să rostească cuvintele, am știut că tocmai îmi făcuse loc în agenda lui.

— Joi seară, la tine acasă, eu, tu și *În afara legii*.

Am deschis gura să-l refuz, dar m-am blocat când i-am văzut scânteierea din ochi. Se aștepta să spun nu și, deodată, mi-a trecut prin minte că refuzul meu ar fi putut să consolideze ideea că eram speriată să-mi petrec timpul cu el. Și el nu putea decât să presupună că teama de a-mi petrece timpul cu el își avea originea în atracția mea pentru el.

Sfidătoare, am împuns aerul cu bărbia.

— Va trebui să fie seara, târziu. Predau un curs de alfabetizare a adulților joia după școală.

Marco a chicotit.

— Știu asta. Și, apropo, nu e nevoie să pari atât de încântată să petreci timpul cu mine.

— Să petreacă timpul cu tine făcând ce? am auzit o voce cunoscută.

Am întors brusc capul și am văzut-o pe Suzanne. Nu o mai văzusem din seara în care ieșiserăm împreună, dar nu eram surprinsă să dau peste ea în oraș într-o seară din timpul săptămânii.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Bună, străine!

Și-a mutat privirea imediat asupra lui Marco și ochii i s-au luminat.

— Așadar, cine este dânsul?

— Suzanne.

M-am grăbit să mă gândesc la ceva ca s-o fac să plece. Era ultima persoană pe care aș fi vrut-o în preajma lui Marco. Ea n-avea niciun soi de limite.

— Ăăă... nu ești cu cineva?

— Sunt la o întâlnire.

A arătat cu capul în direcția barului și am văzut un tip arătos care se uita la noi. Privirea ei era în continuare ațintită asupra lui Marco, în timp ce se apleca peste masă, arătând, în mod deliberat, cât mai mult din decolteu. Întinzându-i mâna ca el să i-o strângă, a zis cu un prefăcut glas îngroșat de emoție:

— Eu sunt Suzanne.

Marco i-a strâns mâna întinsă.

— Marco. Un vechi prieten al lui Hannah.

Am înțepenit când Suzanne a încremenit la auzul numelui.

Chiar atunci am blestemat serile noastre de la facultate petrecute împreună, mai ales seara în care m-am îmbătat mangă și Suzanne m-a întrebat dacă eram virgină, deoarece încă nu mă culcasem cu niciunul dintre băieții de la colegiu. Beată și prea emoționată, i-am spus despre seara cu Marco și cum nu mai voiam niciodată să mă las să fiu vulnerabilă iar cu un tip nepotrivit.

Suzzane și-a mutat privirea asupra mea, în ochii ei frumoși citindu-se surprinderea.

— Ei, pe dracu'!

— Suzanne, am implorat-o în tăcere să tacă naibii din gură.

Dar a priceput ea semnalele mele?

Nu.

I-a aruncat lui Marco o căutătură urâtă.

— Ai o mulțime de lucruri pentru care trebuie să dai socoteală. Fata mea are o grămadă de probleme din cauza ta.

Podea, deschide-te și înghite-mă. Te rog!

— Suzanne, i-am spus, aplecându-mă în față, cu o voce groasă. Acum nu e...

— Ba nu, ar trebui să știe.

A făcut ochii mari.

— O, Dumnezeule, el este motivul pentru care în ultima vreme ai fost o scorpie complet și extrem de plictisitoare?

— Ai grijă, a mârâit Marco, și eu și Suzanne am tresărit, de parcă ar fi pocnit din bici.

Ochii lui Marco s-au întunecat. Simțeam iritarea vibrând dinspre el.

— Suntem în toiul unei discuții private. Ar trebui să pleci.

Jignită, buzele lui Suzanne s-au întredeschis. M-a privit de parcă se aștepta ca eu să intervin în favoarea ei.

Din nefericire, nu prea mi-a picat bine să fiu făcută scorpie plictisitoare în public sau în privat. Cu vocea mea de profesoară, i-am spus:

— Vorbim mai târziu, Suzanne.

Ea a pufnit ușor, apoi s-a întors brusc pe tocurile ei de doisprezece centimetri și s-a dus spre partenerul ei, l-a apucat de braț și l-a tras de la bar.

— E prietena ta? m-a întrebat Marco calm, nevenindu-i să creadă.

— Ne-am cunoscut la universitate. Eu m-am maturizat. Ea, nu.

Neatent, și-a împins halba de bere pe jumătate goală.

— Probleme?

Am ridicat din umeri.

— Sincer, nu știu despre ce vorbea.

— Anisha mi-a spus că nu crede că e vreun tip în viața ta și că n-ai vorbit nici de vreunul din trecut. Poate că despre asta vorbea?

Subit, sângele îmi clocotea de furie. Mi-am îngăduit un moment să mă calmez. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca el să creadă că mă

rănise atât de tare, încât nu mai putusem să merg mai departe. Nu mai fusesem cu altcineva fiindcă asta fusese alegerea mea.

Ceva de genul.

Am expirat încetişor.

— Niciun tip pe moment.

Răspunsul meu a părut să-l relaxeze.

L-am privit lung, lăsându-mi ochii să se intersecteze cu ai lui şi am simţit puterea atracţiei mele pentru el preluând controlul. Era frumos într-un fel masculin, sexy, carismatic. Probabil că în ultimii cinci ani fuseseră multe femei în viaţa lui. Gândul mă deprima.

— Bănuiesc că, după cum ai fost cu mine în ultimele săptămâni, nu există nimeni special în viaţa ta pe moment, nu?

Continuând să-mi susţină privirea, buzele lui Marco s-au arcuit la colţuri şi mi-am dat seama că voiam să i le sărut chiar acolo, în locul acela seducător.

— Există cineva. Trebuie doar să o *conving* de asta.

Da. Cu certitudine voiam să-l sărut.

Am mijit ochii, făcând-o, convingător, pe neimpresionata.

— Credeam că ţi-am spus că suntem doar prieteni.

Ochii lui au coborât asupra gurii mele într-un mod în care m-au făcut să mă foiesc.

— Te-am auzit.

Din nou, şi-a intersectat privirea cu a mea.

— Dar cred că tu nu m-ai auzit pe mine.

Capitolul 12

În acea seară de joi, Marco *chiar* a venit la apartamentul meu cu mâncare la pachet și cu filmul *În afara legii*, și *chiar* am stat și ne-am uitat la film împreună, și a *fost* genial, iar compania lui Marco a *fost* fantastică, și deja hotărârea mea de a-l ține la distanță se clătina.

Respiră, Hannah.

— Nu știu. Ellie a clătinat din cap spre mine. Încă se mai vede hotărârea în ochii tăi. Trebuie s-o alungăm de acolo.

În duminica următoare, am ignorat teancul de lucrări de corectat pentru a petrece puțin timp cu sora mea, cu Jo și cu Liv acasă la Joss și Braden, pe Dublin Street. Ei locuiseră într-un apartament situat pe aceeași stradă, puțin mai jos de casă, dar când Joss a rămas însărcinată cu Luke, Braden a cumpărat și a renovat o casă mai mare aproape de vechea lor locuință. Aveam casa la dispoziția noastră — Braden luase copiii pentru prânz în oraș — și, de îndată ce intrasem pe ușă, fusesem încolțită cu întrebări despre Marco.

Am făcut o grimasă.

— Bănuiesc că faci parte din Echipa Marco?

— Eu cred că toate facem parte, mi-a spus Joss, întinzându-mi o ceaşcă de ceai. Nu te-am mai auzit vorbind aşa de vreun tip de când cu... ei bine, de când cu Marco. Asta înseamnă ceva.

— A revenit în viaţa mea doar de trei săptămâni. Nu pot pur şi simplu să-i cedez.

— Nimeni nu zice că trebuie s-o faci, m-a liniştit Jo. Dar măcar să recunoşti în faţa noastră că te gândeşti la asta.

— Oare? am argumentat eu. Faptul că hotărârea mea se clatină înseamnă că mă gândesc la asta? Nu, înseamnă că sunt excitată.

— Îh. Ellie şi-a acoperit urechile cu mâinile. Sora mai mare e încă de faţă.

Până acum ar fi trebuit să ştie că asta mă făcea să vreau s-o chinui şi mai mult.

— Serios, am continuat, am uzat până acum cam trei vibratoare.

— Răutăcioaso!

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Răutăcioasă? am pufnit. Ellie, copilul ăla care se dezvoltă în pântecele tău îţi sleieşte neuronii.

— Încetează să-ţi mai torturezi sora însărcinată, m-a admonestat Liv. Şi răspunde la următoarea întrebare: lăsând la o parte atracţia ta faţă de el, te gândeşti la modul serios să-i acorzi o a doua şansă?

Le-am privit pe rând pe toate în timp ce ele aşteptau. În cele din urmă, am oftat.

— Deja am recunoscut în sinea mea că aş face-o. Dar aş fi roasă de îndoieli la fiecare pas în acest sens, aşa că... va fi o încercare sortită eşecului din start.

— N-ai de unde să ştii asta, a replicat Joss liniştită. N-ai de unde să ştii până ce nu încerci. Eram de vârsta ta când am încercat cu Braden. Şi, desigur, sunt zile în care îmi vine să-l omor, dar, de cele mai multe ori, îmi cam place să-l am prin preajmă. Şi nici copiii pe care mi i-a dăruit nu sunt de lepădat. Ar trebui să încerci, Hannah.

După expresiile de pe chipurile lui Elli, Jo şi Liv, îmi dădeam seama că erau de acord cu Joss. Cunoscându-i înţelepciunea

nealterată și faptul că îi adora pe Braden și pe copii, nu mă îndoiam de cuvintele ei izvorâte din experiență. Dar, totuși, aveam îndoieli în privința lui Marco.

Din fericire, am trecut la subiectul Beth și școala.

Discutam faptul că până la Crăciun mai erau doar șapte săptămâni, când s-a auzit soneria de la intrare. Joss s-a ridicat să deschidă și s-a întors cu Nate.

Liv a făcut ochii mari de surpriză la vederea soțului ei cel sexy și, sincer, n-o învinovățeam.

— Ce cauți aici?

S-a rezemat de tocul ușii, zâmbindu-i cu toate gropițele lui sexy.

— Tocmai i-am lăsat pe copii la mama și la tata. M-am gândit ca noi doi să profităm de o seară împreună. Începând de acum.

Ne-a zâmbit tuturor.

— Dacă sunteți și voi de acord, doamnelor?

— Ăăă, nu e treaba lor.

Liv s-a ridicat în picioare.

— Fără supărare, a spus, aruncându-ne o privire de scuză. Dar fără copii și cu un soț sexy? Nu mă puteți învinovăți pentru că vă părăsesc.

Noi am izbucnit în râs. Nu, nu puteam.

Liv și-a înșfăcat poșeta, după ce și-a tras cizmele în picioare.

— Nate — i-a aruncat o privire îngândurată —, mai ții minte atunci când mi-ai frânt inima, dar apoi m-ai impresionat cu perseverența ta și ți-am acordat o a doua șansă?

Nate s-a uitat la ea cu o privire amuzată.

— Da. Și îți mulțumesc că ai adus vorba. Minunate vremuri.

Am râs și am scuturat din cap în direcția lui Liv.

— Cât ești de subtilă!

Din ușă, l-am auzit pe Nate oftând.

— Vrei să demonstrezi ceva revizitând un moment dureros din trecutul meu?

Liv s-a dus spre el, prinzându-i fața în palme.

— O, iubitule, a spus, în timp ce-şi lipea buzele de ale lui, voiam să-i demonstrez ceva lui Hannah. Marco vrea să fie mai mult decât prieten şi ea se gândeşte dacă să-i acorde şansa asta sau nu.

M-am trezit ţintuită de privirea întunecată, profund emoţională, a lui Nate.

— Liv m-a pus la curent cu tipul ăsta, şi crede-mă, Hannah, un bărbat nu insistă atât de mult să te cucerească, numai pentru şansa de a se culca cu tine. După felul în care soţia mea vorbeşte despre el, bănuiesc că tipul ar putea să şi-o tragă cu oricine.

M-am strâmbat la el, dar am încuviinţat.

— Atunci, te place.

Nate a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi fost foarte simplu.

— Dacă tot n-ai încredere în asta, lasă-l să mai aştepte. Dacă ţine cu adevărat la tine şi ştie că între voi este ceva, nu va pleca nicăieri.

Am procesat asta.

Părea un sfat bun. Şi venea de la Nate Sawyer, un fost cuceritor, acum un soţ şi un tată devotat. Constituia o sursă bună de la care să primesc sfaturi.

— În regulă. Mulţumesc, Nate!

— N-ai pentru ce.

Mi-a surâs, le-a salutat cu două degete la tâmplă pe Ellie, Jo şi Joss, iar apoi a apucat-o pe Liv de mână.

— Acum, dacă nu vă e cu supărare, trebuie s-o răpesc pe nevastă-mea.

Capitolul 13

Lucrările necorectate erau adunate grămadă pe măsuța mea pentru cafea, în timp ce eu stăteam așezată pe podea, alături de teancul celor corectate. Din când în când luam ceașca de cafea care se răcea și îi aruncam o privire lui Marco, care era întins pe canapeaua mea și moțăia.

Afară era întuneric și frig, însă la mine în apartament era cald, căci focul trosnea în șemineu. Nu-mi venea să cred că era aproape decembrie. Fuseseră câteva săptămâni nebune. Câteva săptămâni nebune de petrecut vremea cu Marco prin preajmă. O mulțime.

După ce m-am mai gândit la sfatul lui Nate, am hotărât că, dacă mai așteptam în ceea ce-l privea pe Marco, era singura modalitate în care puteam ști sigur dacă era cu adevărat interesat de mine și nu voia doar să se culce iar cu mine. Instinctul îmi spunea că nu mai era genul de persoană care fusese. Nu cu mine, în orice caz, dar îndoiala care mă măcina, amintirea cu el părăsindu-mă în strada India în acea seară fatidică nu mă lăsau să cred în el până la capăt.

Numai timpul avea să o dovedească.

Marco avea planuri pentru weekendul de după seara în care vizionaserăm filmul împreună. În orice caz, luni a apărut la ușa mea, cu o pungă de alimente și cu un film închiriat. S-a instalat în bucătăria mea, iar eu l-am privit amuzată cum asambla spaghete și chifteluțe de casă. Nu știu de ce eram surprinsă că știa să gătească. Unchiul lui deținea și conducea un restaurant.

Ne-am distrat în acea seară, păstrând nivelul prietenesc, cu toate că Marco nu se putea abține — a încercat să flirteze puțin, în ciuda lipsei unei reacții vizibile. În acea săptămână m-a sunat în timpul pauzelor de prânz, mi-a trimis o mulțime de mesaje și a încercat să mă tenteze să ieșim să bem ceva vineri. A fost o săptămână plină, astfel încât i-am spus că aveam foarte mult de lucru. Ca să nu fie cu totul refuzat, m-a întrebat ce aveam de gând să fac în weekend și i-am explicat că aveam de gând să ies la cumpărături pentru Crăciun în Glasgow. Îmi plăcea să fiu organizată în privința cadourilor de Crăciun.

Spre marea mea surpriză, Marco s-a autoinvitat și el.

În sâmbăta aceea ne-am întâlnit la gara Edinburgh's Waverley și am luat împreună trenul spre Glasgow. Timp de cincizeci de minute am stat așezați unul în fața celuilalt și de-abia am scos o vorbă. Deși Marco era fără doar și poate mult mai guraliv decât fusese anterior și mai puțin îngândurat, era în continuare tipul care se simțea în largul lui și era fericit să stea în tăcere cu mine.

M-a surprins studiindu-l în timp ce treceam prin Falkirk și a zâmbit privirii mele cercetătoare.

— Ce este?

— Te-ai schimbat și nu te-ai schimbat.

În ochii lui era recunoaștere și o înțelegere care îmi dădea de înțeles că știa ce voiam să spun.

— Și tu.

Cu toate că nu eram dispusă să recunosc atracția mea față de el, voiam ca el să știe că îmi aminteam cât de bună fusese prietenia noastră și că, deocamdată, era din nou bună.

— Totuşi, mereu am avut asta. Să putem să tăcem şi să nu ni se pară ciudat. Să nu simţim nevoia de a umple tăcerea. Am asta şi cu Cole, dar... Vreau să spun, el e ca un frate, aşa că... Însă cu ceilalţi tipi, niciodată n-am...

Am lăsat fraza în aer, dându-mi seama că poate îi ofeream mai mult decât intenţionasem.

Pentru că nu mi-a răspuns, m-am uitat la el şi m-am încordat din pricina tăcerii lui bruşte.

S-a aplecat spre mine.

— Ştiu că te-am întrebat dacă a fost cineva special în viaţa ta, dar, sincer, Hannah, nu vreau să aud despre alţi tipi.

Şi-a încleştat maxilarul şi a privit pe geam.

Asta m-a scos din sărite. Cu siguranţă nu eram impresionată de etalarea posesivităţii lui de mascul alfa. Dar, nedorind să ne certăm în public, am rămas liniştită, lăsând ca valul de furie să se risipească încetişor. După zece minute de tăcere stânjenitoare, i-am replicat liniştită:

— Noi doi suntem doar prieteni.

Şi dacă avea să continue să fie un idiot posesiv, aşa şi rămâneam.

Marco m-a privit tăios.

— Dar ştii că îmi doresc mai mult, mi-a răspuns. Aşa că trebuie să înţelegi de ce nu vreau să aud niciun rahat despre ceilalţi indivizi cu care ai fost. Băieţi care s-au ales cu tot ceea ce am vrut de când am dat-o în bară.

Greutatea poveştii noastre, a sentimentelor şi a confuziei m-a învăluit cu o senzaţie de melancolie şi mi s-a făcut frică. Pentru noi. Pentru viitorul nostru. Sau pentru lipsa acestuia. Fără să gândesc, am şoptit:

— Poate că n-ar mai trebui să petrecem timpul împreună.

— Tu poţi să gestionezi problema asta, a spus pe un ton rece, care nu suporta contrazicere.

M-am forţat să-i susţin privirea.

— Dar tu poţi?

— Cât timp nu vorbești despre tipii cu care ți-ai tras-o sau prea mult despre Cole, atunci, da, pot.

Am mijit ochii.

— Cole e cel mai bun prieten al meu.

Marco și-a plecat capul, ceea ce a făcut să fim și mai aproape.

— *Eu* sunt cel mai bun prieten al tău, a răspuns el aspru. Tocmai ai uitat. E greșeala mea, știu. Te pot ajuta să-ți amintești.

Sincer, nu știam cum să-i răspund la asta. Mă făcea să mă doară foarte tare pentru ceea ce fuseserăm și pentru ceea ce eram terifiată să am din nou cu el.

Așa că am rămas tăcută. Marco a rupt tăcerea abia când am ajuns în gara Glasgow Queen Street, spunând nonșalant:

— Gabby vrea pentru Crăciun ceva ce se cheamă Jo Malone. Spune-mi, te rog, că știi ce este asta.

M-am uitat lung la el și la proverbiala lui ramură de măslin.

Și am luat o decizie. Am râs.

— E un magazin. Ți-a zis ce vrea de la Jo Malone?

Marco s-a uitat la mine cu o privire care nu spunea nimic.

— În regulă.

L-am bătut pe umăr în timp ce ne-am ridicat să coborâm din tren.

— Vom merge pe o cutie de cadouri obișnuită.

Cumva, în pofida momentului dificil din tren, în acea zi ne-am simțit foarte bine împreună. După ce am făcut niște cumpărături, ne-am oprit să luăm prânzul într-un pub. Acolo, m-am oferit impulsiv:

— Știi, dacă nu luăm tot weekendul ăsta, aș fi foarte fericită să te ajut la cumpărături și weekendul viitor.

La sugestia mea, privirea lui Marco s-a înmuiat. Oricum, răspunsul lui tăcut a fost un refuz.

— Nu pot weekendul viitor.

Am încercat să nu mă simt stupid pentru că mă oferisem. Când eram copii, niciodată nu m-aș fi simțit stupid pentru ceva de genul ăsta.

S-a încruntat la tăcerea mea.

— E complicat, dar... ăăă... îți voi explica în curând, îți promit. Când va fi momentul potrivit.

Am simțit un gol în stomac și am făcut tot ce mi-a stat în putință să ignor senzația.

— Asta-i criptic.

— E o poveste lungă. Una pe care am de gând să ți-o spun, așa după cum am promis, când va veni momentul potrivit.

În mod ipocrit, nu-mi plăcea când Marco îmi ascundea ceva, cu toate că și eu țineam ceva secret față de el. Pentru a acoperi acea senzație de posesivitate pentru care mă enervasem pe el cu numai câteva ore mai devreme, am ridicat nonșalant din umeri.

— Nu e ca și cum am fi... Nu-mi datorezi nimic.

— Ba da, la naiba, îți datorez, a zis tăios. Orice o fi asta — a gesticulat între noi — e important. Și îți voi spune la momentul potrivit.

Cum am reacționat la asta? Cu pulsul crescând, am încercat din nou sinceritatea.

— Marco, nu vreau să crezi că eu te conduc. Încerc să-ți acord prietenia mea, însă nu știu dacă va fi vreodată mai mult de atât. Vreau să confirmi că înțelegi asta.

— Înțeleg. Mai mult decât prietenie sau nu... eu nu plec nicăieri.

Și, uite așa, durerea a revenit, dar, de data asta, junghiul a fost aproape dulce. După un moment de tăcere încărcată, m-am angajat într-o discuție nevinovată, întrebând ce fac mătușa și unchiul lui și cum merge restaurantul.

— Bine. A ridicat din umeri, mergând în continuare pe subiectul schimbat. După cum ți-am spus, Gabby l-a mai domolit nițel pe Gio. Undeva, pe parcurs, a decis că nu eram chiar lipsit de valoare.

Amintindu-mi de acea seară din grădini, de vânătaia umflată de sub ochiul lui, nu m-am putut abține să simt o furie viscerală la adresa lui Gio.

— Asta compensează faptul că a fost așa un ticălos cu tine?

Marco mi-a simțit emoția și expresia i-a devenit mai blândă.

— Nu, Hannah. Dar el nu mai este acelaşi om. Ducea pe umeri propriul rahat de la Nonno. Relaţia lor n-a fost una uşoară şi asta s-a revărsat asupra mea. Gio mi-a cerut iertare pentru felul în care m-a tratat.

A zâmbit strâmb.

— Era *beat* atunci când mi-a cerut scuze, dar tot a fost de folos.

M-am gândit că, dacă Marco era dispus să ierte, aşa ar fi trebuit să fac şi eu.

— Mă bucur.

Am luat prânzul şi aerul dintre noi s-a înseninat. Am glumit şi am vorbit, apoi am hoinărit prin aglomeraţie, făcând alte cumpărături. În acea seară Marco a găsit o cale să vină în apartamentul meu. Am adormit uitându-mă la un film, şi când m-am agitat, a fost din cauza faptului că el mă căra în braţe în dormitor. M-a lăsat uşurel pe pat şi am adormit cu atingerea buzelor lui pe fruntea mea.

A doua zi m-am trezit şi l-am găsit adormit pe canapeaua mea. Când l-am întrebat de ce rămăsese în loc să se ducă acasă, în patul lui, mi-a zis că dormise mai bine ştiindu-mă în siguranţă. În acea dimineaţă, eu i-am pregătit lui micul dejun. În timp ce găteam, mi-am dat seama că hotărârea mea devenise mult mai slabă decât fusese cu o zi în urmă. Am crezut că, atunci când a plecat în acea zi, n-avea să se mai întoarcă; dar s-a întors; s-a întors cu materialele pe care le comandase pentru mine. Am anulat prânzul de duminică de la mama acasă pentru a-l privi pe Marco în timp ce-mi construia rafturi pentru cărţi în camera de zi. Hotărârea mea a slăbit şi mai tare.

În săptămâna următoare, amândoi am fost excepţional de ocupaţi cu munca, însă Marco şi-a făcut timp să mă sune din două în două seri. După cum spusese, nu l-am văzut în acel weekend, căci avea alte planuri.

Cât timp a fost plecat, mi-am dat seama de ceva, lucru care m-a cam îngrozit. Îmi lipsea.

Îmi era dor de el. Îmi era dor de el până în măduva oaselor.

A fost o ușurare să-l văd la ușa mea în acea luni seară după dispariția lui. Și-a încălcat jurământul tacit de a-mi lăsa cât mai mult spațiu fizic, intrând în apartamentul meu și cuprinzându-mă într-o îmbrățișare pe care am simțit-o în fiecare centimetru din trup. M-a sărutat pe obraz, despărțindu-se de mine fără prea mare tragere de inimă. M-am bucurat pentru puloverul gros cu care eram îmbrăcată, deoarece combinația dintre colonie, căldură, brațele puternice în jurul meu și pieptul lui tare frecându-se de pieptul meu moale, toate astea plus faptul că eram zăpăcită să-l văd, făceau ca trupul meu să reacționeze fizic la îmbrățișarea lui.

Încercând să scap de atracția sexuală față de el printr-o ridicare din umeri, am pregătit cina pentru noi doi, ca și cum totul ar fi fost perfect normal.

În acea săptămână, Marco a venit la cină de trei ori.

L-am întrebat de ce nu ne petreceam niciodată timpul în apartamentul lui, nu fiindcă mă deranja, ci pentru că eram curioasă. Răspunsul lui a fost că la mine era mai drăguț. Cu toate că locuise cândva în văgăuna aia din strada India, acum nu mi-l puteam imagina locuind într-un asemenea loc, așa că am presupus că apartamentul lui era acceptabil pentru a găzdui oaspeți în pofida tăgăduirii sale.

Totuși, ridicând din umeri, mi-am reprimat toate întrebările, curiozitatea și îndoielile, dornică să mă bucur de prezentul alături de el.

Hotărând să plecăm din apartament măcar o dată, vineri seara ne-am dus la film. Ăsta cu siguranță nu era suficient timp petrecut împreună, iar Marco a insistat să mă însoțească la îndatoririle mele de babysitter din acea seară. Am mers la Joss și la Braden acasă și am stat cu Beth și Luke în timp ce ei au ieșit în oraș. Asta a însemnat ca Marco să o cunoască pe Joss. Pe Braden îl cunoscuse deja, lucrând în construcții, la câteva dintre clădirile lui. Spre groaza mea, Braden a fost amabil cu Marco. N-a existat nicio atitudine intimidantă de frate mai mare. Părea relaxat cu ideea prezenței lui Marco în viața

mea. Poate că masculul alfa din el îl recunoștea pe cel din Marco și îl respecta într-o chestiune bizară de psihic masculin pe care n-aveam să o înțeleg niciodată. În ceea ce o privește pe Joss, ea a lăsat să se înțeleagă clar, atunci când băieții erau întorși cu spatele, că Marco părea grozav.

Cea mai mare surpriză a serii, totuși, n-a fost atitudinea relaxată, calmă a lui Braden, ci modul în care s-a comportat Marco cu copiii. Beth și Luke l-au îndrăgit, iar el a avut o răbdare nemărginită cu ei. Cu toate că am fost puțin zguduită de toate surprizele astea, am avut senzația că seara se desfășurase bine... până ce lucrurile mi-au scăpat puțin de sub control. Joss și Braden s-au întors târziu, când copiii erau deja în pat, iar Joss a făcut un lucru incredibil — l-a invitat pe Marco la prânz a doua zi.

Expresia mea trebuie să fi fost una de groază, deoarece atât Marco, cât și Braden au izbucnit în hohote de râs.

Firește că Marco a zis da prânzului.

Spre disperarea mea, întreaga mea familie îl accepta. Nu știam dacă trebuia să fiu bucuroasă sau deranjată. Știam că mama și fetele considerau că el era fantastic — m-au târât în bucătărie să-mi vorbească întruna despre simțul umorului, despre felul blând și calm în care se purta cu copiii, despre felul în care asculta tot ce spuneam, de parcă ar fi fost cel mai important lucru pe care l-ar fi auzit vreodată — și, desigur, mă tachinau fără milă despre cât de bine arăta.

De parcă eu n-aș fi știut asta deja!

Reacția băieților față de Marco a fost chiar și mai rea, căci erau atât de greu de mulțumit atunci când venea vorba de prietenii rudelor lor feminine. Părea să le placă încrederea tăcută a lui Marco, îi respectau răspunsurile precaute și se bucurau de umorul lui sec.

Eram distrusă.

Până și Cole îl plăcea, iar Marco era cu certitudine mult mai rezervat față de Cole decât era față de ceilalți.

Singura persoană cumva distantă era tata. El era, în general, mult mai relaxat și mai calm decât ceilalți bărbați din viața mea, iar

reacția lui m-ar fi luat prin surprindere, dacă n-ar fi fost faptul că tata era singurul care știa adevărul. L-am privit pe tata studiindu-l pe Marco și îl cunoșteam prea bine ca să știu că el cântărea dacă Marco merita a doua șansă, pe care mă sfătuise să i-o acord. Dacă altcineva ar fi remarcat comportamentul neobișnuit al tatei, eram sigură că l-ar fi pus pe seama hiperprotecției.

Singurul moment aiurea în timpul vizitei a fost după prânz, atunci când Beth a venit să stea lângă fotoliul lui Marco. Și-a înclinat capul într-o parte, inspectându-l curioasă, în vreme ce Marco îi zâmbea amuzat. Și apoi toată lumea a auzit-o întrebând cu voce tare:

— Ești iubitul lui Hannah?

Hannah voia ca o groapă să se deschidă brusc în mijlocul camerei de zi și să o înghită cu totul.

Și mai grav a fost răspunsul lui Marco:

— Nu. Nu mă lasă să fiu.

Beth s-a întors imediat spre mine cu o privire consternată pe chipul ei drăgălaș.

— Asta e foarte nepoliticos, Hannah!

Și asta a fost atât de adorabil de amuzant, încât și eu am râs, în pofida căldurii dogoritoare din obrajii mei.

Puțin mai târziu, Joss și Ellie s-au ridicat să facă ceai și cafea, iar eu am ignorat privirea lui Marco atunci când am țâșnit din camera de zi după ele, ducându-ne în bucătărie.

— De-a ce naiba vă jucați? am întrebat calmă. Ce s-a întâmplat cu grija excesivă a lui Braden și a lui Adam? Ce s-a întâmplat cu hiperprotecția voastră, a *tuturor*?

Joss a ridicat din umeri.

— Ne place Marco. Pare un tip de treabă.

Nici măcar n-am știut ce să spun la asta.

M-am uitat la sora mea. Ellie s-a încruntat văzându-mi expresia de neîncredere.

— Hannah, noi toți apreciem cât de mult efort depune el în relația cu tine. Vrem să fii fericită. Este evident pentru toți că voi doi

sunteţi mai mult decât prieteni. Vreau să spun, de trei săptămâni nu prea te-am mai văzut, şi, când se întâmplă, nu vorbeşti decât despre ce-aţi făcut tu şi Marco.

— Prieteni pe naiba, a mârâit Joss, amestecând zahăr în cafeaua cuiva. Tensiunea sexuală dintre voi doi depăşeşte orice limite.

Zâmbetul i s-a transformat într-unul infatuat.

— Îmi aminteşte de mine şi de domnul Carmichael.

— Fără detalii, a cerut Ellie, ridicând o mână, cu ochi rugători.

— Nu intenţionam, a calmat-o Joss, dar ştiam pe unde îi hoinărea mintea după zâmbetul care îi arcuia gura şi după căldura din ochii ei.

Am oftat, rezemându-mă de blatul de bucătărie al mamei.

— Am crezut că mă pot baza măcar pe familia mea pentru a mă ajuta să păstrez această relaţie platonică dintre mine şi Marco. Dar, practic, voi mă daţi lui cu linguriţa.

Ellie a pufnit lung, sarcastic.

— Fii serioasă, Hannah! Ai petrecut aproape toate momentele de trezie cu el. Dacă cineva te poate ajuta cu el, aceea eşti *tu*, scumpo.

Privindu-l cum dormea pe canapeaua mea, m-am simţit copleşită de sentimentele pe care le nutream pentru el. Sentimente profunde, dinlăuntrul fiinţei mele, care îmi bubuiau în piept şi mă furnicau până în vârful degetelor. În săptămâna care trecuse, după prânzul de duminică, îl văzusem o dată pe Marco la cină, dar serviciul ne ţinuse ocupaţi pe amândoi, iar în weekend el a avut din nou o obligaţie familială misterioasă. Am ajuns la concluzia nu-prea-greu-de-dedus că această obligaţie familială avea loc o dată la două weekenduri.

Era dificil să nu-l bat la cap pe acest subiect.

Dar n-am făcut-o. În principal din cauza ipocriziei anterior menţionate.

Aşa că... nu ne mai văzuserăm de câteva zile. Toată povestea cu dorul de el se înrăutăţise. De asta, atunci când am deschis uşa în acea seară şi l-am văzut stând acolo, am fost copleşită de emoţii. Oricare ar fi fost motivul dispariţiei din weekend, Marco îmi dovedea că

îi era la fel de dor de mine pe cât îmi era și mie, deoarece, iată-l în pragul ușii mele în seara următoare. N-a mai putut aștepta nici măcar o zi fără să mă vadă.

I-am spus că aveam teme de corectat, dar asta nu l-a făcut să renunțe. Am mâncat de cină și apoi Marco a campat pe canapeaua mea și m-a lăsat să-mi văd de treabă.

Hotărârea mea slăbise.

O simțeam.

El trebuia doar să insiste și eu...

Mi-am luat privirea de la fața lui chipeșă și adormită și am încercat, cu fermitate, să mă concentrez asupra lucrului meu. Următorul eseu pe care l-am luat era al lui Jarrod, ceea ce făcea să fie și mai greu să-l ignor pe Marco. Dar am reușit, deoarece Jarrod merita toată atenția mea.

Eseul lui revizuit m-a mișcat. Cu toată lenea aparentă la orele celorlalți profesori și cu problemele evidente pe care le avea cu tatăl lui care îl abandonase, găsise tăria pe care nu mulți băieți de vârsta lui o aveau, îngrijindu-și frățiorul, pe Harvey, și ajutând-o pe mama lui să-l crească. Pentru Jarrod, scopul acestui eseu era să arate că el crescuse, trecând peste temerile copilărești și devenind un tânăr adult. Dar cititorul discernea cu ușurință, din multitudinea de situații pe care ni le înfățișa, că Jarrod își învinsese fricile pentru ca Harvey să se simtă în siguranță, pentru a-l ajuta pe Harvey să nu se teamă.

Nu era ușor pentru cineva cu orgoliul lui Jarrod să pună toate astea pe hârtie, iar el mă făcuse să promit că numai eu și examinatorul aveam să-i citim eseul.

Era păcat că îi făcusem acea promisiune. Voiam să-i vâr lucrarea în față lui Rutherford și să-i cer să vadă că băiatul pe care îl credea așa de mic nu era câtuși de puțin un băiat. Era băiat ca vârstă, dar fusese obligat să devină bărbat în spirit pentru a-i da fratelui său sprijinul emoțional pe care el nu-l avusese niciodată.

Am oftat din rărunchi, dorindu-mi să pot face mai mult pentru a-l ajuta pe Jarrod să-și construiască respectul de sine.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat capul din lucrări la auzul vocii aspre a lui Marco și a întrebării. Avea ochii întredeschiși și pleoapele lui coborâte mă afectau atât emoțional, cât și fizic.

Acel iureș de tandrețe l-am simțit transpus în privirea pe care i-am întors-o, căci Marco a devenit mai atent.

Hotărârea a slăbit și mai mult. Doar un brânci...

Inima îmi bubuia cu putere, dar am încercat să par nonșalantă, bătând cu creionul în lucrările din mână.

— Îl am pe puștiul ăsta în anul al patrulea. Jarrod. Am pus eseul peste celelalte. Îmi amintește de tine.

— Da? Marco s-a ridicat în capul oaselor, cu coatele sprijinite pe genunchi, în același timp aplecându-se spre mine. Probabil că ai o slăbiciune pentru el.

Am râs.

— Ești tare sigur pe tine în ultima vreme.

Marco n-a răspuns; în schimb, ochii i s-au întunecat, strălucind în lumina scăzută, în timp ce s-a lăsat pe podea. Bătăile inimii mi s-au accelerat și, în mod inconștient, mi-am lins buzele, în timp ce el s-a apropiat de mine.

Am început să respir sacadat. Mintea mea a strigat *Oprește-l!* atunci când trupul meu s-a predat fericit în timp ce el mi-a dat picioarele la o parte, poziționându-se între ele și apropiindu-și corpul de al meu, astfel încât am fost obligată să mă las pe spate, sprijinindu-mă în mâini pentru a crea spațiu între noi. Lui Marco nu-i păsa. În timp ce eu am lăsat capul pe spate, s-a aplecat și mai tare peste mine, ținând o mână pe podea, lângă șoldul meu, iar cu cealaltă îndepărtându-mi părul și prinzându-mi fața în palmă.

— Știu că încă mai ții la mine.

Vorbele lui șoptite pe buzele mele, gura lui aproape atingând-o pe a mea. M-am înfiorat, respirând sincopat.

— Și, iubito, a continuat el, nu cred că mă mai pot preface că nu mă gândesc cum e să fiu în tine aproape în fiecare oră a fiecărei zile.

Cuvintele lui erau aproape echivalentul gurii lui între picioarele mele.

Îl voiam. Îl voiam atât de mult, încât am amuțit, de teamă că, dacă aș fi vorbit, m-aș fi negat pe mine însămi.

Marco a luat tăcerea mea drept un acord tacit.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, ochii căzându-i asupra gurii mele.

Fără să mai respir, am așteptat.

Și-a aplecat capul, traversând infima distanță dintre buzele noastre, și am închis ochii la atingerea gurii sale. Buzele mă furnicau și am oftat, excitată, după mai mult.

Sărutul lui a continuat într-o seducție blândă, o atingere a buzelor sale pe buzele mele, apăsarea crescând gradual în timp ce pielea mea devenea din ce în ce mai fierbinte.

Nu mai fusesem niciodată sărutată în felul ăsta. Niciun bărbat nu mai fusese atât de tandru cu mine, de parcă ar fi fost nevoie de testare la fiecare centimetru. De fiecare dată când credeam că avea să-și adâncească sărutul, se retrăgea, lăsând atingeri ca de aripi de fluture pe colțul gurii mele sau mușcându-mi ușor buza de jos.

Furnicăturile erau delicioase.

— Numai a ta, am rostit încet, aproape dezolant, întrebându-mă dacă, pe lângă toată pofta trupească, nu exista și o fărâmă de adevăr în tonul meu.

Marco m-a privit de parcă încerca să mă citească. Cu tandreţe, mi-a dat părul după ureche.

— Numai a mea, Hannah?

— Sărutarea ta. Buzele mă furnică atunci când mă săruți. Am zâmbit trist. Furnicături reale, jur. Nimeni altcineva nu m-a făcut să simt asta niciodată.

Un triumf întunecat s-a strecurat în ochii lui Marco.

— Bun, a răspuns cu glas aspru, înainte să-și coboare gura pentru a o recuceri pe a mea.

Respirația mea devenea din ce în ce mai scăpată de sub control în timp ce el mă tortura cu sărutări lente, seducătoare. Tânjeam ca el să-mi atingă limba cu a lui, astfel încât să-l pot gusta. Îmi *aminteam* gustul lui. Nu era nimic care să semene cu asta. Aveam nevoie din nou de asta.

Împingându-mă, m-am ridicat de pe podea, am întins mâinile spre el, prinzându-l de umeri, când mișcarea bruscă ne-a lipit gurile mai tare una de cealaltă. Am gemut plină de dorință, iar Marco m-a strivit de el, ținându-mă cu cealaltă mână de păr, în timp ce eu întredeschideam gura lipită de a lui. Partea inferioară a abdomenului meu s-a prăbușit în timp ce limba lui se mișca odată cu a mea, în timp ce căldura și gustul lui mă năpădeau.

Da.

Asta este ceea ce mi-a lipsit.

Capitolul 14

— Pune-ți picioarele pe după mijlocul meu, mi-a poruncit Marco, cu o voce îngroșată de dorință.

Imediat am făcut cum mi-a cerut, cuprinzându-i umerii cu brațele, în timp ce el mă ținea strâns, stând în picioare fără efort. Am gemut simțindu-i erecția și privirile ni s-au încrucișat, iscând scântei imaginare de jar topit la impact. Marco m-a dus în brațe și respirațiile noastre s-au amestecat, căci amândoi gâfâiam de nerăbdare.

De-abia conștientizam faptul că ne mișcam prin apartament, asta până când m-a lăsat pe cuvertura de pe patul meu, alunecând apoi deasupra mea.

S-a ridicat, sprijinindu-se cu palmele de o parte și de cealaltă a capului meu.

— Nu există cale de întoarcere, a murmurat.

Ridicându-i tricoul, pipăindu-i pielea fierbinte, simțindu-i mușchii netezi sub palmele mele, am tremurat de excitare.

— Nu există cale de întoarcere, am fost eu de acord, complet cucerită de promisiunea sexuală din ochii lui.

Marco și-a scos tricoul și l-a aruncat undeva, în spatele meu.

— O, Dumnezeule! am rostit în șoaptă înainte să mă pot opri. M-am întins imediat spre el, simțind nevoia de a-l atinge peste tot pe acea piele minunată.

Era puternic construit, sculptural.

— Ești frumos.

Cuvintele au fost aproape înăbușite, deoarece Marco m-a dezbrăcat de pulover, aruncându-l în aceeași direcție în care își aruncase tricoul.

— Eu nu sunt, dar tu ești, a răspuns liniștit, mâinile lui urcând de pe talie spre sâni, pe care i-a cuprins peste sutien în căușul palmelor.

Mi-am arcuit spatele, împingându-i în palmele sale.

Marco mi-a acceptat oferta.

M-a sărutat, profund și tare, în timp ce mi-a descheiat cu abilitate sutienul la spate.

În timp ce ne sărutam, mâinile mele trasau fiecare centimetru de pe pieptul lui, renunțând cu părere de rău atunci când m-a împins pe spate pe pat și mi-a dat bretelele sutienului în jos, pe brațe.

Sutienul a dispărut.

Privirea lui Marco a alunecat de la fața mea la sânii goi, iar căldura din ochii lui a făcut ca sânii să se umfle și sfârcurile să mi se întărească. Simțeam acel montagne russe în partea de jos a abdomenului și eram convinsă că, dacă și-ar fi trecut mâna printre picioarele mele, ar fi descoperit că eram umedă și pregătită pentru el.

M-a mângâiat, prinzându-mi din nou sânii în căușul palmelor, strângându-i ușor, frecându-mi sfârcurile cu degetele mari, de parcă ar fi învățat forma lor. Respirația i-a devenit mai greoaie și îi simțeam apăsarea dură prin materialul jeanșilor.

M-am arcuit din nou, cerându-i, în tăcere, gura.

Nu m-a refuzat.

Am oftat la delicata atingere a buzelor sale, mai întâi pe sânul drept, apoi pe cel stâng. Marco m-a chinuit, sărutându-mi sfârcurile. Și chiar când credeam că urma să cerșesc cu voce tare,

mi-a lins sfârcul drept înainte să-şi închidă gura în jurul lui şi să-l sugă.

O undă mai mare mi-a străbătut abdomenul şi am strigat uşor, lăsând capul pe pernă.

Marco a fost foarte grijuliu cu ambele sfârcuri până ce s-au umflat, până ce am fost disperată după el.

A depus un sărut delicat pe curbura exterioară a sânului meu şi s-a ridicat.

Jur pe Dumnezeu că aproape că am juisat văzându-l cum mă încăleca cu acea hămeseală întunecată în priviri — o foame care ar fi făcut orice femeie goală din lume să simtă că ia foc.

Privirile ni s-au încrucişat, între noi lăsându-se o tăcere densă, amețitoare. Marco şi-a petrecut mâinile pe sub elasticul pantalonilor mei strâmți şi al chiloților, pe care mi i-a tras în jos. Mi-am ridicat partea inferioară a corpului pentru a-i oferi un acces mai bun, iar el mi-a ridicat picioarele pentru a-mi scoate pantalonii şi lenjeria intimă. Odată ce m-a descotorosit de ele, mi-a mângâiat încet, cu blândețe, gambele şi partea exterioară a coapselor şi mi-a lăsat picioarele în jos, depărtându-mi-le în acelaşi timp. Niciodată nu mă mai simțisem atât de expusă sau, spre surprinderea mea, atât de excitată ca în acele momente în care el mă privea.

Cu mişcări bruşte, cu maxilarul încordat din pricina controlului diminuat, Marco şi-a desfăcut catarama de la curea şi şi-a deschis fermoarul jeanşilor. Fiecare centimetru din mine era în flăcări, partea interioară a coapselor tremura şi n-am mai putut să-mi controlez respirația, iar în acest timp trupul meu lipsit de experiență a strigat după trupul lui mult mai experimentat.

Şi-a împins jeanşii şi boxerii în jos, pe glezne, şi penisul lui erect, uriaş, care pulsa, mi s-a înfățişat în fața ochilor. Era perfect proporționat după dimensiunile trupului său, dar... m-am trezit încordându-mă, cu spatele lipit de pat.

Marco şi-a scos jeanşii, dându-i într-o parte înainte de a se mişca în mine, depărtându-mi şi mai mult picioarele cu genunchii lui şi

lăsându-se cu torsul peste mine. M-a sărutat cu blândețe, trecându-și degetele peste partea exterioară a coapselor într-un fel care mi-a dat noi fiori și mi-a făcut trupul să se relaxeze puțin.

— Sunt la zi cu analizele, a șoptit cu gura lipită de a mea. Bănuiesc că și tu. Iei anticoncepționale sau avem nevoie de prezervativ?

Am șovăit, zguduită de întrebare.

— Hannah?

Mi-a ronțăit lobul urechii în timp ce mâna sa continua să urce pe abdomenul meu, până ce și-a găsit destinația pe sânul meu. L-a strâns, frecându-mi sfârcul umflat. Am închis ochii, fluturând din gene.

— Iau anticoncepționale, am șoptit drept răspuns, într-o uluială din care am ieșit atunci când mâna lui a dispărut de pe piept și a găsit un loc și mai bun chiar între picioarele mele.

Șoldurile au tresărit la prima atingere a degetului său mare pe clitorisul meu, iar el a scos niște zgomote profunde, mângâietoare, din gâtlej. Și apoi m-a sărutat, umed și amețitor, în timp ce se juca cu clitorisul meu. L-am mângâiat și eu, pe umeri, pe spate, pe abdomen, trecându-mi degetele peste sfârcurile lui într-un fel care îl făcea să mormăie în gura mea și să apese tare pe clitorisul meu.

Când și-a vârât două degete în mine, am întrerupt sărutul, gemând în timp ce-mi arcuiam gâtul.

— Iubito...

M-a potopit cu sărutări de-a lungul maxilarului, timp în care își vâra și își scotea degetele din mine.

— Dumnezeule, iubito, ești a naibii de udă!

Am scos niște scâncete, deschizând pleoapele cu o fluturare, pentru ca privirile noastre să se întâlnească.

— Mă vrei? a murmurat el pe un ton seducător, cu gura lipită de buzele mele.

Am dat afirmativ din cap, smucindu-mi șoldurile peste degetele lui, ca să obțin mai mult.

— Spune-o, Hannah!

Fără să gândesc, mi-am înfipt degetele în spatele lui, silindu-l să vină mai aproape, iar gâfâielile mele au umplut încăperea.

— Te vreau, am recunoscut fără suflu. Te vreau în mine.

Şi, uite aşa, am văzut cum nu se mai putea controla.

Degetele i-au alunecat din mine, m-au apucat de coapsă, în timp ce se sprijinea în cealaltă mână, aşezată lângă capul meu. Privindu-mă adânc în ochi, şi-a schimbat poziţia. L-am simţit fierbinte şi tare şi, deodată, a existat o apăsare când s-a împins în mine.

Am încremenit, senzaţia fiind nu tocmai confortabilă, aşa după cum mi-o aminteam de prima dată.

Marco nici măcar nu intrase până la capăt în mine, când ceva nou i s-a strecurat în privire, o întrebare lipsită de încredere. Şi-a încleştat maxilarul, controlându-se, şi a încetinit ritmul, până s-a oprit.

— Iubito...?

Am scuturat din cap, neînţelegând ce nu era în regulă.

— Iubito...

Şi-a apropiat capul mai tare, mâna lui făcută căuş prinzându-mi faţa.

— Eşti strâmtă ca o virgină, a şoptit cu glas răguşit.

O, nu. Nu, nu, nu!

Am înghiţit cu putere, excitarea risipindu-se lent, pe măsură ce realitatea îşi făcea simţită prezenţa.

— A trecut ceva timp.

L-am împins, fără să gândesc, în umeri.

Răspunsul lui Marco la asta a fost să se împingă şi mai adânc în mine. Eu l-am apucat şi mai strâns de umeri, şoldurile mele mişcându-se cu smucituri din dorinţa de mai mult.

— Cât de mult timp? m-a întrebat, muşchiul maxilarului încordându-i-se tare.

M-am gândit la o minciună plauzibilă.

— Din primul an, de la universitate, am răspuns gâfâind. De atunci am tot fost ocupată.

Marco nu s-a mai mişcat.

— De patru ani n-ai mai avut niciun bărbat?

De fapt, de cinci ani.

Am clătinat iarăşi din cap.

Brusc, şi-a ascuns expresia chipului, astfel încât să nu-i pot citi reacţia. Şi nici nu-mi păsa de asta, căci el s-a împins în mine până la capăt, înainte de a se retrage, pentru ca apoi să se împingă din nou.

Disconfortul s-a topit în timp ce muşchii mei interiori s-au strâns în jurul mădularului său.

— O, Dumnezeule, Marco! am exclamat, încercând să-l trag şi mai adânc în mine.

— Da?

S-a împins puţin mai tare şi i-am strigat din nou numele.

A făcut dragoste cu mine. Am păstrat contactul vizual în tot timpul în care el aluneca, intrând în mine şi ieşind lent.

— Termină, iubito, pentru mine, a mormăit, prinzându-mă de o mână şi ţintuindu-mi-o de pat, în timp ce cu cealaltă mână m-a apucat şi mai strâns de coapsă. Hannah, vreau să termini.

Senzaţia dinlăuntrul meu se acumula sub formă de spirală, înfăşurându-se din ce în ce mai strâns, până ce tot trupul meu s-a încordat pe marginea unui abis.

— Da, a spus Marco împingând şi mai tare. Termină pentru mine.

Penisul lui s-a mai mişcat în mine de câteva ori, disperat să aprindă chibritul... şi apoi a făcut-o.

A scăpărat, tensiunea dinlăuntrul meu a explodat, un orgasm ca niciunul pe care să-l fi avut până atunci mi-a străbătut tot corpul. Cred că am dat ochii peste cap în mintea mea în timp ce strigam la Dumnezeu.

M-am cutremurat lipită de Marco, deschizând ochii pentru a-l vedea înţepenind, cu gâtul arcuit, scrâşnind din dinţi, cu ochii lui grozavi, în timp ce propriul lui orgasm se rostogolea în el.

S-a convulsionat deasupra mea, strânsoarea lui fiind aproape dureroasă în timp ce și-a dat drumul. S-a prăbușit peste mine. Trupul continua să-i tremure în timp ce și-a îngropat capul în curbura gâtului meu.

Mușchii îmi erau calzi și moi și, preț de câteva secunde lungi, am rămas culcată, savurând urmarea celui mai uimitor orgasm pe care îl trăisem vreodată și exultând la senzația pe care mi-o dădea trupul cald al lui Marco, care îl acoperea pe al meu.

Totuși, acele secunde au trecut repede.

Când a ridicat capul, cu trăsăturile relaxate și ochii plini de afecțiune, un sentiment întunecat și greu a început să mi se strecoare în măruntaie. M-a sărutat cu delicatețe și l-am sărutat și eu, însă...

S-a tras ușor din mine și s-a rostogolit într-o parte. Când s-a dat jos din pat, senzația mea a devenit și mai acută. Ochii mei s-au delectat cu imaginea spatelui său musculos, care se termina într-o dungă de piele ușor ridicată pe șale. O cicatrice.

O nouă senzație de nesiguranță s-a întâlnit cu cea care deja creștea în intensitate înlăuntrul meu. L-am privit în timp ce magnificul lui trup, cu fund apetisant și toate alea, a traversat încăperea și a dispărut pe hol.

S-a întors câteva secunde mai târziu, total nestingherit de nuditatea sa. Dorindu-mi să pot crede în blândețea din ochii lui în timp ce mă privea, am continuat să mă uit, puțin perplexă, în timp ce se suia din nou în pat cu mine. Și apoi a apăsat un prosop umed între picioarele mele.

Surprinsă de gestul delicat, mi-am mușcat buza ca să nu-i spun nimic, în timp ce el avea grijă de mine. După aceea a dispărut din nou preț de câteva secunde, apoi s-a întors pentru a trage cuvertura care se afla sub mine, astfel încât să mă poată înveli. S-a strecurat și el în pat, culcându-se pe spate și cuprinzându-mă cu brațul. Fără să spună un cuvânt, m-a tras spre el, iar eu mi-am culcat capul pe pieptul lui, cu inima bătând din nou în ritm alert.

— Nu știu dacă asta schimbă ceva.

Marco a răspuns cu un hohot de râs.

— Bineînțeles că schimbă.

Nu știu de ce, dar îmi venea să plâng. Nu mă înțelegeam deloc.

— Ar trebui să stau întinsă aici și să mă simt fericită, dar... nu sunt.

Aerul din încăpere s-a făcut tot mai rece. Marco s-a ridicat în șezut, întorcându-se, astfel încât să mă poată privi în ochi. Îmi dădeam seama după cât de tare își încorda maxilarul că era mai mult decât scos din sărite la reacția mea după ce am făcut sex.

— Ce naiba vrea asta să însemne?

Am ales sinceritatea. Mă rog... ceva de genul.

— Am senzația aia de scufundare, i-am spus, privind în altă parte. Nu ți-am spus totul, și nu știu dacă o voi putea face vreodată.

Am simțit cum mi-a apăsat degetele pe bărbie și mi-a întors capul lent, astfel încât să-i pot întâlni privirea arzătoare.

— În cele din urmă o vei face, a spus cu o certitudine pe care eu n-o puteam simți. Nici eu nu ți-am spus totul, dar vom ajunge noi acolo. Și senzația aia... o voi face eu să dispară. Voi face ca asta să dispară, dovedindu-ți că *nu* plec nicăieri. Sunt aici, Hannah. Și *vreau* să fiu aici.

Voiam să mai aduc și alte argumente, voiam să fug departe înainte ca totul între noi să implodeze și să mă lase distrusă. Dar, când m-a sărutat, împingându-mă la loc pe perne, hotărât să facă din nou dragoste cu mine, am înțeles că exista o parte mult mai mare din mine care nu avea nimic de-a face cu mintea mea, ci cu sentimentele mele, și voiam *asta* aici, cu el, chiar și mai mult.

Sala personalului se golea cu numai cinci minute înainte de prânz. Tocmai mă dusesem la chiuvetă să-mi clătesc cana, încă amețită (și epuizată) după maratonul de sex cu Marco din seara precedentă, când Nish a venit repede spre mine.

Mi-a ignorat privirea întrebătoare uitându-se peste umăr. De îndată ce ultimul profesor a ieșit din încăpere, s-a întors către mine, cu ochii strălucindu-i de încântare.

— Am auzit că lucrurile merg bine între tine și Marco.

Enervarea a făcut să-mi crească pulsul.

— Și de unde, mă rog, ai auzit asta?

Nish a ridicat din umeri, părând ciudat de infatuată, aproape triumfătoare.

— Ei bine, Marco mi-a trimis un mesaj azi-dimineață și mi-a spus „Mulțumesc". Văzând cearcănele negre de sub ochi, îmbujorarea din obraji și punând totul laolaltă cu mesajul criptic, pot doar să trag concluzia că voi doi ați făcut sex.

Minunat.

— Ești profesoară de engleză sau detectiv particular? am bombănit morocănoasă.

Nish a râs.

— Nu știu de ce ești arțăgoasă. Dacă mi-o puneam cu Marco D'Alessandro, aș fi murit o femeie fericită.

— Ești o femeie măritată, i-am reamintit, aruncând ambalajul de la sendviș în găleata de gunoi în timp ce mă îndreptam spre ușă.

— Asta nu înseamnă că nu pot să apreciez un specimen superb ca Marco.

Recunosc, eram confuză, întrebându-mă dacă procedasem bine cedându-i lui Marco în seara precedentă, dar, fără doar și poate, savurasem totul legat de trupul lui. M-am înfiorat numai amintindu-mi asta.

— Așadar, a continuat Nish, punând mâna pe ușa sălii personalului, astfel încât să nu pot să fug. Andy zice că îl cunoaște pe Marco de câțiva ani și că niciodată până acum n-a umblat după vreo femeie. Nish a rânjit. De obicei, el e genul care le iubește și le părăsește.

Am privit-o lung, nerăbdătoare.

— Asta a fost o întrebare?

— Păi, da.

Oftând, am tras de ușă, așa că a fost nevoită să se dea înapoi și să mă lase să ies.

— Avem un trecut.

— Asta am priceput. Ceea ce vreau să știu este dacă e ceva serios? Oare vom auzi clopote de nuntă în curând?

Umerii mi s-au cocârjat auzind întrebarea absurdă.

— Nish, nu sunt nici măcar sigură că suntem împreună. Marco n-a fost niciodată genul pentru totdeauna.

Cole se dusese în bucătăria lui să-mi aducă un pahar de sifon și ceva de gustat, iar eu tocmai mă relaxam, când mi-a vibrat telefonul. L-am scos din poșetă, cu aceeași senzație de neliniște în stomac atunci când am văzut că era Marco.

Mă sunase de cinci ori și ignorasem toate apelurile. De asemenea, ignorasem și mesajul pe care mi-l trimisese. În loc să mă duc acasă, unde eram sigură că avea să mă prindă la înghesuială și să mă oblige să-mi clarific sentimentele înainte să fiu pregătită, luasem autobuzul spre apartamentul lui Cole de pe Leith Walk. Era o locuință mică, pe care o împărțea cu un alt băiat. Mobila era uzată și se cerea înlocuită, pereții aveau pete galbene și era în permanență rece, deoarece ferestrele-ghilotină erau și ele expirate.

Vârând telefonul înapoi în poșetă, m-am uitat la Cole, care revenise în camera de zi.

— Ți-e dor de timpul în care locuiai cu Cam și cu Jo? l-am întrebat, luând recunoscătoare mâncarea și băutura pe care mi le oferea.

Cole mi-a aruncat o privire care spunea „Vorbești serios?".

— Îmi place intimitatea. Pentru noi toți. Cam nu-și poate ține mâinile la distanță de soră-mea, după cum se vede din acea protuberanță pe care o cară peste tot cu ea în ultima vreme, și, din acest motiv, sunt bucuros că nu mai trebuie să dau peste ea.

Am chicotit, uitându-mă prin cameră. Privirea mi s-a oprit la o placă ce atârna deasupra șemineului. Pe placă se afla un pește cântător.

— Și totuși, colegul tău de cameră are cele mai tâmpite gusturi.

— Bigsie este tâmpit, punct.

Cole rânjea la peşte.

— Din fericire, nu-l văd prea des.

— Da, chiar aşa, unde e tipul?

— Naiba ştie. Plăteşte chiria la timp, asta e tot ceea ce contează.

— Ai putea să-l rogi să dea peştele jos.

— Peştele? a pufnit Cole. Înţeleg că nu ai văzut păpuşa gonflabilă din baie?

Am izbucnit în râs.

— Nici gând.

Cole a închis ochii de parcă ar fi avut dureri şi a dat afirmativ din cap.

Chicotind, mi-am lăsat paharul de Cola jos şi am ieşit în goană din cameră, străbătând holul spre baia din fundul apartamentului. De îndată ce am deschis uşa, am dat nas în nas cu o păpuşă gonflabilă în mărime naturală. Avea o faţă ca din desene animate şi un piept maiestuos, iar cineva îi acoperise partea de jos cu o fustă havaiană.

— Numele ei este Lola! a strigat Cole.

Râzând, i-am făcut o fotografie cu telefonul şi apoi m-am întors în camera de zi.

Cole a dat ochii peste cap când mi-a văzut expresia.

— Pentru tine este distractiv. Nu eşti nevoită să trăieşti cu asta. M-am gândit foarte serios să o dezumflu, dacă nu m-aş fi temut de răzbunarea lui Bigsie.

Am chicotit şi mai tare.

— Haide, a pufnit Cole. Unde-ţi este compasiunea? Cum aş putea să-i explic asta unei femei, dacă o aduc aici?

Am ridicat din umeri.

— Ai un coleg de apartament cam ciudat.

— Nee, dacă e să vorbim serios, ele ar ieşi pe uşă înainte ca măcar să am *şansa* să le explic. Tu n-ai dispărea, dacă ai vedea asta în baia vreunui tip?

Am râs pe înfundate.

— O, Doamne, ba da!

— Grozav, a murmurat Cole în ceașca de cafea.

Mi-a vibrat telefonul din nou și l-am ignorat, întinzând mâna după Cola mea.

— N-ai de gând să răspunzi?

Am clătinat din cap.

— E în regulă.

Cole m-a privit cu grijă.

— Nu prea am mai ieșit în ultimele săptămâni, ceea ce e bine, deoarece pari să faci progrese cu Marco. Însă acum ești aici, după serviciu, evitând să răspunzi la telefon. Care-i problema? El?

— Nu vrei să știi.

Am simțit privirea cercetătoare a lui Cole intensificându-se. A oftat, lăsându-și cana jos, pe măsuța de cafea zgâriată.

— Te-ai culcat cu el.

Am rămas cu gura căscată la deducția sa perceptivă.

— Enervantule.

— Așadar, te-ai culcat cu el. A fost chiar atât de rău, de îl ignori... așa, ca un adult matur ce ești?

— N-a fost rău, am murmurat, simțind că-mi iau foc obrajii amintindu-mi asta.

— Îh, nu vreau să aud așa ceva.

Cole s-a strâmbat de parcă și-ar fi vârât în gură un drajeu acru.

— N-am spus nimic.

A făcut un gest din mână.

— Lasă detaliile deoparte. De ce îl eviți?

— Încerc să înțeleg cum stau lucrurile.

— Dar ce este de înțeles? Parcă era vorba că îi acorzi o a doua șansă.

— Oare?

M-am încruntat.

Cole a zâmbit cu amabilitate.

— Hannah, i-ai dat voie să intre din nou în viața ta.

Am încuviințat, știind că era adevărat și că da, mă pregăteam să îi acord o a doua șansă, dar...

— Doar că am senzația asta. Nu pot să trec peste. Instinctul îmi spune că mă va răni până în punctul în care nu-mi voi mai putea reveni.

Prietenul meu a expirat profund.

— Vrei să știi ce cred?

— Întotdeauna.

— Cred că senzația ta... e doar trecutul care vorbește.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Dar n-am făcut-o.

Îmi petrecusem ultimele cinci săptămâni privindu-l cum se insinua în viața mea, urmărindu-mă, petrecându-și timpul cu mine. Și, chiar și așa, tot nu reușeam să-l scot pe Marco, băiatul, din mintea mea, iar Marco, băiatul, ar fi ridicat din umeri la faptul că îl evitasem toată ziua și m-ar fi așteptat pe mine să mă duc la el.

Spre confuzia mea din ce în ce mai mare, am fost cuprinsă de ușurare să-l văd stând așezat pe treptele de la intrarea în clădirea mea atunci când m-am întors de la Cole. Era îmbrăcat cu o geacă groasă, însă afară era ger și n-avea nici căciulă, nici fular. Imediat am fost copleșită de sentimentul de vinovăție.

Cole avea dreptate. Să-l evit pe Marco azi fusese o dovadă de imaturitate. Și iată-l aici, așteptându-mă pe vremea asta afurisită.

Oare spunea adevărul? Chiar nu pleca nicăieri?

— Am să-ți cumpăr un fular.

Am oftat, oprindu-mă în fața lui.

A ridicat capul, continuând să-și țină mâinile între genunchi, iar eu am înțepenit văzându-i expresia de pe chip.

„Scos din sărite" n-o descria nici pe departe.

Am așteptat ca el să spună ceva, să țipe, să-mi ceară socoteală pentru comportamentul meu copilăresc, dar, în loc de asta, s-a ridicat și s-a întors cu spatele la mine. Am rămas cu gura căscată și, încă și mai confuză, l-am privit urcând treptele spre intrare și așteptând.

Dându-mi seama că mă aştepta pe mine să-i deschid, m-am repezit pe trepte în sus, am trecut de el şi am descuiat uşa de la intrare, cu mâinile tremurând.

I-am simţit prezenţa intimidantă în spatele meu în timp ce mă abţineam să nu dau buzna pe scări, ca şi cum pe urmele mele s-ar fi aflat un recuperator de taxe. Când am vârât cheia în broasca uşii, ajunsese atât de aproape de mine, încât pieptul i se freca de spatele meu.

În timp ce descuiam uşa, fluturii mi s-au întors în stomac cu dorinţa de răzbunare. De îndată ce s-a auzit declicul încuietorii, Marco a întins mâna pe deasupra capului meu şi a împins uşa pentru a o deschide. Am fost nepoliticos împinsă înăuntru, şi, simţindu-i furia care practic îi ţâşnea prin toţi porii, m-am strecurat din prinsoarea lui şi am păşit în camera de zi, pentru a pune distanţă între noi. Am început să-mi deschei paltonul cu gesturi smucite.

— Aşadar, azi-dimineaţă — tonul lui iritat m-a făcut să încremenesc în clipa în care îmi scoteam paltonul — când te-am sărutat înainte de a pleca să mă pregătesc de muncă, gingăşia aia pe care mi-ai arătat-o... a fost doar o făţărnicie?

Se referea la faptul că îl trăsesem înapoi pentru un sărut mai profund, neavând inima să-l las să plece. Chestia era că, atunci când se afla în faţa mea, mi-era foarte dificil să mă agăţ de angoasa pe care o resimţeam. Când era plecat şi mă pregăteam şi eu pentru serviciu, lăsasem ca angoasa să câştige.

M-am întors cu faţa spre el. Faptul că se dezbrăca de geacă sugera că era furios, dar nu într-atât încât să plece. De ce naiba mă simţeam din nou aşa de uşurată?

— Sunt doar confuză, am răspuns cu sinceritate.

— Ăsta e răspunsul tău?

Şi-a aruncat geaca pe fotoliu şi a venit spre mine ca un prădător.

— Am avut cea mai naşpa zi cu putinţă şi ăsta e răspunsul tău?

Nedorind să fiu intimidată când încercam să fiu sinceră, am refuzat să dau înapoi, chiar și atunci când s-a oprit atât de aproape, încât am fost nevoită să-mi dau capul pe spate pentru a-l privi.

— Ăsta e adevărul, am rostit iute.

— Așadar, ești confuză. Asta îți dă dreptul să mă tratezi ca pe un rahat?

Sentimentul de vinovăție se reîntorsese.

— Nu.

Fără să gândesc măcar, mi-am trecut vârfurile degetelor peste pieptul lui, un gest de liniștire.

— Îmi pare rău pentru azi. N-a fost corect. Sunt doar... *confuză*.

Pentru o clipă, n-am știut cum avea să reacționeze.

Apoi, încet, tensiunea a părut să-l părăsească, în pofida durității care îi rămăsese în privire.

— Nu mai vreau în veci să se repete ziua de azi. Dacă avem probleme, discutăm. Nu mă lași să stau în ger ca un idiot de doi bani.

Simțindu-mă ca unul dintre elevii mei, am încrucișat brațele la piept și i-am răspuns oarecum bosumflată:

— Mereu ai fost așa de autoritar?

În ochi i-a pătruns o sclipire periculoasă.

— Oh, iubito, încă n-ai văzut autoritate.

Am lăsat să-mi scape un icnet de surpriză când m-a împins spre brațul canapelei, astfel încât să nu am altă șansă decât să mă așez pe el, și mi-a ridicat fusta până în talie, cu o mișcare rapidă și lină.

M-am apucat de canapea, simțind un amestec năvalnic de frică nedeslușită și excitare atunci când mi-a tras lenjeria intimă în jos cu o smucitură. S-a împins între picioarele mele, apucându-mă de ceafă cu o mână și deschizându-și fermoarul cu cealaltă.

Sărutul lui a fost dur, disperat, iar asta, plus apăsarea chinuitoare a penisului său ce pulsa peste sexul meu a fost prea mult. S-a frecat de mine, m-a făcut să-mi uit grijile cu sărutările lui erotice și m-a șicanat, până ce toată pielea îmi era în flăcări.

Când gura mea era umflată de la sărutările lui, am simțit cum și-a strecurat două degete în mine pentru a verifica dacă eram gata. Practic, a mârâit satisfăcut înainte de a-și retrage degetele și de a-și vârî mădularul în mine.

Am strigat din pricina durerii plăcute, agățându-mă de Marco din răsputeri, în timp ce el m-a apucat de șolduri și a început să mi-o tragă pe brațul canapelei. N-a fost ca altădată. N-a fost lent și adânc și mânat de dor. De data asta a fost mânat de frustrare, confuzie, disperare și dorință carnală. A fost epuizant. A fost intens. Și eram atât de excitată, încât am juisat repede și tare.

Ieșind din orgasm, am simțit cum mușchii mei interiori aveau spasme, în timp ce Marco mârâia:

— La naiba, Hannah. La naiba, e atât de bine!

Asta, înainte să mormăie în momentul ejaculării.

Gâfâind pentru a-mi recăpăta suflul, cumva uluită de cât de diferit și excitant fusese, am așteptat ca Marco să facă următoarea mișcare.

Următoarea lui mișcare a fost să mă sărute încet, dulce și să se retragă pentru a mă întreba cu o îngrijorare întârziată:

— Ești bine? Eu n-am...

I-am acoperit gura cu palma, zâmbindu-i cu superioritate.

— S-ar putea să trebuiască să te scot mai des din sărite.

Mi-a recompensat umorul cu un rânjet strâmb.

— Iubitei mele îi place dur.

— Tu îmi placi, am șoptit, simțind durerea din piept extinzându-se.

Și-a trecut încheieturile degetelor peste obrazul meu, privindu-mă tandru.

— Asta înseamnă că ai de gând să faci o încercare? Nu vei mai evita să fim împreună?

M-am gândit la el, stând pe treptele de la intrare în frigul iernii.

— Da, i-am răspuns, petrecându-mi brațele pe după gâtul lui. Asta sunt eu, dându-ne în mod oficial o șansă.

Capitolul 15

Cu ani în urmă, când încercam să înțeleg probele prin care Joss îl făcuse pe Braden să treacă înainte de a recunoaște că erau meniți unul celuilalt, Joss îmi spusese că nu se mai simțise de mult atât de fericită și că asta o paralizase de frică.

În loc să poată să se bucure de ceea ce aveau, Joss se gândea la vreo sută de kilometri mai departe pe drumul pe care îl aveau de parcurs, temându-se de o cotitură de pe acel drum, una pe care să o fi abordat prea brusc și care să sfârșească prin a-i mâna într-un dezastru.

Acum, mai mult ca niciodată, înțelegeam cum putuse ea să gândească în acest fel.

Următoarea săptămână cu Marco a fost palpitantă în simpla ei frumusețe. Și-a petrecut toate nopțile în apartamentul meu, inclusiv weekendul, și am făcut dragoste. Uneori era delicat, alteori sălbatic, și de fiecare dată era năucitor. Când nu o făceam ca niște adolescenți care abia descoperiseră puterea sexului, o făceam ca întotdeauna. Dădea dependență. *El* dădea dependență. Mă simțeam atât de mulțumită, încât îmi era teamă.

Captivată de Marco, captivată de tumultuoasele mele sentimente, rămăsesem în urmă cu munca.

În următoarea joi ştiam că trebuia să sar peste prânz şi să folosesc timpul respectiv şi următoarea fereastră pe care o aveam pentru a ajunge la zi cu corectatul. Nu m-am arătat în public, stomacul îmi chiorăia şi eram adâncită în hârtii, când un ciocănit la uşă m-a scos din toate.

Cu toate că mi-a sărit inima din piept când l-am văzut pe Marco stând în pragul uşii mele, m-am încruntat.

— Ce cauţi aici?

L-am examinat din cap până în picioare. Era îmbrăcat cu hainele de lucru. Am încercat să ignor faptul că îl găseam sexy şi aşa.

Marco a ridicat din umeri, păşind spre mine cu picioarele lui lungi şi am remarcat punga cafenie pe care o avea în mână.

— Anisha m-a lăsat să intru la Recepţie.

A scos din pungă un sendviş împachetat şi l-a pus pe birou, în faţa mea. A urmat o sticlă de apă.

— Păreai stresată azi-dimineaţă.

Apucând un scaun, l-a pus în faţa mea şi s-a aşezat, scoţând încă un sendviş din punga de hârtie.

— Am vrut doar să mă asigur că mănânci ceva.

I-a apărut o cută între sprâncene.

— În ultima vreme ai slăbit.

Mişcată de grija lui, am zâmbit în timp ce luam sendvişul.

— Slăbitul e de la tot sexul ăsta. *Cineva* nu m-a lăsat în pace în ultima săptămână şi jumătate.

— De parcă te-ai plânge, a mormăit el.

Am ridicat din umeri, fără să dezvălui ceea ce simţeam, iar el a zâmbit înainte să muşte din sendvişul lui.

— Ca să ştii şi tu, azi-dimineaţă mi-a venit ciclul, aşa că gata cu sexul pentru următoarele câteva zile.

— Frumoasă potrivire. În weekendul ăsta am chestia aia cu familia.

Am simţit din nou acea senzaţie de scufundare care mă agasa.

— Chestia cu familia. Bine.

Marco mi-a aruncat o privire cunoscătoare.

— Curând, mi-a promis el.

Schimbând repede subiectul, mi-a făcut semn spre lucrări.

— Iubito, poţi să lucrezi.

A rămas tăcut, mâncându-şi prânzul, iar eu pe al meu, în timp ce corectam.

A trecut o oră într-o tăcere perfectă, confortabilă şi, la sfârşit, nu m-am putut abţine.

Am *simţit-o.*

În acea seară, am *simţit-o* şi mai tare. După ce îi spusesem despre ciclul meu, o mică parte din mine (bine, o mare parte din mine) a presupus că n-aveam să-l văd în acea seară dacă nu puteam să facem sex.

Dacă aş fi pariat pe asta, aş fi pierdut.

După ora de alfabetizare, m-am întors la apartament, unde l-am găsit pe Marco aşteptându-mă. Pregătise cina. Am citit o carte în timp ce el s-a uitat la un film. Şi când a fost timpul de mers la culcare, am adormit culcaţi pe o parte, cu picioarele mele printre ale lui, căci mă ţinea strâns.

Era ciudat ca Marco să nu rămână peste noapte vineri seara şi nici să nu mă trezesc alături de el sâmbătă dimineaţă. Eram într-o relaţie de mai puţin de două săptămâni şi, cu toate astea, aveam senzaţia că dura de mult mai mult timp. Bănuiesc că era trecutul nostru, care îşi făcea simţită prezenţa.

— Sunt atât de plictisită, a pufnit Jo, rezemându-şi capul de speteaza canapelei.

Alesesem să-mi petrec timpul cu Jo în acel weekend. De când ajunsesem la ea acasă, regretam, cumva, decizia luată.

— Pff, mulţam.

— Poftim? a făcut ea, încruntându-se. A, nu. A făcut un gest cu mâna pentru a alunga comentariul meu. Vreau să spun, în general. Mick m-a obligat să închei lucrul cu aproape *patru* luni în urmă. Literalmente,

am citit toate cărțile de pe planeta asta afurisită. Am numărat de un milion de ori toate crăpăturile din tavanul meu. Am văzut mai multe filme la televizor decât am vrut vreodată să văd în viața mea. Bebelușul ăsta trebuie să iasă din mine și să iasă din mine cât mai curând.

M-am uitat la protuberanța ei și am pus o ceașcă cu ceai proaspăt pe măsuță, în dreptul ei. Era însărcinată aproape în luna a opta.

— Nu mai e mult.

— Știu.

A oftat îngrijorată.

— Sunt foarte agitată. Ellie, pe de altă parte, este toată numai relaxare și drăgălășenie și lumină. Îmi vine s-o omor, a mormăit ea, iar eu am crezut că era posibil să vorbească serios. Să fim însărcinate în același timp trebuia să fie amuzant, dar ea strică tot amuzamentul, fiind normală și rațională.

A rostit cuvântul „rațională" de parcă ar fi gustat noroi.

Am râs.

— Te cam ajung hormonii, eh?

— Sunt o scorpie.

A făcut ochii mari de groază.

— Uneori, nici eu nu mă mai recunosc și nu mă abțin să fiu o scorpie. Cam a transformat fosta cameră a lui Cole într-un sanctuar. Alaltăieri chiar l-am prins uitându-se la încuietoare. Cred că se gândește serios să pună o încuietoare potrivită pentru a mă ține pe mine dincolo de ușă.

Era greu să nu râzi imaginându-ți asta și faptul că, dintre toți, Jo avea să fie ultima persoană care aș fi crezut că avea s-o ia razna din pricina hormonilor de sarcină.

Avea dreptate. Ellie fusese foarte relaxată când rămăsese însărcinată cu William și era la fel de calmă și de data asta, dacă nu cumva chiar și mai și.

Deodată, Jo a pălit.

— Îmi pare rău, Hannah, a șoptit ea. Nu vreau să mă plâng.

— Ai voie să te plângi. Să nu-ți pară rău niciodată.

Înainte ca Jo să-mi poată răspunde, mi-a sunat telefonul. Pornind ecranul, m-am încruntat la mesajul primit.

— Marco?

— Nu. E Suzanne.

Așa, deci? Un tip nou și nu mai ai timp pentru prietenele tale?

L-am ridicat ca să poată și Jo să citească. Jo a făcut o mutră enervată.

— De ce ești prietenă cu fata asta?

Vârând telefonul la loc în buzunar, fără să-i răspund la mesaj, am ridicat din umeri.

— Am sperat că, în cele din urmă, se va maturiza și va deveni o persoană adevărată, dar până acum n-am avut norocul ăsta.

— Eu aș ignora-o până ce ar pricepe cum stă treaba.

— Nu sunt convinsă că vreau s-o scot complet din viața mea. Cândva, mi-a fost prietenă apropiată.

— *Pfui.* Hannah, nu prea ți-a fost prietenă. Niciodată.

Am expirat, neștiind ce să fac în legătură cu Suzanne. Adevărul era că nu mă mai văzusem cu Suzanne sau cu Michaela de câteva săptămâni bune. Vorbisem cu Michaela la telefon și ea nu se supărase, deoarece înțelegea — era la fel de ocupată cu munca și cu Colin.

Oricum, după întâlnirea neașteptată cu Suzanne atunci când ieșisem la băut cu Marco, răbdarea mea față de ea se risipise fără a mai putea fi recuperată.

— Bine. Jo s-a ridicat în șezut. Să trecem la un subiect mult mai interesant.

A rânjit, arătând ca o fetiță neastâmpărată.

— Marco: fantezia din liceu prinde viață.

Am râs.

— Cu siguranță este o fantezie.

Lui Jo i s-au luminat ochii.

— Bănuiesc că știe ce să facă cu trupul ăla fantastic al lui.

Simțindu-mă ceva mai mult decât atotcunoscătoare, i-am răspuns:

— O, da. Categoric.

— Ar trebui să-l aduci din nou la prânzul de duminică.

— Acum, că ne vedem, cred că s-ar putea să fie oarecum ciudat cu voi acolo... băgăcioşi cu toții.

Jo a dat ochii peste cap.

— Nu suntem băgăcioşi. Suntem adulți. Avem lucruri mai bune de făcut decât să vă spionăm pe voi.

— Mincinoaso.

— Bine, probabil că am face-o. Totuşi, unii dintre noi sunt închişi în casă de luni bune. Lubrica ta poveste de dragoste cu Marco este unica noastră distracție.

— Minunat, am murmurat.

— Aşadar, te vezi cu el în seara asta?

Amintindu-mi că n-aveam să mă văd cu el din pricina „chestiei de familie", mi-am simțit moralul prăbuşindu-se.

— Din două în două weekenduri dispare. Spune că e o chestiune de familie şi că îmi va explica la timpul potrivit.

— Ascunde informații, a spus Jo, ridicând o sprânceană. Ce părere ai de asta?

— Ce pot să fac? am întrebat, zâmbind trist. Nu e singurul care ascunde ceva, nu uita.

Expresia lui Jo a devenit una de compătimire şi îngrijorare.

— Corect.

Din fericire, sunetul uşii de la intrare deschizându-se a întrerupt atmosfera brusc mohorâtă.

— Eu sunt! a strigat Cam, sunetul paşilor săi devenind tot mai sonori pe măsură ce se apropia de camera de zi.

Intrând cu o pungă albă din plastic în mână, mi-a zâmbit.

— Hannah, ce mai faci, scumpo?

— Bine, i-am răspuns, zâmbind la rândul meu. Dar tu?

Ochii i-au zburat spre Jo.

— Ăăă, da, bine.

Am făcut eforturi supraomenești să nu izbucnesc în râs văzându-i ezitarea. Bănuiam că Jo nu era singura care dorea ca bebeluşul să vină mai repede.

— Mi-ai luat? l-a întrebat Jo, cu ochii lipiți de punga din plastic.

Ca răspuns, Cam a scos o pungă de chipsuri cu ceapă şi un pachet mare de biscuiți Kit Kat. La vederea biscuiților, Jo s-a încruntat.

— Sunt biscuiți Kit Kat obişnuiți, cu două bucăți.

— Da? a întrebat Cam încurcat.

— Mie îmi plac Kit Kat în format mare.

S-a bosumflat. N-o mai văzusem pe Jo să se bosumfle niciodată în viața mea.

— Kit Kat cu patru bucăți. Au gust mai bun.

Zâmbetul lui de răspuns a fost puțin forțat.

— Bine. Mă întorc şi-ți iau. E *numai* un drum de o oră de mers pe jos până la supermarket şi înapoi.

— Nu-i nevoie să fii ironic, i-a trântit-o ea.

Cam a închis ochii de parcă ar fi încercat să capete răbdare de undeva, de oriunde. I-a deschis, uitându-se la mine.

— Amintește-mi că o iubesc.

Râzând, am făcut ce mi-a cerut.

— Cam, o iubeşti pe Jo. Pe Jo cea de dinaintea provocărilor hormonale. Şi peste aproximativ o lună, ea se va întoarce.

Cu reînnoită determinare, Cameron a dat din cap aprobator şi a ieşit pe uşa apartamentului.

I-am aruncat lui Jo o privire dojenitoare.

Ea a clipit încurcată.

— Ce e?

— Eşti iraţională cu Cam.

— Ăăă... ba nu. I-am spus înainte să plece că vreau Kit Kat în format mare, nu obişnuit. Nu e vina mea că nu ascultă.

De dragul lui Cam, m-am dus spre Jo şi am pus o mână pe pântecele ei.

— Liniştește-te acolo, micuţule, înainte ca mămica ta să rămână singură până la sfârşitul sarcinii, doar cu un Kit Kat mare pe post de companie.

Capitolul 16

Spre încântarea și surprinderea mea, în acea duminică după-amiază, Marco a apărut la ușa mea. Nu mi-a dat nicio explicație, cu excepția faptului că survenise o schimbare de planuri. M-a încântat că venise imediat să mă vadă după așa-zisa schimbare de planuri, chiar dacă mă deranja că nu știam care fuseseră planurile inițiale.

Am fost și mai încântată când am fugit cu el pe Princes Street, la piața germană. Era acolo în fiecare decembrie, împreună cu locul de distracții și patinoarul. Am mâncat produse de patiserie glazurate, am băut cafea și ne-am ținut de mână în timp ce colindam prin mulțime. Când mergeam prin grădini, cu lumina pălind, cu luminițele de Crăciun sclipind peste tot, am zâmbit văzând patinoarul în depărtare.

— Pare distractiv.

Marco m-a tras și mai aproape de el.

— Pare frig.

— Când eram mică, obișnuiam să patinez pe gheață în grădini la fiecare Crăciun. Nu știu de ce m-am oprit.

— Fiindcă e frig.

— Merită.

I-am zâmbit.

— Ar trebui s-o facem.

— Cu niciun chip nu pun piciorul pe gheață.

— Nici nu trebuie. Te vei încălța cu patine.

— Cu niciun chip nu mă încalț cu patine închiriate.

M-am oprit, enervându-i probabil pe toți cei care trebuia să ne ocolească pentru a-și continua drumul pe alee.

— Te rog, l-am implorat.

Marco s-a uitat lung la mine, complet nemișcat.

Dându-mi seama că era un moment în care n-ar fi mers să fiu adorabilă, am schimbat foaia. În loc de asta, am ridicat o sprânceană.

— Te temi să patinezi.

— Psihologie inversă? Zău?

Am pufnit, râzând pe jumătate amuzată și pe jumătate enervată în timp ce mă împingeam în pieptul lui.

— Vino. Vreau să patinez cu tine. Vom fi ca într-o felicitare de Crăciun perfectă și romantică. Cu excepția faptului că nu va produce vomă.

Cincisprezece minute mai târziu...

— Hannah, nu cred că ar trebui să facem asta, m-a avertizat Marco, încrucișând brațele la piept în timp ce eu făceam paradă.

Pentru cineva care era atât de mare și care nu prea patinase, Marco avea un echilibru grozav. Nu căzuse în fund nici măcar o dată, cu toate că se ținuse pe partea exterioară a patinoarului, în speranța că aveam să-l las să debarce curând.

Am fost surprinsă de ușurința cu care îmi revenise abilitatea de a patina, de iuțeala cu care corpul meu își amintea cum să se echilibreze pe patine. Am făcut câteva ture de patinoar, trecând pe lângă Marco care abia se mișca.

Voiam să-i arăt pirueta pe care puteam s-o fac, dar oamenii îmi tot ieșeau în cale.

— E bine, i-am spus, zâmbind.

Mă distram.

Văzând o gaură în şuvoiul de patinatori, m-am împins înapoi pe patine, ca să-mi creez suficient spaţiu pentru piruetă. Spre surpriza mea, am simţit cum m-am lovit de ceva solid.

S-a auzit un „*uuf*" şi apoi o greutate solidă s-a prăbuşit în spatele meu, dezechilibrându-mă. M-am împleticit, scoţând un scâncet, în timp ce-mi roteam braţele pentru a mă reechilibra. M-am întors şi m-am îndreptat, făcând ochii mari de groază.

Din nefericire, acel ceva solid de care mă izbisem era o fată, care apoi se lovise de un băiat, care intrase într-o pereche, care se buşise de o tânără.

Cum acolo domnea haosul şi era un talmeş-balmeş de membre încurcate, nu puteam decât să urmăresc îngrozită dezastrul pe care îl provocasem pe patinoar, în timp ce alţi oameni se opreau din alunecare pentru a-i privi pe ceilalţi căzând pe gheaţă asemenea pieselor de domino.

Gemete şi înjurături au încins atmosfera pe măsură ce toţi cei căzuţi se ridicau. Mi-am mutat privirea de la unul la altul pentru a mă asigura că nu existau leziuni majore.

O mână caldă m-a prins de mână şi m-am trezit trasă înapoi de Marco.

— Sunt bine, mi-a spus printre dinţi, continuând să mă tragă de braţ. Hai să ieşim de aici. *Acum*.

Dându-mi seama că era, probabil, o idee bună, dacă luam în considerare privirile ucigătoare pe care mi le aruncau, le-am oferit victimelor care îşi recăpătau repede echilibrul o privire prin care îmi ceream scuze şi am pornit alunecând pe gheaţă, fără graţie, grăbindu-mă să-l ajung din urmă pe Marco, spre ieşirea de pe patinoar.

Cu mişcări rapide, Marco ne-a scos patinele şi ne-a încălţat şi pe mine, şi pe el, m-a luat de mână şi a început să mă târască spre Princes Street.

Eram doar la jumătatea dealului, când mi-a dat brusc drumul mâinii și m-a privit, părând gata să explodeze. Și apoi a făcut-o.

Hohotele lui erau sonore și molipsitoare și părea să fi rămas fără respirație.

Surprinderea mea s-a trasformat repede în ilaritate și m-am prăbușit în el, hohotind ca o nebună.

— O, frate!

În cele din urmă, Marco s-a liniștit, petrecându-și brațul pe după umerii mei.

— Nu mi-am dat seama că ești atât de neîndemânatică, iubito.

— Ba nu sunt! Eu... n-am cea mai bună orientare spațială. Evident.

Trupul i s-a scuturat iarăși de râs.

— La naiba, asta este cea mai tare afirmație modestă a anului. Iisuse, asta a fost ca un scheci. Nici dacă ai fi repetat nu ți-ar fi ieșit mai bine.

— Ar trebui să mă pregătesc pentru un flux constant de ironii pentru următoarele ore?

— Mai degrabă ani. De câte ori vom vedea o pereche de patinatori...

Am protestat vehement.

— Nimeni n-a fost rănit.

Marco a pufnit și mi-am dat seama că încerca să nu izbucnească iar în râs.

L-am lovit în glumă.

— Dacă ai să continui să mă necăjești, n-ai să primești cadoul de Crăciun.

Îi cumpărasem un player Blue-ray, deoarece spusese că nu avea și știam cât de mult îi plăceau filmele.

Marco s-a uitat la mine, lipindu-mă mai bine de el.

— Tu, însă, ai să-l primești pe-al tău.

Mi s-a luminat privirea.

— Mi-ai luat un cadou?

— Fireşte.

— Îmi plac cadourile.

Privirea i-a devenit profund afectuoasă.

— Am remarcat.

Văzându-i expresia, m-am simţit cuprinsă de un val de căldură. M-am lipit şi mai bine de el.

— Îmi cam placi. Ştii asta, nu?

Răspunsul lui a fost să ne oprim iar în mijlocul mulţimii şi să mă sărute de parcă n-ar mai fi fost nimeni în preajmă.

După o îmbrăţişare lungă, călduroasă, am dat un pas înapoi pentru a zâmbi.

— Eşti tare grozav.

Şi el mi-a zâmbit.

— Ce bine că măcar unul din noi este.

Am mijit ochii.

— Ai două ore la dispoziţie să-ţi scoţi din minte incidentul de la patinoar şi, după asta, gata.

— Obiectez. Două ore nu sunt suficiente.

— Ba este destul de mult timp.

— Durata ironizării ar trebui să fie în raport cu magnitudinea incidentului. Iubito, tocmai ai dărâmat cinci persoane simultan la patinoar. Aş zice că asta înseamnă cel puţin cinci ani din viaţa noastră împreună. Un an pentru fiecare persoană.

Voiam să protestez în legătură cu calculul, dar ştiam că dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, l-aş fi scos din răbdări pentru asta ani la rând.

— Bine, am mormăit. Cinci ani.

M-a îmbrăţişat şi am pornit din nou să urcăm dealul.

— Sper că îţi dai seama că tocmai ţi-ai luat angajamentul să fii cu mine minimum cinci ani.

Ticălos mic şi... I-am aruncat o privire de admiraţie şovăielnică.

— Bine jucat, D'Alessandro. Bine jucat.

În ultimele săptămâni, mă obișnuisem să mă trezesc înainte ca alarma lui Marco să sune. De cele mai multe ori, mă ghemuiam lipindu-mă de el și închideam iar ochii.

Oricum, în această dimineață, m-am trezit ca să descopăr că eram încurcați unul în altul, așa cum dormeam culcați pe o parte, cu coapsa mea odihnindu-se peste a lui și partea inferioară a trupului meu, lipită de el.

Se putea ca Marco să doarmă, dar trupul lui era conștient de apropierea părților sale intime de ale mele. Cu erecția lui împingându-mă în abdomen, am simțit furnicături delicioase între picioare, care m-au trezit complet.

Trecându-mi mâinile pe spatele lui gol, am fost încântată de senzația pe care mi-o dădea. Mi-am coborât capul și am început să-l sărut pe piept.

Deodată, brațele sale și-au întețit strânsoarea în jurul meu și ne-a împins până ce eu am ajuns pe spate, iar el deasupra mea, sprijinit în mâini.

S-a uitat la mine cu ochi somnoroși.

— Mai întâi m-a ținut treaz sforăitul tău, iar acum încerci să mă faci să întârzii?

Vocea lui era chiar și mai gravă ca de obicei. Atât de sexy, încât îmi venea să mă ating singură în timp ce-l ascultam vorbind.

M-am foit sub el, până ce am ajuns cu picioarele pe după șoldurile lui.

— Încerc să mă revanșez cu sex pentru sforăit, dar, dacă nu ești interesat... l-am tachinat, mișcându-mă pentru a lăsa picioarele jos.

— Iubito, ăsta lipit de tine nu e un pistol.

I-am zâmbit cu obrăznicie și am clătinat din cap.

— Nu, e scula ta.

Marco a zâmbit și el.

— Pur și simplu îți place să rostești cuvântul, nu-i așa?

Am dat afirmativ din cap, în timp ce el și-a lăsat capul în jos pentru a mă săruta pe gât.

— Sculă.

Sărutările lui s-au transformat în mușcături și am chicotit.

— Sculă, sculă, sculă.

Mormăind, Marco ne-a rostogolit, așa că el era pe spate și eu călare pe el. A ridicat privirea, frumoșii lui ochi albaștri-verzui fiind la fel de treji ca și erecția sa. Și-a flexat mâinile pe șoldurile mele în timp ce pasiunea sexuală din ochii lui se aprindea.

— Încalecă-mi penisul, Hannah, mi-a poruncit el cu glas aspru.

Am tors, săltându-mă deasupra lui, până ce i-am simțit vârful în fața intrării mele. M-am umezit doar la gândul de a-l avea în mine.

— Doar fiindcă m-ai rugat atât de frumos...

Eram foarte bine-dispusă. Ziua mea începuse cu o partidă de sex zguduitoare și acum se încheia cu unul dintre planurile mele de lecții preferate. Aveam oră la anul al patrulea și discutam despre personajele malefice. Pentru a ilustra utilizarea evoluției personajului și necesitatea planurilor pentru a crea un personaj malefic reușit, foloseam scene din filmul *Cavalerul negru: Legenda renaște.*

Având filmul drept sursă, era mai ușor ca elevii să înțeleagă utilizarea istoriei, a circumstanțelor și a motivării în crearea unui personaj malefic. Copiii au fost foarte prinși de asta. A fost, probabil, cea mai animată oră, iar eu eram într-o stare de spirit foarte bună, bucurându-mă alături de ei.

— Care-i treaba? l-am auzit pe Jack Ryan, ghimpele din coasta mea, plin de sarcasm și efectiv distrugând atmosfera pozitivă. În fine, v-a tras-o careva?

Sângele mi-a dat în clocot și, în timp ce numărам până la zece pentru a-i răspunde cu calm micului rahat cu ochi, Jarrod și-a lăsat radiera să zboare. A fost o aruncare pe cinste.

Aceasta l-a lovit pe Jack în obraz. Tare.

— Ce pula mea?

A dus o mână la obraz şi i-a aruncat o căutătură urâtă lui Jarrod. S-a mişcat ca şi cum ar fi vrut să se ridice, dar eu mergeam deja spre el foarte hotărâtă.

— Stai jos! i-am cerut cu un calm glacial.

Întreaga clasă s-a încordat la furia din glasul meu.

Surprins de tonul meu, Jack s-a aşezat la loc.

Ajungând la banca lui, mi-am pus palmele pe aceasta şi m-am aplecat în aşa fel încât el nu putea să mă privească decât în ochi.

Cu vocea mea liniştită şi controlată, i-am spus:

— Dacă îmi mai vorbeşti vreodată aşa, ai dispărut de-aici. M-ai înţeles?

A ridicat din umeri. Am mijit ochii.

— Atunci, să mă fac şi mai bine înţeleasă. Nu mă impresionezi. Cu siguranţă nu mă intimidezi şi, sincer vorbind, mi-e greaţă de întreruperile tale continue la ora mea. Încă un cuvânt nepotrivit de la tine şi ai dispărut, iar eu voi continua să te dau afară de la ora asta ori de câte ori o vei face. Şi ştii ceva? Pe mine nu mă afectează câtuşi de puţin faptul că n-ai să treci clasa. Prefer să le acord atenţie celor-lalţi care au nevoie, întrucât ei merită. Dacă vrei să păşeşti în lumea reală fără o minimă educaţie şi să-ţi petreci viaţa zbătându-te s-o scoţi la capăt, atunci dă-i înainte — spune ceva ce mă va enerva cu *adevărat*.

Răspunsul lui Jack a fost să se holbeze la mine ursuz.

Dar n-a deschis gura. Am luat asta ca pe un progres.

Fulgerându-l cu o ultimă privire de avertisment, m-am aplecat şi am ridicat radiera lui Jarrod. M-am dus spre banca lui.

— Cred că ţi-a căzut asta.

Zâmbind superior, a întins mâna să o ia, dar, preţ de o clipă, am ţinut-o departe de el.

— Te rog să n-o mai *scapi* iar.

Expresia lui Jarrod s-a schimbat, zâmbetul i-a dispărut şi în ochii lui şi-a făcut loc o notă serioasă. A încuviinţat cu precauţie şi i-am dat radiera înapoi.

Am terminat ora, dar Jack o distrusese în mod oficial. Când a ieşit din clasă, i-am aruncat încă o căutătură urâtă. Copiii ieşeau pe rând, când Jarrod a venit la catedră, aşteptând ca ceilalţi să plece.

Imediat ce ultimul elev a ieşit pe uşă, el mi-a zâmbit.

— Domnişoară, chiar păreţi fericită, mi-a spus, zâmbind cu subînţeles. Are de-a face cu tipul masiv care a venit să vă vadă în urmă cu ceva timp?

— Jarrod, am spus eu rece, nu e treaba ta.

— Corect, a spus el zâmbind. Ziceam şi eu aşa. E drăguţ să ştii că un tip mare ca ăla îţi păzeşte spatele.

Asta era ceva de genul drăgălaş, dar nu i-am comunicat părerea mea. În schimb, i-am spus:

— Oricât de mult aş aprecia sentimentul din spatele aruncării radierei în Jack, vreau să gândeşti înainte să acţionezi. Jarrod, eşti o persoană iute la mânie. Acest lucru te-ar putea aduce în situaţii din care să nu-ţi fie tocmai lesne de ieşit şi eu vreau mai mult de atât pentru tine. Aşa că, atunci când cineva spune ceva ce nu-ţi place sau încearcă să te provoace, opreşte-te, gândeşte-te şi aminteşte-ţi că eşti un puşti isteţ, cu un viitor strălucit şi cu un frăţior care te iubeşte nespus.

S-a uitat lung la mine preţ de o clipă, părând să proceseze vorbele mele.

Spre uşurarea mea, nu mi-a dat nicio replică şmecheră. Pur şi simplu a dat aprobator din cap.

Capitolul 17

Mergeam liniştită, poate puţin cam încrezută, nu doar datorită faptului că eram mulţumită, ci şi pentru că îmi învinsesem problemele din trecut.

Numai că nu prea ştiam eu că trecutul nu se împacă bine cu suficienţa de sine şi cu dezinteresul. Trecutul poate fi răzbunător. Poate să se târască până în prezent, pentru a-l pângări cu amintirile şi cu toate acele vechi dureri.

Nu ningea. Eram recunoscătoare pentru asta. Zăpada e pentru atunci când te cuibăreşti în siguranţă înăuntru, cu un foc care trosneşte în şemineu. Nu e pentru atunci când conduci o maşină închiriată spre un loc necunoscut din Argyll.

Marco hotărâse că voia să plecăm în weekend. Spusese că trebuie să vorbim.

Ştiam că trebuie să aibă legătură cu misterioasele weekenduri în care fusese plecat şi eram bucuroasă că, în sfârşit, intenţiona să abordeze subiectul. Deja eram oficial împreună de săptămâni bune. Cu

siguranță sosise timpul ca eu să știu ce se află în spatele misterioaselor sale dispariții și mă pregăteam pentru aceste vești.

Nu mă pregătisem însă pentru priveliștea căsuței de pe un deal ce dădea spre Holy Loch. Am rămas cu gura căscată de uimire când mașina a oprit pe o alee de pietriș. Cu fațada sa multicoloră din piatră, cu lujerii de viță și cu ferestrele de modă veche alcătuite din ochiuri mici de sticlă, căsuța era ca din basme. Dintr-un coș de pe acoperiș ieșea fum și o pisică vărgată, grasă, a trecut repejor pe treptele de la intrare, atunci când mașina a oprit.

I-am aruncat o privire pe furiș lui Marco, care zâmbea.

Înainte să pot rosti un cuvânt, a coborât din mașină și a venit grăbit să-mi deschidă portiera. Abia atinsesem aleea cu tălpile, când m-a luat de mână și m-a tras cu blândețe spre ușa din față. Aplecându-se, a extras o cheie de sub o broască țestoasă din ceramică și a descuiat ușa, făcând semn să intrăm.

Am fost întâmpinați de căldură și l-am urmat uluită pe Marco în timp ce mă conducea dintr-un antreu mic într-un hol mai mare și apoi la dreapta. Am făcut ochii mari de surpriză atunci când am zărit încăpătoarea cameră de zi. Spațiul era ocupat de mobilier clasic, dar de o eleganță intimă. Existau canapele de pluș în stil franțuzesc, de culoarea prunei, o măsuță pentru ceai din mahon și un bufet imens cu vitrină în care se aflau farfurii din porțelan. Dar cel mai tare dintre toate era focul viu din șemineul masiv aflat pe peretele principal. Umbrele dansau în jur în încăperea în care începuse să se întunece, în timp ce flăcările păreau să se întindă spre noi.

Privirea mi-a căzut pe o pătură groasă, dublă, întinsă în fața șemineului. Pe ea se afla un coș, o sticlă de vin și un trandafir roșu.

Marco m-a strâns de mână.

— Mi-ai spus odată că asta ar fi întâlnirea ta perfectă.

M-am întors încet și l-am privit uimită.

... este o scenă în care o duce la căsuța de pe pământul lui, departe de toate și de toți. Stau așezați în fața focului care trosnește, bând și

mâncând, uneori vorbind, alteori nu. Era ca și cum nu mai exista nimeni pe lume, doar ei...

— Ai ținut minte asta? l-am întrebat, cu glasul gâtuit de emoție.

A aplecat capul spre mine, buzele lui atingându-le pe ale mele.

— Țin minte totul.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut toate astea.

M-am lipit de el, cuprinzându-l în brațe.

— Am avut parte de puțin ajutor din partea lui Dottie, menajera. E puțin romantică, din câte văd.

Am râs ușor.

— Ca tine, din câte văd.

Mi-a prins fața între palme, degetul lui mare trecând de-a lungul liniei maxilarului, înainte de a se opri pe buza mea inferioară, cărnoasă.

— Numai cu tine.

Am închis ochii, absorbind senzația dată de îmbrățișarea lui, de sunetul focului, de căldura lui pe pielea mea și, în acel moment, mi-am amintit de fata care fusesem, romantica visătoare care încă mai credea că exista ceva cu adevărat special pentru ea.

— Nu pot să mă satur de tine, a murmurat Marco, lipind sărutări dulci pe gâtul și pe umărul meu gol.

Mângâindu-l pe spate, am scos un sunet de tors mulțumit. Tot corpul meu era cald și moale după cele două orgasme pe care mi le oferise.

— Mă întorc imediat.

A depus un ultim sărut pe sânul meu și s-a ridicat de pe mine. M-am bosumflat.

— Unde pleci?

Nu mi-a răspuns. În loc de asta, a dispărut din camera de zi și a revenit câteva secunde mai târziu cu un prosop.

Mi-am mușcat buza și am depărtat picioarele.

În ochii lui Marco a lucit o privire de prădător în timp ce s-a așezat pe pătură în fața focului, pentru a apăsa prosopul între picioarele mele.

— Ține-o tot așa și mâine n-ai să mai poți merge.

— Dar n-am făcut nimic, am spus în șoaptă, zâmbindu-i inocentă.

El a clătinat din cap, fără să-și ia ochii de pe mine.

— Ești foarte periculoasă.

— Eu?

Am zâmbit neastâmpărată în timp ce m-am ridicat și m-am strecurat spre el, ridicându-mi piciorul drept peste genunchii lui, astfel încât să pot să mi le petrec pe amândouă peste mijlocul lui. Imediat m-a prins în brațe și m-a săltat în așa fel, încât am fost lipită strâns de el.

— În viața mea n-am fost periculoasă.

— Ești periculoasă pentru mine.

M-am strâns și mai tare în el, trecându-mi palmele peste spatele lui musculos.

— Îmi place să fiu periculoasă pentru tine.

Răspunsul lui a fost să mă sărute zdravăn și apoi să-și lase capul în scobitura gâtului meu, îmbrățișându-mă strâns, de parcă ar fi avut nevoie ca eu să-i alin vreo durere.

Mi s-a strâns inima de emoție când mi-am dat seama că Marco se simțea cumva copleșit. Pentru a-l liniști, l-am mângâiat pe spate, relaxată în îmbrățișarea lui.

Dar apoi mi-am trecut degetele peste cicatricea de pe partea din stânga jos a spatelui său și, fără să vreau, m-am încordat.

Marco a simțit și s-a îndepărtat, pentru a mă privi în ochi.

Voiam să-l întreb ce era cu ea, însă nu doream să stric momentul dintre noi.

A dat să se desprindă de mine și mi-am întețit imediat strânsoarea cu toate cele patru membre.

— Nu face asta.

— Hannah, eu nu...

— El a fost? Bunicul tău? l-am întrebat cu blândețe, simțind arsura furiei în stomac, așa cum se întâmpla de fiecare dată când pipăiam sau vedeam cicatricea.

Marco a oftat din rărunchi. Din fericire, nu s-a mai tras. În schimb, m-a strâns cu afecțiune de talie.

— Iubito, aparține trecutului.

— Vreau să știu ce ți-a făcut.

— De ce? S-a terminat.

— Deoarece... Am ridicat neajutorată din umeri. Vreau, cumva, să fac să fie mai bine.

Chipul i s-a îmblânzit.

— Deja o faci. Mereu ai făcut-o. Stau aici, cu tine goală, și ți-ai înfășurat trupul superb în jurul meu. Nu e nimic mai bine ca asta. Și nimic nu poate face ca asta să se transforme într-un rahat.

— Deci, dacă nimic nu poate face ca asta să se transforme într-un rahat, spune-mi. *Acum* este cel mai potrivit moment să-mi spui, i-am zis, încurajându-l.

A oftat.

— Bine. Aveam unsprezece ani. Depășisem cu mult ora de stingere. Nonno mă mai plesnise până atunci, și de câteva ori mă bătuse cu cureaua, dar niciodată nu mă bătuse măr. Până când am venit târziu acasă — și nu doar că depășisem ora de stingere, ci îi și răspunsesem. Așa că m-a obligat să-mi scot cămașa, m-a trântit cu fața în jos pe masa din bucătărie, a luat cureaua și a tras în mine. A dat-o în bară — a lăsat ca furia să-i întunece rațiunea — și cureaua s-a desfășurat și mi-a produs o tăietură pe spate. Nonna s-a făcut foc și pară pe el. De atunci, nu m-a mai lovit niciodată.

A clătinat din cap, părând să alunge amintirea în timp ce își încrucișa privirea cu a mea.

— Nu m-au dus la spital, din cauza întrebărilor care li s-ar fi pus. Nonna s-a străduit din răsputeri să-mi îngrijească rana, dar n-a fost cusută, așa că mi-a rămas o cicatrice.

M-am împins în el, mai aproape, cât de aproape puteam, atingându-mi buzele de ale lui.

— Îl urăsc, am şoptit cu o voce aspră, simţind usturimea lacrimilor în ochi. Îl urăsc foarte tare.

— Şşt, iubito.

M-a sărutat uşor, trecându-şi mâinile în sus şi în jos pe şira spinării mele.

— Nu trebuie. Eu am dat totul uitării.

Am scuturat aprobator din cap, dar oricum lacrimile au început să curgă şi l-am luat în braţe, lipindu-mi faţa de gâtul lui.

— A meritat pe deplin ca până la urmă să capăt asta, a murmurat el.

Eram copleşită de nevoia de a face totul mai bine pentru el — dorind să fi fost prezentă atunci, să-i înlătur durerea. De acum înainte, voiam să fac în aşa fel încât el să nu se mai simtă niciodată în felul acela, ci să se simtă mereu iubit.

Da, iubit.

Fiindcă mi-am dat seama că eu o făcusem.

Din nou mă îndrăgostisem lulea de Marco D'Alessandro.

După o zi în care ne făcuserăm de cap în căsuţă, urmată de o plimbare înviorătoare pe malul lacului, am sfârşit prin a lua cina la un restaurant drăguţ din sat, înainte de a ne întoarce la căsuţă. În timp ce ne pregăteam pentru seară, singurele zgomote care se auzeau pe o rază de câţiva kilometri erau pocniturile focului din şemineu. În pofida ambianţei romantice, eram puţin cam nerăbdătoare, aşteptând ca Marco să aducă, într-un final, vorba despre ceea ce voia să discute cu mine.

În cele din urmă, aşa cum stăteam culcată, lipită de el pe canapea, cu picioarele împletite cu ale lui, l-am îmboldit:

— Voiai să vorbim?

Preţ de un moment, Marco a tăcut, trasând cu vârful degetului cercuri pe umărul meu gol.

— Liv a spus ceva, a răspuns el, cu vocea lui groasă și amuzată în liniștea încăperii. A fost în duminica aceea în care am luat prânzul acasă la mama ta. A spus că odată ai plănuit o ambuscadă cu ea. Te-a dus la restaurantul D'Alessandro, astfel încât tu să mă poți încolți și să mă faci să vorbesc cu tine, căci te ignorasem. E adevărat?

Am închis ochii, încordată din cap până-n picioare. De ce să-i fi spus Liv așa ceva? De ce mi-o spunea el acum?

Stânjenită, enervată și simțindu-mă incredibil de vulnerabilă, cu toate că știam că Marco n-ar fi vrut niciodată să mă simt așa, am privit gânditoare spre foc. Noaptea de dinainte în pat cu Marco fusese un moment de vulnerabilitate mult mai mare pentru amândoi. Totuși...

Atunci fusese vorba despre trecutul lui Marco și prezentul nostru.

Acum era vorba despre trecutul *nostru*.

Eu evitam trecutul nostru. Reamintirile nu erau bune.

— Da, și?

La auzul tonului meu, și-a întețit strânsoarea asupra mea.

— Pur și simplu nu-mi pot aminti de ce te ignoram. Bănuiesc că am vrut să-mi amintesc, deoarece încerc să mă revanșez pentru orice rahat pe care ți l-am făcut vreodată.

A, nu. Hotărât lucru, nu aveam să discutăm astă-seară despre așa ceva.

M-am desprins de el, aruncându-i un zâmbet crispat ca răspuns la încruntarea lui întrebătoare.

— Am senzația că trebuie să fac un duș. Mă întorc numaidecât.

Am fost dusă, înainte ca el să spună vreun cuvânt.

Dezbrăcându-mă iute, am sărit sub jetul de apă fierbinte, sprijinindu-mi fruntea de faianța rece. Am încercat să inspir și să expir lent pentru a-mi calma agitația.

N-a durat mult până ce ușa de la cabina de duș să se deschidă în spatele meu, dar nu m-am întors. Când Marco a pășit înăuntru, i-am simțit căldura pretutindeni în jurul meu. Mi-am ridicat capul de pe faianță și spatele meu s-a izbit imediat de pieptul lui.

Mâinile lui au alunecat ușor pe curbura taliei mele, buricele degetelor urmărind o traiectorie peste coastele mele, ușoare ca un fulg, până ce mi-a prins sânii în căușul palmelor. Am oftat, culcându-mi capul pe umărul lui, arcuindu-mă sub atingere.

Degetele lui mari mi-au atins ușor sfârcurile întărite și partea de jos a abdomenului meu pulsa din pricina excitării.

Fără să spună un cuvânt, Marco se juca cu trupul meu, atingându-mă, mângâindu-mă, frământându-mă. În timp ce respiram cu greutate, el și-a strecurat mâna între picioarele mele și și-a înfipt degetele înlăuntrul meu. M-am sprijinit cu palmele de faianța din fața mea și i-am călărit degetele.

— Fute-mă, am gemut disperată.

Brusc, degetele lui Marco au dispărut. Am fost apucată cu putere de șolduri cu mâinile lui, iar penisul său a alunecat în mine. Am țipat simțind plinătatea dinlăuntrul meu și am dat cu fundul înapoi în blândele lui împingeri.

Mi-a luat din nou sânul drept în căușul palmei, trăgându-mă înapoi în el în timp ce mi-l strângea, iar cealaltă mână se mișca între picioarele mele. Degetele lui treceau peste clitorisul meu, înainte și înapoi, în timp ce continua să mă fută cu mișcări lente, torturante.

Mi-am lipit ceafa de pieptul lui, punându-mi mâinile la spate pe șoldurile sale, disperată după satisfacție. M-a împins spre ea, până ce tot corpul mi-a încremenit.

Marco a simțit asta și a început să se împingă mai tare și mai repede.

Tensiunea dinlăuntrul meu s-a risipit, orgasmul vibrând prin tot corpul meu, în timp ce am închis ochii de plăcere.

M-am topit lipită de Marco, iar el m-a ținut și mai strâns, și i-am simțit respirația fierbinte pe pielea mea, mormăielile și gemetele lui crescând pe măsură ce-și urmărea propriul orgasm. Și, deodată, i-am simțit dinții pe umărul meu, în timp ce trupul i s-a încordat cu câteva secunde înainte ca șoldurile să-i zvâcnească cu putere odată cu eliberarea.

M-a lipit de faianță, trupul lui tremurând în timp ce ejacula înlăuntrul meu.

— La naiba! a exclamat el în șoaptă, mângâindu-mi fesele.

M-am înfiorat, inima continuând să-mi bată cu repeziciune în piept.

Asta fusese foarte intens.

Și, aparent, Marco nu încheiase cu intensitatea.

S-a extras lent din mine, dar nici n-am apucat să regret că-l pierdusem, când m-a întors cu fața spre el. L-am privit lung și i-am descoperit expresia aprigă. Strânsoarea lui pe șoldurile mele era fermă.

— Când eram puști, eram îndrăgostit de tine.

Surpriză, satisfacție, ușurare, bucurie absolută... toate m-au cuprins în timp ce am făcut ochii mari din pricina confesiunii sale bruște.

— Hannah, asta n-a dispărut niciodată.

Și-a lipit fruntea de a mea.

— Iar acum, că te cunosc din nou, sunt și mai îndrăgostit de tine.

O, rahat! Mi s-a pus un nod în gât. Știam, pur și simplu știam, dar nu puteam să o spun încă.

— Șșt, a murmurat el, simțindu-mi încordarea.

M-a sărutat blând.

— Pot să te aștept s-o spui. Voiam, doar, să știi ce simt. Nimic nu va schimba asta.

Ochii lui îi căutau pe ai mei.

— Indiferent ce-o fi fost acolo, încetează. Nu vreau să mai fii mâhnită în legătură cu trecutul. S-a terminat. Însă avem prezentul. Și e bun.

Prea emoționată pentru a putea articula vreun cuvânt, am dat aprobator din cap și l-am cuprins în brațe. Mi-am culcat capul pe pieptul lui, aproape de inimă, și l-am lăsat să mă țină în timp ce peste noi curgea apă caldă.

Capitolul 18

A doua zi dimineață, am oftat cu părere de rău în timp ce curățam toate dovezile vizitei noastre în căsuță. Când Marco a intrat înapoi în casă după ce a dus bagajele la mașină și a văzut bosumflarea atipică pe buzele mele, a zâmbit.

— Înapoi în realitate.

Am strâmbat din nas.

— Trebuie?

Zâmbetul i-a pierit.

— Când ajungem înapoi, avem multe de vorbit.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— De ce nu vorbim acum?

— Aș prefera să vorbim acasă. E o treabă importantă.

— E legat de misterioasele tale weekenduri, nu-i așa?

A încuviințat.

— Da.

— În regulă, hai să pornim la drum, căci suspansul mă omoară de săptămâni bune.

Marco a tras în fața apartamentului meu.

— Tu du-te înăuntru. Eu las mașina și mă întorc cu un taxi.

M-am aplecat și l-am sărutat delicat pe gură.

— Dă-mi un mesaj când ești aproape de apartament. Pun ceainicul pe foc.

— Sigur, iubito.

Am coborât din mașină, mi-am luat bagajul, am vârât iar capul prin deschizătura portierei și tot ceea ce nu eram încă pregătită să spun, dar cu certitudine simțeam, strălucea în ochii mei.

— Îți mulțumesc pentru weekendul minunat pe care mi l-ai oferit.

A surâs.

— Hannah, încă nu s-a încheiat.

Fără tragere de inimă, am închis portiera după acel comentariu destul de încântător și am intrat grăbită în clădire, lăsând frigul afară. Oricât de mult îmi iubeam apartamentul, îmi era deja dor de căsuță. Învârtindu-mă de colo până colo prin apartament, dând drumul la căldură, făcând ordine în dezordinea pe care o lăsasem în dormitor atunci când Marco îmi spusese despre plecarea surpriză, n-am putut să ignor caleidoscopul de fluturi din stomacul meu. Eram mai mult decât agitată în legătură cu discuția pe care eu și Marco urma s-o purtăm. De fapt, era puțin spus că deveneam impacientată în legătură cu acea „chestiune de familie". Ba chiar îi povestisem și lui Joss despre asta. Ea bănuia că Marco aștepta să-i spun „Te iubesc" înainte să divulge orice o fi fost acest angajament nerostit.

— E evident ceva important. Nu e greu de ghicit că vrea să se asigure că aveți o relație serioasă înainte să-ți spună, a fost ea de părere.

— Dar avem o relație serioasă.

— I-ai spus că-l iubești?

— Nu.

— Atunci, cum să știe cât de serioasă ești *tu*?

Mă întrebam acum, după ce el zisese „Te iubesc", dacă nu existase ceva adevăr în ceea ce spusese Joss. Deveniserăm mult mai apropiaţi în ultimele două săptămâni. Poate că Joss avea dreptate. Poate că el avea nevoie să ştie că eram serioasă în legătură cu el.

Într-o încercare de a-mi abate gândurile până la întoarcerea lui, pentru a elucida în cele din urmă tot misterul, m-am hotărât să fac ceva treabă prin casă, începând cu dormitorul meu.

De-abia începusem, când mi-a sunat telefonul. Presupunând că era mesajul de la Marco, am fost ceva mai mult decât surprinsă să văd numele lui Suzanne pe ecran. L-am deschis, citind mesajul.

Nu trage în mesager. Eram la Piaţa Germană weekendul trecut şi am văzut asta. M-am gândit şi m-am răzgândit şi, în cele din urmă, m-am hotărât că trebuie să vezi.

Acum inima mi s-a strâns într-un mod mult mai puţin plăcut când am dat clic pe ataşamentul foto pentru a-l mări — şi am avut impresia că întreaga lume se strânge în jurul meu.

În fotografie era Marco, lângă unul dintre standuri. Ducea în braţe un băieţel şi îi zâmbea brunetei drăguţe care îi râdea în faţă.

Băieţelul... avea culoarea pielii lui Marco... zâmbetul lui Marco...

Am scăpat telefonul din mână şi mi s-au înmuiat genunchii.

Deodată, eram pe covor şi încercam să nu vomit gândindu-mă la implicaţiile acelei fotografii. Inima îmi bătea nebuneşte. Nu puteam să respir cum trebuie.

Mi-am impus să mă calmez, expirând şi inspirând măsurat, până ce ritmul bătăilor inimii mele s-a redus.

Tremurând, am întins mâna după telefon şi am deschis din nou fotografia.

Subit, totul a început să capete sens şi am ştiut, pur şi simplu am ştiut ce avea să-mi spună Marco când se întorcea acasă. I-am trimis şi lui fotografia, aşa încât să ştie că ştiam şi eu.

Suzanne tocmai mi-a trimis asta.

Am avut senzația că trecuse o veșnicie cât timp am stat pe podea în așteptarea unui răspuns, dar a trecut doar un minut sau poate două înainte ca telefonul meu să sune. Am apăsat pe RĂSPUNDE.

— Hannah — Marco părea că-și pierduse răsuflarea —, pot să-ți explic. Ajung în zece minute.

— Marco...

Am auzit un clic, semn că închisese.

Asta era rău. Asta era... Știam. Aveam dreptate. Dacă ar fi fost altceva, mi-ar fi explicat la telefon. Știam ce avea să-mi spună când urma să intre pe ușă.

Și, uite așa, trecutul mă pocnise tare și pe neașteptate, zeflemisindu-mă pentru suficiența mea.

Nevrând să mă găsească pe podeaua dormitorului, palidă din pricina șocului, m-am ridicat în picioare și m-am dus în camera de zi. Nu știam ce să fac cu mine. Eram o epavă.

A sunat interfonul.

Amețită, i-am dat drumul lui Marco să intre în clădire, deschizându-i și ușa de la apartament, apoi m-am întors în camera de zi. M-am încruntat la dezordinea pe care ar fi trebuit s-o rezolv. Aveam cărți împrăștiate prin tot apartamentul, căci ar fi trebuit să le așez pe rafturile pe care mi le făcuse Marco.

— Hannah.

Când Marco a intrat în apartament, cu ochii strălucind, îmbujorat la față, m-am răsucit pentru a fi față în față cu el. A venit drept spre mine.

— Nu.

Am ridicat mâinile pentru a-l opri.

— Mai întâi explică-mi.

Am văzut cum i se contractau mușchii maxilarului.

— Aveam de gând să-ți spun.

— Ce să-mi spui?

A înjurat în barbă, trecându-și mâna peste părul tuns scurt.

— Că am un fiu.

Cuvintele atârnau greu în aer. Am închis ochii în fața adevărului.

— Numele lui e Dylan. Femeia din fotografie este Leah, mama lui. Eram la piață cu ei weekendul trecut, împreună cu logodnicul lui Leah.

Respiră, Hannah.

— Ai un fiu?

Am deschis ochii, sigură că durerea adevărului era arzător de limpede pentru ca el să o vadă.

— Despre asta trebuia să fie discuția de azi?

Când a dat din cap a încuviințare, trăsăturile lui Marco erau încordate.

— Are trei ani.

Am făcut calculele în gând și rezultatul m-a lăsat fără suflare.

— Când tu...

Am început să tremur.

— Când tu te-ai întors în Scoția... ai lăsat o femeie însărcinată?

A făcut un pas împăciuitor spre mine, de parcă aș fi fost un câine rănit, abandonat, imprevizibil, dar care avea nevoie de mângâiere.

— Hannah, Leah și cu mine eram prieteni la școală. Ne petreceam timpul împreună cu aceiași oameni. Mă întorsesem în Edinburgh de vreo două luni și încercam să-mi pun ordine în gânduri cu privire la Nonno, la toate, și un prieten m-a invitat la o petrecere. M-a gândit că, dacă mă mai relaxam nițel, mi-ar fi prins bine. M-am îmbătat. Leah era acolo și era și ea praf. Ne-am cuplat.

A spus-o țâfnos, de parcă s-ar fi simțit vinovat pentru asta.

— Ea a rămas însărcinată. Nu voiam să fim împreună, dar niciodată nu mi-aș părăsi copilul așa cum am fost eu părăsit.

El spunea totul. Explica situația. Am auzit. Știu că am auzit. Dar trecutul era cu mult mai zgomotos decât explicația lui.

— Îl iau pe Dylan din două în două weekenduri și alternăm vacanțele, dar mama lui, eu și logodnicul ei, Graham, suntem foarte apropiați. Avem o relație bună, ceea ce e grozav pentru Dyl. Și Dyl...

În pofida neatenției mele, am văzut o fericire în ochii lui pe care n-o mai văzusem până atunci.

— Hannah, el m-a salvat. Vrei să știi de ce am trecut peste tot rahatul cu bunicul meu? Datorită lui Dylan. Totul s-a schimbat când a apărut el. Eu trebuie să am încredere în mine ca să pot crește un copil care, la rândul lui, să fie încrezător în sine.

Mi-a oferit acel semizâmbet al său pe care îl adoram.

— Puștiul crede că sunt un afurisit de supererou... Însă el e cel care m-a salvat. El e motivul pentru care am vrut o a doua șansă cu tine. El m-a făcut să simt că poate te merit.

Știam că era un lucru bun. Știam asta.

Dar acea senzație de fericire pentru el, acea ușurare pentru el, știam că erau undeva înlăuntrul meu, îngropate sub un munte de furie irațională.

— Hannah, iubito, te rog spune ceva. Îmi pare rău că am ținut asta secret, dar mai întâi voiam să primesc o șansă nouă. Am crezut că, dacă ți-aș fi spus imediat asta, avea să te sperie și aveam nevoie de șansa de a-ți aminti cât de potriviți suntem unul pentru celălalt. Am știut că, după ultimul weekend, noi avem o relație serioasă, așa că aveam de gând să-ți spun azi și apoi să ți-l prezint pe Dylan în weekendul următor. Leah deja știe de tine, dar trebuia să fiu sigur de noi înainte ca Dylan să te cunoască. Eu *sunt* sigur, iubito. Știi asta. Însă trebuia să fiu sigur că și tu mă iubești, că asta e ceva serios și că noi avem, cu certitudine, un viitor.

Era cea mai lungă tiradă rostită dintr-o singură suflare începând din seara în care venise pentru prima dată în apartamentul meu.

L-am privit lung, păstrând tăcerea în timp ce încercam să-mi țin emoțiile în frâu. Ceva asemănător cu panica a licărit în ochii lui. Ochi frumoși. Ochi pe care îi iubeam.

Ochii care voiam — ba nu, care *aveam nevoie* — să dispară.

Am căutat ceva asemănător cu amorțeala, care să mă ajute să trec peste următoarele cinci minute.

— Hannah...

— Nu vreau copii, i-am spus monoton, cramponându-mă de senzația de amorțeală.

Marco a clipit încurcat.

— Poftim?

Am făcut un pas spre el, încercând să-l mân afară din casa mea.

— Nu vreau copii. Niciodată.

A mijit ochii.

— Dar ești profesoară.

— Și?

Am ridicat din umeri, cu o expresie atent aleasă pentru a nu exprima nimic.

— Nu vreau copii. Nici pe ai mei și nici pe ai altcuiva.

— Hannah, lasă-mă un minut doar. Trebuie să vorbim despre asta. E despre *noi*.

Privindu-l drept în ochi, i-am replicat cu calm și autoritate:

— Începând de-acum, nu mai există niciun *noi*.

Cumva, calmul se pierduse.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai un fiu.

Brusc, partea superioară a brațelor mele a fost prinsă de mâinile lui, trupul lui atingându-se de-al meu, chipul foarte aproape de-al meu.

— De ce te porți așa? Asta nu ești tu.

M-a scuturat puțin, de parcă ar fi încercat să mă detensioneze, să mă facă să revin la ceva ce avea noimă.

A funcționat.

M-am smuls din strânsoarea lui, cu fața contorsionată de furie.

— Tu nu mă cunoști. L-am împins, îndepărtându-mă, împleticită, de el. E evident.

— Fir-ar să fie! Nu pot să cred rahatul ăsta. Vocea lui devenise un mârâit. Nu vrei nici măcar să discutăm despre asta? Pur și simplu... s-a terminat între noi? După tot ce a fost? După ce am petrecut cele mai bune săptămâni din toată afurisita istorie a săptămânilor, tu îmi arăți pe bune ușa, fără să vorbești cu mine?

Luptându-mă să nu las furia şi durerea să explodeze în faţa lui, de teamă ca nu cumva să-i facă vreun rău fizic, mi-am făcut mâinile pumn şi m-am străduit să-mi ţin firea.

— Marco, ăsta nu e un lucru insignifiant. Stăpânirea de sine deja îmi scăpa, vocea mea devenind tot mai piţigăiată cu fiecare cuvânt. Ai ţinut ascuns faţă de mine faptul că ai un fiu. Un fiu! Şi da... s-a terminat între noi. M-ai minţit!

Gâfâiam, tremurând din pricina rănilor bocitoare dinlăuntrul meu.

— Nu vreau copii. Cu siguranţă nu-i vreau pe-ai tăi. Aşadar, ieşi dracului afară din viaţa mea şi rămâi acolo!

Dacă n-aş fi fost atât de prinsă în strânsoarea vicioasă a trecutului, s-ar fi putut să şovăi în determinarea mea când am văzut expresia din ochii lui Marco. Scepticism. Pierdere.

Apoi, chipul i s-a contorsionat din pricina propriei furii.

S-a aplecat spre mine, cu ochii scăpărând scântei, şi mi-a şuierat în faţă:

— E un lucru bun că l-am ţinut ascuns pe Dylan de tine, căci n-aş fi vrut să fie prin preajma rahatului ăstuia, oricare ar fi el.

Cu o privire de dezgust, Marco s-a întors pe călcâie şi a ieşit ca o furtună din apartament.

Am tresărit la sunetul uşii trântindu-se şi imediat m-am clătinat ameţită. Am bâjbâit cu mâinile în căutarea canapelei de care să mă sprijin.

Am inspirat sacadat.

Picioarele mele au început să se mişte, purtându-mă prin ceaţă. Mici înţepături reci de greaţă îmi acopereau faţa. Am ajuns în baie şi am ridicat capacul toaletei cu câteva secunde înainte de a voma trecutul...

Vântul era înţepător şi înviorător pe North Bridge. Îmi biciuia spre spate părul scurt şi mă înţepa în obraji. Aveam o senzaţie de bine.

I-am zâmbit lui Cole, care mergea lângă mine. Jo era puţin mai în faţă, vorbind la telefon cu Cameron.

În urmă cu trei luni. Ei bine, cam pe acolo. Atâta trecuse de când îl văzusem pe Marco ultima dată — ultima mea imagine cu el era în

strada India... acea privire îngrozită din ochii lui în timp ce se îmbrăca și ieșea grăbit din cameră. Nu mă așteptam să am vești de la el după ce-mi răpise fecioria și apoi mă respinsese, dar, după patru săptămâni în care nu auzisem nimic, în cele din urmă m-am dus să întreb de el la restaurantul unchiului său. Imaginați-vă ce lovitură îngrozitoare a fost să aflu că plecase în America cu câteva săptămâni în urmă. Fără să-și ia rămas-bun.

Familia și prietenii mei îmi remarcaseră deznădejdea. Erau îngrijorați. Eu eram îngrijorată. Când nu mă simțeam amorțită, mă simțeam ca dracu'. Avusesem un rotavirus de care se părea că nu reușeam să scap și aveam dureri. Nu mă simțeam în apele mele și știam că, dacă nu mă duceam la doctor curând, părinții aveau să mă oblige s-o fac.

Toată lumea se ocupa pe rând de mine, încercând să mă înveselească. Azi era rândul lui Jo și Cole. Cole și cu mine eram prieteni, nu foarte apropiați, de vreme ce el era cu un an mai mic și frecventam școli diferite, dar găseam prezența lui alinătoare. Nu-mi punea multe întrebări, ceea ce e mereu drăguț atunci când nu ai multe răspunsuri.

Jo ne-a zâmbit peste umăr și a murmurat ceva la telefon.

— Ce crezi că zice în momentul ăsta? m-a întrebat Cole, mijind ochii din pricina soarelui de iarnă.

— Că noi doi formăm un cuplu drăguț, i-am răspuns cu prefăcătorie.

Cole a părut surprins.

— Așa crezi?

— Ceva ce am aflat privind femeile din jurul meu îndrăgostindu-se... le face să vrea ca toți ceilalți să se îndrăgostească.

— Nu sunt sigur că îmi place încotro se îndreaptă asta.

Am râs slab.

— Nu-ți face griji. Nu sunt interesată să mă îndrăgostesc. Putem să ne opunem la orice încercare de a fi cuplați.

Am simțit un junghi de durere în abdomen și m-am înfiorat.

— Oricum am o prietenă, s-a confesat Cole, abătându-mi atenția de la durere. Încă nu i-am spus lui Jo.

Am zâmbit.

— Da? Ce tre...

O durere violentă m-a săgetat prin abdomen și m-am îndoit, icnind.

— Hannah.

Cole m-a cuprins cu brațul.

— Jo!

Și mai multă durere. Agonizantă. Cred că am țipat. Am simțit ceva umed între picioare.

Durere. Greață.

Teamă.

Puncte negre în ochi, sute, mii... până ce totul a devenit negru.

Se auzea un bipăit.

Era al naibii de enervant.

Făcându-și loc prin negura somnului, bipăitul m-a prins și m-a tras spre trezie. Am deschis ochii, având vederea încețoșată. Am observat pereții de culoarea smântânii. Tavanul din polistiren.

Unde naiba mă aflam?

Mă simțeam ciudat. Aveam gura uscată. Trupul greoi.

Surprinzând cu coada ochiului mișcare, am întors capul pe perna necunoscută pentru a o descoperi pe mama stând așezată pe un scaun lângă patul nefamiliar în care mă aflam. Mama stătea cu brațul pe mânerul scaunului, cu bărbia sprijinită în palmă.

Avea ochii închiși. Obrajii palizi.

Bipăitul din spatele meu părea să se accelereze.

— Mamă? am încercat să spun, dar a ieșit doar un croncănit. Mamă, am încercat iar, și mai lipsit de succes.

A fluturat din pleoape și apoi m-a privit surprinsă. Surpriza a dispărut imediat ce chipul i s-a încrețit și a început să suspine.

— Mamă?

Speriată, am ridicat brațul puțin pentru a ajunge la mâna ei și am zărit linia de perfuzie din încheietura cotului.

— Mamă?

Vocea mea a tremurat de data asta. Mama m-a luat de mână.

— O, iubito, ești bine.

Mi-a zâmbit printre lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

— Hannah?

Am întors capul și l-am văzut pe tata stând în pragul ușii. Trăsăturile lui erau încordate, ochii injectați. S-a repezit spre patul de spital și s-a aplecat deasupra mea, sărutându-mă pe frunte.

— Scumpo, a șoptit el răgușit.

Am început să plâng. Lacrimi tăcute.

— Ce s-a întâmplat?

Puțin mai târziu, a venit un doctor să-mi explice. S-a prezentat ca fiind doctorița Tremell, chirurgul meu.

S-a oprit în dreapta mea, în timp ce părinții mei, îmbrățișați, stăteau în stânga.

Doctorița Tremell mă privea cu amabilitate.

— Hannah, ai avut ceea ce se numește o sarcină extrauterină.

Poftim? Însărcinată? Nu. M-am întors să mă uit la părinții mei a negare.

— Nu... aș fi... știut.

Doctorița a clătinat din cap cu blândețe.

— Uneori, cu o sarcină extrauterină există sângerări, semne, care sunt adesea confundate cu menstruația.

Probabil că a văzut pe chipul meu că exact asta se întâmplase în aceste ultime săptămâni.

— O sarcină extrauterină este atunci când ovulul fertilizat se implantează în afara uterului. În cazul tău, Hannah, ovulul s-a implantat în tubul falopian. Din nefericire, deoarece n-ai știut de sarcină, orice simptome ai avut au trecut neobservate.

Greața. Durerea.

Am închis ochii a neîncredere.

— Ovulul a continuat să crească în interiorul tubului falopian, până ce acesta s-a rupt. Aveai hemoragie internă când ai ajuns la

spital. A trebuit să te supunem imediat unei intervenții chirurgicale. După cum le-am explicat părinților tăi, ai făcut un stop cardiac, dar am reușit să te resuscităm.

Murisem?

M-am uitat la părinții mei și am văzut totul scris pe chipurile lor.

— Hannah, a spus doctorița, cu o voce și mai blândă. Ți-am înlăturat tubul deteriorat și trebuie să-ți revii complet după intervenția chirurgicală. Îți administrăm analgezice, dar, dacă simți vreo durere, te rog să-i spui asistentei și, dacă este necesar, îți vom administra o doză mai mare.

Mi-am privit părinții și am văzut în expresiile lor răvășite ce le făcuseră ultimele patruzeci și opt de ore.

Am închis ochii.

Asta nu era adevărat. Asta nu putea să fie adevărat.

Două luni.

M-am așezat la capătul patului, privind lung la lucrurile din camera mea și simțindu-mă ciudat de detașată de persoana căreia îi aparțineau. Nu mă mai simțeam acea fată.

Aproape moartă, săptămâni de durere și recuperare, absențele de la cursuri, confruntarea cu zvonurile la școală... toate fără el, toate fără Marco alături de mine. Singura persoană de care aveam nevoie.

Trecuseră două luni extrem de lungi.

Două luni care schimbaseră o viață.

Și tot nu explicasem nimic nimănui.

Nu mă puteam hotărî să vorbesc despre asta.

Privirea mi-a căzut pe o fotografie cu Jo și cu mine la ultimul Halloween. O convinsesem să se costumeze cu mine. Ea era o asistentă sexy și eu eram un năstrușnic înger al morții. O țineam cu un braț petrecut pe după umeri și țuguiasem dramatic buzele în fața aparatului foto, cu hohote de râs și cu bucurie în ochi.

Cine era fata aia?

Am clipit pentru a-mi îndepărta lacrimile, refuzând să plâng.

S-a auzit un ciocănit slab la ușa mea și l-am văzut pe Cole strecurându-se înăuntru. Era deja mai înalt decât Cameron.

Fără să spună o vorbă, a intrat în cameră și s-a așezat alături de mine.

— Știu că toată lumea a încercat să vorbească cu tine despre ceea ce s-a întâmplat și mai știu că îi îndepărtezi pe toți, dar azi n-ai s-o faci.

Am privit încruntată în jos.

— Hannah, mi-ai leșinat în brațe. Am văzut sânge. Jo și cu mine n-am știut ce se întâmplă. Mureai. Eram speriat de moarte, a mărturisit el pe un ton emoționat.

Surprinsă, am ridicat privirea spre el. Cole ținea la mine.

Oftând, i-am luat mâna și i-am strâns-o.

— Îmi pare rău că ți-am făcut asta.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Spune-mi numai cine te-a lăsat însărcinată, ca să pot să-l omor înainte ca Braden, Adam, Cam și Nate să pună mâna pe el.

Totuși, în pofida faptului că mă simțeam trădată de plecarea lui Marco, furioasă pe el, foarte furioasă pentru că mă lăsase să fac singură față tuturor acestor lucruri, mai presus de orice altceva simțeam teamă. Teama ca familia mea să descopere cine mă lăsase însărcinată. Teamă că i-ar fi făcut rău. Teamă că l-ar desconsidera.

— Hannah, aproape c-ai murit! mi-a amintit Cole cu asprime.

— Știu.

Am închis ochii, inspirând adânc.

— Am făcut o greșeală imensă. La începutul anului școlar, m-am dus la o petrecere cu Sadie. M-am îmbătat. Mi-am luat privirea de la el. M-am culcat cu un tip la întâmplare pe care l-am cunoscut și după aceea am șters-o, căci nu-mi venea să cred că o făcusem. Nici măcar nu-i știu numele, ca să nu mai spun de adresă. Și, chiar dacă aș ști, ce rost ar avea? Am făcut o greșeală. El nici n-a știut că eram însărcinată. Nici eu. Amândoi suntem vinovați pentru că ne-am purtat iresponsabil.

— Dar numai tu ai avut de suportat consecințele. Asta ți se pare corect?

Am ridicat din umeri.

— Nu cred că Dumnezeu e femeie, dacă asta mă întrebi.

El s-a înecat de râs.

— Glumești despre asta? Zău?

— Ori glumesc, ori plâng.

Am simțit că-mi tremurau buzele.

— Rahat. Am să plâng.

Lacrimile au început să-mi curgă înainte să le pot opri, suspinând din adâncul ființei mele.

Cole m-a cuprins în brațele lui și m-a lipit de el, iar tricoul lui s-a udat instantaneu acolo unde mi-am lipit capul pe pieptul lui.

— Ai să treci tu de asta, Hannah.

— Văd în continuare fețele mamei și tatei. I-am privit trecând prin chinurile iadului atunci când Ellie a fost diagnosticată cu tumoarea aia și am văzut-o iar în ochii lor, atunci când zăceam în patul ăla de spital. Universul lor aproape că dispărea odată cu mine și este numai vina mea.

Am suspinat și mai tare.

— Șșt, m-a alinat el, trăgându-mă mai aproape. Nu e vina nimănui. Totul va fi bine.

Adevărul era că mă temeam. Mă temeam că o mișcare greșită ar fi putut să smulgă viața din mine. Sarcina neașteptată era ceva ce ar fi putut să-mi facă asta. Nu era logic. Știam că doctorița îmi spusese că aș mai fi putut avea o sarcină perfect normală, dar teama de o altă sarcină extrauterină era prea mare. Teama mea m-a obligat să jelesc de foarte tânără ceea ce dintotdeauna era garantat pentru viitor.

Ridicându-mă de pe gresia rece a băii, mi-am șters obrajii uzi și m-am lipit cu spatele de cada de baie, strângându-mi genunchii cu brațele la piept.

Sarcina mea nereușită, experiența mea aproape de moarte și marea mea durere m-au schimbat. M-au făcut să fiu oarecum o solitară. Mi-am pierdut cea mai mare parte a prietenilor din liceu și

am pus distanță între mine și familia mea. În parte, deoarece mă simțeam vinovată pentru tot. Mă purtasem nesăbuit în acea seară cu Marco și, procedând astfel, îi speriasem de moarte pe oamenii care însemnau cel mai mult pentru mine. Cu toții deveniseră hiperprotectori. Până la sufocare. Asta n-a făcut decât să mă determine să fiu și mai interiorizată.

Luni la rând am fost deprimată. Cu inima frântă.

Într-o încercare de a mă scoate din depresie, părinții mei au fost, de fapt, cei care i-au luat pe toți prin surprindere, sugerând să stau la căminul studențesc în timpul facultății. Ei credeau că asta avea să mă forțeze să trăiesc din nou.

Și am făcut-o.

Suzanne era nebună. Nu era niciodată serioasă. Îi plăcea să petreacă și am găsit că atitudinea ei lipsită de griji dădea dependență într-o vreme în care aveam mare nevoie de asta.

Am descoperit, totuși, că părinții mei erau îngrijorați ca eu să nu rămân iar însărcinată. Cu toate că nu mă admonestaseră niciodată pentru prostia mea, de vreme ce natura făcuse destul dojenindu-mă pentru ei, știam că pierdusem ceva din partea lor. Pierdusem încrederea lor în mine. Se îngrijorau că aveam să repet aceeași greșeală și că m-aș fi pus în pericol.

Așa că am mers pe mâna mamei și am luat pilula.

Am continuat să iau anticoncepționale de atunci, deși până la Marco nici nu fuseseră de vreun real folos.

Până când am împlinit nouăsprezece ani, trecusem prin tot ceea ce fusese cel mai rău. Stând pe tușă și așteptând să mă întorc la ei, se aflau membrii familiei mele.

Și am făcut-o.

Ei știau că aveam s-o fac.

Așteptând la capătul cozii era Cole. El era singurul lucru pozitiv din toate astea. Din clipa în care leșinasem în brațele lui, între noi se crease o legătură care a crescut gradual, până ce ne-am considerat ca fiind cei mai buni prieteni. El fusese tot timpul prezent în acele zile

negre, pentru a-i asigura pe toți ceilalți că eu eram încă acolo și că, zi după zi, îmi croiam drum înapoi către ei.

În cele din urmă am mers mai departe.

Am încercat să dau totul uitării.

Până la Marco. El a revenit zdrobitor în viața mea. Nimeni în afară de tata nu știa că el era cel care mă lăsase însărcinată și mă părăsise. Mă simțeam iar complet singură. Nu puteam să vorbesc cu tata despre asta. Era prea ciudat, prea stânjenitor. Astfel, coșmarul se întorcea.

Am încercat să lupt prin durere și dezamăgire pentru a ajunge să gândesc rațional. Marco nu știuse că eram însărcinată. Dacă ar fi știut, ar fi fost o cu totul altă poveste. Eram convinsă de asta. Nu era vina lui mai mult decât era a mea.

Bine, dacă nu m-ar fi părăsit, l-aș fi avut alături de mine atunci când aveam nevoie de el. Poate că zilele n-ar fi fost atât de întunecate. Oricum, îmi explicase de ce a plecat. Și Cole avusese dreptate. Chiar dacă mie nu-mi plăcea, explicația lui era una bună.

L-am iertat.

Mi-am înfipt unghiile în genunchi.

Dar să aflu acum că nu numai că se întorsese în Edinburgh fără să mă caute, ci se întorsese ca s-o lase pe o alta însărcinată și că *fusese* alături de *ea*... Era devastator.

Acea durere se întorsese cu toată forța.

Nu conta că nu era logică. O simțeam. Simțeam cum mă mistuia pe dinăuntru.

Cel mai greu lucru prin care trecusem vreodată și el nu fusese alături de mine.

Însă fusese alături de *Leah*.

Știam că n-ar fi trebuit să-l primesc înapoi în viața mea.

Asta nu puteam să-i iert.

Capitolul 19

— Curcanul pare ars.

Dec a făcut o mutră văzând pasărea moartă în timp ce se apropia de masa pentru cină.

Mama pregătise totul, așa cum o făcea în fiecare an, și masa arăta minunat.

Curcanul nu părea câtuși de puțin ars.

— Poftim? a protestat mama, intrând grăbită în cameră, cu un bol cu cartofi.

Privirea i-a zburat panicată la pasăre.

I-am aruncat o căutătură piezișă fratelui meu, gata să-l dojenesc pentru că o necăjea pe mama când era agitată, dar tata mi-a luat-o înainte.

— Declan, nu te mai purta ca un idiot și du-te să o ajuți pe maică-ta să aducă restul mâncărurilor de la bucătărie.

Dec a mârâit la auzul ordinului, dar n-a protestat.

De îndată ce a ieșit pe ușă, am făcut o mutră spre tata în timp ce dădeam ocol mesei pentru a mă așeza pe un scaun alături de Ellie.

— Crezi că va depăşi în curând această stare enervantă de idioţenie adolescentină? Are optsprezece ani — n-ar fi trebuit să se termine până acum?

— Am auzit asta! a strigat Dec de pe hol.

Am bulbucat ochii spre Ellie în timp ce ea chicotea.

— Are auzul unei bufniţe.

— Al unei bufniţe? a întrebat Joss, zâmbind amuzată, în timp ce-i ajuta pe Beth, Luke şi William, aşezaţi la masa copiilor.

— Da, am răspuns. Chiar cred că au cel mai ascuţit auz din lume.

— Chiar cred că tu ştii o mulţime de rahaturi de care nu-i pasă nimănui, a zis Dec, în timp ce se întorcea în cameră cu un bol de legume aburinde.

— Ha! l-am întâmpinat cu o grimasă. Chiar cred că ştiu a cui felicitare de Crăciun va fi anulată dacă nu încetează să fie un t-i-c-ă-l-o-s enervant.

— Ah, a oftat Adam satisfăcut, aşezat de cealaltă parte a lui Ellie. Acum parcă e Crăciunul.

Ellie a chicotit în paharul ei de apă.

Mama s-a uitat urât la amândoi, în timp ce punea pe masă ultimul bol de mâncare şi s-a aşezat pe scaunul ei vizavi de tata.

— Puneţi-vă amândoi fermoar la gură şi mâncaţi.

— Ea e cea care a început, a pufnit Dec, aşezându-se lângă Braden. Îmi stă pe cap de când a venit aici. Nu înţeleg de ce să rămână peste noapte când are casa ei. *Şi* nu e vina mea că ea e într-o stare de sprit de rahat fiindcă a fost părăsită.

Mi-am tras respiraţia şi toată lumea, cu excepţia lui Braden şi a lui Dec, s-a încordat. Reacţia lui Braden a fost să-l pocnească uşor peste ceafă.

— Unu, nu vorbi urât în faţa copiilor. Doi, nu ea a fost părăsită, ci ea l-a părăsit. Şi trei, ai optsprezece ani. Maturizează-te şi încetează să mai fii o pacoste în c-u-r-u-l soră-tii. Cere-ţi scuze.

Eram prea ocupată să mă zgâiesc avidă la farfuria mea goală, ca să văd reacţia lui Dec la asta. Încercam să-mi recapăt controlul respiraţiei după ce cuvintele fratelui meu mă întorseseră pe dos.

Toată ziua făcusem tot ceea ce-mi stătuse în puteri ca să uit.

Ultimele câteva săptămâni nu fuseseră uşoare, asta ca să spun doar atât. Fusesem nevoită să le explic tuturor că eu şi Marco ne despărţiserăm, dar, fireşte, n-am putut să le explic de ce. Nu am intrat în amănunte şi m-am străduit să par cât mai puţin afectată. Totuşi, indiferent de ce le-aş fi spus, ei erau convinşi că eu eram cea distrusă de despărţire.

— Nu sunt distrusă, îi minţisem eu, nu numai o dată. Eram împreună de mai puţin de două luni.

Şi totuşi, adevărul era că îmi lipsea atât de mult, încât mă durea. Tot timpul.

Eram în război total cu mine însămi.

Dimineţile mă trezeam singură, dar simţeam apăsarea trupului lui de-al meu ca o fantomă în cameră. Îmi aminteam că Marco ieşise din viaţa mea şi că acea căldură dispăruse şi că rămăsesem singură în apartament. Apartamentul meu, care fusese cândva un cămin şi care acum părea pustiu şi rece.

Ca şi proprietara sa.

Când îmi era prea dor de el, întindeam mâna după telefon, şi chiar când eram pe punctul de a forma numărul lui, îmi aminteam. Cât de mult durea. De ce durea. Şi de ce nu mai eram împreună.

Bineînţeles că faptul că Marco nu suna şi nici nu venea făcea ca situaţia să fie mai uşoară. Împachetasem lucrurile pe care le lăsase la mine şi o rugasem pe Nish să i le returneze. Ea a făcut-o pentru el. Nu pentru mine. Nish şi cu mine nu prea ne mai vorbeam, ceea ce făcea ca în cancelarie să fie o atmosferă glacială. Descoperisem că ea ştiuse în tot acest timp că Marco avea un fiu. El o rugase să păstreze tăcerea în legătură cu acest subiect, până ce el urma să-mi spună. Nish era la fel de enervată pe mine pentru că reacţionasem la veşti aşa cum o făcusem. Mă considera o ticăloasă egoistă şi lipsită de suflet.

Nish şi Marco puteau să creadă ce voiau, atâta timp cât aveam spaţiul necesar să-mi ling rănile şi să încerc să înţeleg totul.

Să fiu în preajma familiei era de ajutor. Stătusem cu părinții în Ajun de Crăciun și intenționam să rămân cu ei până a doua zi de Crăciun. Cu toate că Liv, Nate, Jo, Cam și Cole sărbătoreau Crăciunul cu familiile lor, casa părinților mei părea plină, caldă și sigură.

Mă străduiam din răsputeri să-mi ascund durerea, astfel încât să nu le stric cheful, și mă descurcasem destul de bine, până ce frățiorul meu se hotărâse să fie un mic rahat cu ochi.

— Hannah.

Am ridicat privirea spre Dec și am văzut remușcarea din ochii lui.

— Îmi pare rău, a murmurat vinovat.

— Nici nu e cazul să-ți faci griji pentru asta, i-am răspuns calmă și apoi le-am aruncat tuturor un zâmbet fals.

— Mor de foame. Haideți să mâncăm curcanul ăsta.

Din fericire, atmosfera de la masă s-a luminat și am putut să ne bucurăm împreună de cina de Crăciun.

Mai devreme în acea dimineață, mama, tata, Dec și cu mine ne deschiseserăm cadourile, dar Ellie, Adam, Braden, Joss și copiii mai trebuiau încă să-și deschidă cadourile de la noi, iar noi nu le primiserăm pe ale noastre de la ei. După cină, m-am dus repede în fosta mea cameră, unde aveam un sac al Moșului cu toate darurile în el. Tocmai le verificam să mă asigur că sunt toate acolo, când mi-a sunat telefonul din buzunar.

Gândindu-mă că probabil erau Jo sau Cole, am răspuns fără să mă uit la ecran.

— Crăciun fericit! m-a salutat Suzanne, luându-mă prin surprindere. M-am gândit că mai bine să sun eu, de vreme ce se pare că mi-ai pierdut numărul.

Și, uite așa, toată prefăcătoria mea cu spiritul Crăciunului fericit a zburat pe fereastra de alături și a înghețat instantaneu în aerul aspru de decembrie.

— Nu ți-am pierdut numărul, i-am spus pe un ton plat. Pur și simplu nu vreau să vorbesc cu tine.

A scos un pufăit sonor, dramatic.

— Fiindcă ți-am trimis fotografia? A fost pentru binele tău. M-am purtat ca o *prietenă*.

Am clătinat din cap la vorbele ei de rahat, surprinzându-mi privirea de scepticism în oglinda din fața mea.

— Ba nu. Te-ai purtat ca o ticăloasă, pentru că nu știi să fii altfel. Nu mi-ai trimis fotografia pentru că aveai grijă de mine, mi-ai trimis-o pentru că erai ofticată și voiai să fiu și eu la fel. Ești răzgâiată și dușmănoasă. Ca să nu mai spun egoistă. Nu te mai deranja să mă mai suni. Niciodată.

I-am închis înainte ca ea să-mi răspundă și i-am șters imediat numărul.

Faptul că m-am simțit ușurată mi-a spus că făcusem ceea ce trebuia.

— Ce-a fost asta?

M-am răsucit.

— Adam?

A intrat în cameră, cercetându-mă din priviri.

— Ei bine?

A dat din cap spre telefonul meu.

Mi l-am strecurat în buzunar.

— Nimic.

La auzul răspunsului meu, Adam s-a încruntat.

— Te-a înșelat Marco?

— Poftim?

L-am privit uluită.

— De ce, Doamne iartă-mă, crezi asta? Nu. Nu m-a înșelat. Ți-am spus, nu mai vreau să fiu cu el.

— Ei bine, niciunul dintre noi nu crede una ca asta.

Am lăsat să-mi scape un oftat din rărunchi, dorindu-mi ca familia mea să nu fi fost atât de atentă.

— Uite, dacă mi-ar fi făcut ceva îngrozitor, ți-aș fi spus într-o clipă, așa încât să poți să te duci și să-i tragi un șut în fund. Dar n-a făcut, jur.

A fost rândul lui Adam să ofteze.

— Uneori nu ştiu ce să mă fac cu tine, Hannah. Els e îngrijorată.

Am deschis gura să-l liniştesc, dar de jos s-a auzit zarvă...

— *Adam!* a răcnit Dec de la baza scărilor. *Vine bebeluşul!*

— Nu recunosc pe niciunul dintre oamenii ăştia.

L-am cuprins pe Cole pe după umeri şi m-am sprijinit de el în timp ce priveam în jurul nostru.

— Asta fiindcă ai băut cinci beri.

— Şi totuşi, funcţiile mele cognitive par să fie în ordine, aşa că nu e asta.

Mi-a aruncat o privire, cu un zâmbet vag jucându-i pe buze.

— Şi ai folosit sintagma „funcţii cognitive". În regulă.

A continuat să privească în încăpere.

— Aşa că bănuiesc că nu-i recunosc pe unii dintre oamenii ăştia. Însă majoritatea sunt de la facultate.

— Hmm. Ar trebui să socializăm?

— Da.

I-am simţit privirea îngrijorată aţintită asupra mea.

— Eşti pregătită pentru asta?

— Tu eşti cel care mă obligă să sărbătoresc Anul Nou, aşa că sunt de părere că deja crezi că sunt.

— Iisuse Hristoase, las' pe tine să fii isteaţă atunci când eşti beată.

— Nu sunt beată. Sunt ameţită.

Am zărit o sticlă de tequila.

— Dar cunosc o modalitate de a mă îmbăta.

Urmărindu-mi privirea, Cole a dat aprobator din cap.

— Eu aduc limete şi sare.

S-a îndreptat spre bucătărie, zâmbind şi salutând din cap lumea.

De îndată ce a dispărut, m-am simţit deznădăjduită. Asta trebuia să fie o perioadă fericită. Ellie născuse încă un băiat dis-de-dimineaţă, în a doua zi de Crăciun. Ea şi Adam îl numiseră Braden, după unchiul lui, cu toate că deja începuserăm cu toţii să-l strigăm Bray.

În timp ce William era blond ca mama lui, Bray era deja brunet ca taică-su. Numai timpul avea să demonstreze dacă urma să rămână așa.

Eram cu toții înnebuniți după Bray, chiar și copiii. Acum așteptam să nască și Jo, al cărei termen se împlinea săptămâna asta.

Am încercat să nu las ca sarcinile lor sau ca sarcinile anterioare să mă necăjească. N-aș fi fost niciodată supărată pe fericirea unui membru al familiei sau a unui prieten. Totuși, fiecare bebeluș era o reamintire a faptului că n-aveam să am niciodată un copil al meu. Așa că mă bucuram să fiu mătușa preferată.

Ceea ce nu mă bucura era faptul că dorul de Marco nu dispăruse. De fapt, se înrăutățise.

— La naiba cu limeta și cu sarea, am spus în șoaptă, și m-am îndreptat spre tequila.

Cu ajutorul lui Cole și al oamenilor care îmi fuseseră prezentați, dar ale căror nume le-am uitat iute, m-am îmbătat până în punctul în care eram fericită, dar încă mai aveam controlul asupra picioarelor. În timp ce miezul nopții se apropia, un tip frumușel, cam de vârsta lui Cole, sporovăia cu mine. Flirta și mă tot atingea pe talie și se apleca spre mine să pot auzi ce spune și, pentru puțin timp, cel puțin la un nivel superficial, am putut uita că exista un Marco.

În partea opusă a încăperii l-am văzut pe Cole flirtând cu o brunetă drăguță.

Se părea că amândoi ne găsiserăm pe câte cineva de sărutat la miezul nopții.

În încăpere s-a lăsat liniștea atunci când am început cu toții numărătoarea.

— ... DOI! UNU! LA MULȚI ANI!

Uralele au izbucnit odată cu fluierăturile și cu aplauzele, și m-am întors să-i zâmbesc frumușelului-al-cărui-nume-nu-mi-l-aminteam exact în clipa în care gura lui cobora înspre a mea.

În secunda în care buzele lui le-au atins pe ale mele, m-am încordat.

M-a sărutat. A fost absolut drăguț.

Dar n-am simțit niciun fel de furnicături.

Am simțit arsura lacrimilor în nas și în gât și am întrerupt brusc sărutul. Am privit în sus, îngrozită de umezeala din ochii mei, și i-am cerut scuze gâtului său, de vreme ce nu-i puteam susține privirea, cu siguranță confuză. Plecând în viteză de lângă el, mi-am făcut loc prin mulțimea de petrecăreți din apartamentul lui Cole și m-am repezit în frigul de pe casa scărilor. Era rece, dar pe pielea mea încinsă senzația era plăcută.

— Ce naiba a fost asta? mi-am zis, dându-mi părul de pe față, cu o mână tremurătoare.

De parcă mi-ar fi răspuns, telefonul a început să sune.

Asta era o surpriză. Era aproape imposibil să poți să suni pe cineva în seara de Anul Nou, de vreme ce rețelele erau atât de aglomerate de apeluri. Scoțând telefonul din buzunar, aproape că l-am scăpat când am văzut identitatea apelantului.

Era ca și cum l-ar fi invocat sărutul fără fiori.

Marco.

Simțind că rămân fără suflare, am privit lung telefonul, neștiind sigur ce să fac.

Apoi, de parcă altcineva preluase controlul, am apăsat pe RĂSPUNDE și am dus telefonul la ureche fără să spun un cuvânt.

— Stau aici — a început el să vorbească, iar sunetul vocii sale grave în urechea mea m-a făcut să închid ochii îndurerată — și mă întreb pentru a mia oară ce naiba a mers prost.

Tot n-am spus nimic.

— Vreau să știu ce se petrece, Hannah. Ce se întâmplă *cu adevărat*? Am tot revizuit în minte și, indiferent de ceea ce-mi spune creierul că s-a întâmplat, refuz să cred că persoana care a rupt-o cu mine ai fost tu. E ceva ce nu-mi spui. Trebuie să fie ceva ce nu-mi spui.

Părea disperat și durerea din glasul lui era ca un cuțit răsucit în vintrele mele.

— În mintea mea e o afurisită de harababură încurcată.

A oftat, coborând tonul la o bâiguială.

— Mi-e dor de tine.

Înlemnită, cu vorbele lui ca o menghină care îmi strângea plămânii, n-am putut să-i spun nimic.

Marco a aşteptat un timp.

Apoi a închis.

Am lăsat capul în jos, întrebându-mă de ce brusc mă simţeam ca o laşă.

— Şi mie mi-e dor de tine, am rostit în şoaptă.

Capitolul 20

O săptămână mai târziu, școala a reînceput și m-am bucurat că am ceva în care să mă îngrop iar. Orele de dimineață se scurseseră repede și mă instalasem la biroul meu pentru a corecta lucrări, de vreme ce aveam o fereastră.

Când a sunat telefonul, nu m-am gândit la nimic. Am răspuns și era Neil de la Recepție.

— Hannah, la Recepție e un anume Cole Walker care te caută.

Întrebându-mă ce naiba căuta aici, am încercat să nu-mi las mintea să o ia razna cu cele mai rele presupuneri.

— Trimite-l la mine.

Am închis și am scociorât iute în poșetă în căutarea mobilului. Oare se întâmplase ceva cu Jo? Depășise termenul și poate...

A durat o veșnicie până ce l-am găsit și, când s-a întâmplat, am văzut că n-aveam nici apeluri și nici mesaje pierdute. L-am vârât înapoi în geantă exact atunci când a intrat Cole pe ușă, trântind-o în urma lui.

Încet, agitată, m-am ridicat.

Cole era furios și habar n-aveam de ce.

— Ce se întâmplă?

Mușchii maxilarului i s-au încordat în timp ce se uita la mine, părând extrem de frustrat și de furios.

— Am dat peste Suzanne acum o jumătate de oră.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Marco are o familie? m-a întrebat sceptic. Un copil? O soție?

— Nu. M-am repezit spre el pentru a nega. Are un fiu... Cole, nu putem face asta aici.

— Spune-mi numai ce se întâmplă și plec.

Nu eram sigură că puteam să duc până la capăt, fără să mă întrerup, o explicație care să funcționeze, dar, totuși, am încercat.

— Am aflat că Marco a lăsat o fată însărcinată atunci când s-a întors în Edinburgh în urmă cu patru ani. Este o fostă prietenă de-a lui. Nu sunt împreună. Dar au un fiu de trei ani.

S-a încruntat, încurcat.

— Ai rupt-o cu Marco pentru că are un copil?

Neîncrederea din vocea lui a făcut ca agitația mea să sporească și mai mult, dar am dat din cap aprobator, expresia mea netrădând nimic.

Din nefericire, m-a trădat tremurul mâinilor. Cole a surprins tremuratul în timp ce mă studia din cap până în picioare și, de îndată ce a văzut, a încremenit. Prin ochi i se filtra înțelegerea și m-a țintuit locului cu forța ei.

— El a fost, a spus cu un glas răguşit.

O furie reînnoită i-a tulburat privirea.

— La naiba, el a fost! Ai mințit? El a fost! El te-a lăsat însărcinată și s-a cărat!

— Cole...

Dar deja ieșise din încăpere.

Panicată, neștiind ce ar fi putut să facă, mi-am înșfăcat geanta și am fugit din clasă după el, abia reușind să țin pasul din pricina pantofilor cu tocuri înalte. Când l-am prins din urmă, traversa cu

paşi apăsaţi parcarea spre maşina lui uzată şi vorbea cu cineva la telefon.

— Cole! l-am strigat, dar m-a ignorat şi s-a urcat în maşină. Rahat.

M-am grăbit spre el, urmărindu-l în timp ce ieşea pe poarta şcolii. Imediat ce am ieşit pe şoseaua principală, am scrutat strada în căutarea unui taxi.

Mi-a sunat mobilul. Era Adam.

Instinctul mi-a spus să răspund.

— Hannah, ce se întâmplă? a vrut Adam să ştie. Tocmai m-a sunat Cole să mă întrebe pe ce şantier lucrează Marco. Părea scos rău de tot din sărite.

Văzând un taxi, am ridicat mâna, recunoscătoare când a încetinit. Inima îmi bătea nebuneşte în piept.

— Adam, e pe cale să facă ceva cu adevărat stupid. Unde se duce?

Adam mi-a dat adresa şantierului şi am sărit în taxi, comunicându-i-o şoferului.

— Hannah, ce se întâmplă? a repetat Adam.

— Trebuie să închid.

Am închis, îndreptându-mi atenţia panicată spre şofer.

— Vă rog, duceţi-mă cât de repede puteţi! Este o urgenţă!

— Iubire, încerc să fac tot ce pot.

Zece minute mai târziu, săream din taxi la intrarea pe şantier şi am auzit zarva înainte să văd despre ce era vorba. Cum mergeam grăbită, ocolind baraca în care erau birourile, la priveliştea din faţa ochilor mi s-a oprit inima în loc.

Marco îl ţinea pe Cole de gât, cu faţa contorsionată de furie. L-a îmbrâncit pe Cole, dar acesta abia s-a împleticit îndărăt, înainte să se legene şi să-l pocnească pe Marco în plină figură cu pumnul. În spatele lor stăteau doi muncitori care nu făceau nimic să-i oprească şi am văzut că mai veneau şi alţii în fugă la locul faptei.

Marco l-a pocnit pe Cole şi, brusc, am acţionat.

— Încetați! am strigat, alergând spre ei, făcându-mi loc prin mulțimea care se aduna. Cole, termină...

Cole m-a izbit cu cotul în cap în timp ce-și ducea brațul spre spate pentru a se pregăti să lovească. Durerea m-a fulgerat în partea lovită, amețindu-mă, și m-am poticnit îndărăt, simțind cum am fost prinsă de o pereche de mâini.

Am clipit, încercând să-mi concentrez din nou atenția, și, când am reușit, l-am văzut pe Cole uitându-se la mine îngrozit și pe Marco înfuriat în spatele lui, gata să sară la el.

— Nu!

Mi-am făcut loc pe lângă Cole și m-am ciocnit de Marco, punându-i palmele în piept.

— Marco, te rog! l-am implorat eu.

Trăsăturile frumoase ale lui Marco erau încordate, cu maxilarul încleștat. Îmi dădeam seama că nu voia să se oprească, dar a făcut-o, dând un pas înapoi într-un acord tacit.

Cu capul zvâcnind, cu inima bubuind, cu picioarele tremurând, m-am răsucit pentru a-l opri pe Cole. I-am ignorat pe bărbații care se adunaseră în jurul nostru.

— Cole, el nu știe. Nu știe.

Cu nările umflate, Cole mi-a zis:

— Dar tot te-a părăsit, la dracu'!

— Da. Așa a făcut. Dar restul... el nu știe.

— Ce nu știu? a întrebat Marco impacientat din spatele meu.

Umerii mi s-au tensionat. Nu-mi dorisem niciodată ca acest moment să sosească.

Cole a deschis gura să vorbească.

— Să nu îndrăznești! am rostit scurt.

— Trebuie să știe.

Simțindu-mă îngrețoșată de perspectivă, i-am replicat:

— Și acum va ști. Însă *eu* voi fi cea care îi va spune.

— Vă rog, poate cineva să-mi spună ce naiba se petrece aici? a mârâit Marco.

— Și mie.

M-am întors la auzul vocii necunoscute. Un bărbat înalt, cu o cască de protecție și o salopetă galbenă peste costum, se uita urât la Cole.

— Vreți să-mi spuneți de ce mi-ați atacat un lucrător de pe șantier?

— Și eu aș vrea să știu același lucru.

Asta *era* o voce cunoscută. Am pălit când Braden și Adam au ieșit din mulțimea de bărbați. S-au oprit lângă tipul în costum, care presupuneam că era dirigintele de șantier al lui Marco. Braden și Adam păreau scoși din sărite. Ochii le ardeau de enervare văzându-i pe Cole și pe Marco, dar expresiile lor au devenit pline de îngrijorare atunci când privirile le-au căzut asupra mea.

— Domnule Carmichael?

Dirigintele de șantier părea surprins.

— Nu știam că plănuiați o vizită astăzi. Vă pot asigura că asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Tam, nu-ți pierde cumpătul, i-a spus Braden, liniștindu-l. Ea e surioara mea.

S-a uitat spre mine.

— Hannah, ce se întâmplă?

Simțind cum păleam din pricina faptului că atenția tuturor era îndreptată asupra mea, am făcut un pas către Braden și Adam, a căror prezență mă liniștea.

— Vreau să vorbesc între patru ochi cu Marco. Vă voi explica totul, dar mai întâi trebuie să-i explic lui.

Preț de o clipă, Braden a rămas tăcut, în timp ce cântărea ceea ce-i spusesem. Era limpede că voia să știe *acum* ce naiba se petrece, astfel încât să poată decide dacă voia să dea o mână de ajutor să finalizeze ceea ce Cole începuse cu Marco. În cele din urmă, a încuviințat încordat din cap și apoi s-a întors spre Tam.

— Sora mea are nevoie să folosească baraca de birouri.

— Firește.

Dirigintele de șantier a gesticulat spre baracă.

— Nu-i nimeni acolo.

Am simțit apăsarea caldă a mâinii lui Marco pe spatele meu. M-a condus cu blândețe spre baracă, în timp ce dirigintele de șantier începuse să strige ca toată lumea să-și reia lucrul.

Voiam să mă desprind de sub atingerea lui Marco, detestând durerea dinlăuntrul meu, acel dor chinuitor care nu părea să se împace cu opțiunea n-am-de-gând-să-l-iert. Oricum, l-am lăsat să-și țină mâna acolo și nu mi-am dat seama dacă am făcut-o pentru el sau dacă el a făcut-o pentru mine.

Odată intrați în baraca tăcută, m-am îndepărtat de ușă, în timp ce Marco s-a dus spre biroul dirigintelui. A făcut o piruetă pentru a mă privi, cu un milion de întrebări în ochi. Ignorând palpitația din cap, acolo unde mă lovise Cole, mi-am coborât privirea spre buza lui Marco. Cole i-o despicase.

— Îmi pare rău pentru ceea ce a făcut Cole, am murmurat.

— Nu dau doi bani pe *ceea ce* a făcut el. Vreau să știu *de ce* a făcut-o.

Am avut nevoie de tot curajul pentru a-i susține privirea lui Marco.

— Hannah? m-a îmboldit el, pierzându-și, evident, răbdarea.

Ultima dată când îmi fusese greață a fost atunci când am aflat că are un fiu. Ignorând fiorii reci pe care îi resimțeam, mi-am trecut o mână peste buzele uscate și m-am împotrivit senzației de greață.

— N-a fost din pricina faptului că ai un fiu, i-am spus calmă.

Aerul din jurul lui a devenit brusc nemișcat și privirea i s-a ascuțit.

— Nu știu cum să-ți spun asta, am mărturisit.

— Păi, ai face mai bine să găsești o cale, căci mi-am pierdut răbdarea cu rahatul ăsta care durează de câteva săptămâni.

Expirând, am încuviințat. Trebuia, pur și simplu, să o spun. *Spune-o odată.*

Respiră, Hannah.

— Când m-ai părăsit acum cinci ani, mă aflam într-o situație foarte neplăcută. La început am crezut că aveam inima frântă, că de aia nu mă simțeam bine. Însă, la vreo două luni după ce ai plecat, eram în oraș cu Jo și Cole și am simțit o durere de nedescris. Am leșinat.

Expresia chipului lui Marco s-a contractat și am văzut în ochii lui că nu dorea să audă ce avea să urmeze, însă recunoștea că trebuia să mă asculte. Nu voiam să-i spun, pentru că știam în acel moment că ceea ce urma să-i zic avea să-l doară și pe el.

Am luptat cu lacrimile și mi-am impus să continui.

— Când m-am trezit, trecuseră patruzeci și opt de ore și eram la spital.

— Hannah...

A părut să mă implore.

Atunci a fost momentul în care lacrimile au început să câștige.

— Am pierdut o sarcină. Dar n-a fost doar o sarcină pierdută, ci a fost ceva ce se numește o sarcină extrauterină. Asta înseamnă că ovulul se implantase într-una din trompele uterine, dar, fiindcă nu mi-am dat seama că eram însărcinată, ovulul a crescut până ce a rupt tubul și am început să sângerez intern.

— Aproape că ai murit? m-a întrebat, cu o voce profundă și groasă din pricina emoției pe care o vedeam arzând în ochii lui.

— Da. Am trecut printr-o intervenție chirurgicală. Mi-au extirpat tubul deteriorat. Spunând asta cu voce tare, mi-am amintit de toate resentimentele pe care le avusesem și, fără să vreau, am lăsat să-mi scape: Mi-am mințit familia și prietenii în legătură cu cine mă lăsase însărcinată. Te-am protejat. Te-am protejat, dar tu n-ai fost acolo să mă protejezi. Am fost nevoită să fac față unui avort la *șaptesprezece* ani. Și tu n-ai fost lângă mine. Și știu că ai avut motivele tale și am încercat să te iert și am încercat să uit.

Mi-am șters lacrimile, dar acestea continuau să curgă prea repede pentru ca eu să pot să țin pasul cu ele.

— Însă atunci când ai lăsat-o pe Leah gravidă, tu te întorseseşi în Edinburgh doar de câteva luni. Marco, ai fost lângă ea şi, chiar dacă ştiu că nu e logic, simt că m-ai trădat cumva. Trebuia să fii iubirea vieţii mele, dar cum ai putea să fii? Am trecut prin toate astea singură, numai ca să descopăr că presupusa iubire a vieţii mele a fost alături de altă fată, în timp ce pentru mine n-a fost niciodată.

Micul spaţiu era sufocat de o tăcere densă şi înăbuşitoare, întreruptă numai de respiraţia mea greoaie.

Aşteptam ca el să spună ceva. Orice.

Fără să mă avertizeze, s-a răsucit pe călcâie şi a izbit cu pumnul în peretele barăcii.

— Fir-ar să fie, la naiba, la naiba!

A lovit de multe ori peretele sfârâmându-l ca pe hârtie.

— Marco!

M-am dus spre el, pentru a-l opri, dar vocea mea făcuse asta deja. S-a încovoiat, lipindu-şi fruntea de perete, în timp ce umerii i se zguduiau.

— Marco, i-am rostit numele în şoaptă, în timp ce emoţiile mă copleşeau, şi o durere dinlăuntru mă implora să-l alin pe el.

M-am dus spre el, iar el a întors capul pentru a mă privi apropiindu-mă. În ochii lui se citea o tortură sufletească ce nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzusem, în timp ce mă privea adânc în ochi.

— Tu ai fost acel dar scump şi minunat care a intrat în viaţa mea atunci când am avut cea mai mare nevoie de el, a spus liniştit. Nu m-am simţit niciodată în siguranţă cât am fost mic. Ştiam cum e să nu te simţi în siguranţă şi detestam ideea ca cineva la care ţineam să se simtă vreodată aşa. Am început să ţin la tine destul de repede, aşa că am senzaţia că dintotdeauna am vrut să te protejez, să ştii. Şi n-am făcut-o. Aşa că eu *chiar* te-am trădat. Şi îmi pare tare rău. Îmi pare foarte, foarte...

A lăsat fraza în aer în timp ce şi-a dus mâna la faţă, desprinzându-se de perete şi întorcându-se spre mine.

Ușa din spatele nostru s-a deschis și, aruncând o privire, l-am văzut pe Braden stând în cadrul ușii. Mi-a văzut fața udă de lacrimi și ochii roșii, tencuiala spartă de pe perete și evidenta stare proastă a lui Marco. Cu blândețe și compătimire, m-a întrebat:

— Vrei să te duc acasă?

I-am aruncat o privire lui Marco, dar el nu se întorsese pentru a sta față în față cu mine. Avea nevoie de timp să-și revină.

Eu? Nu știam ce să cred. Știam doar că un bărbat ca Marco nu-și pierdea cu ușurință controlul asupra trăirilor.

Știam doar că mă iubea. Profund.

Și, pur și simplu, știam că totul era o emoție dureroasă imensă pe care n-o puteam rezolva.

— Da, am răspuns în șoaptă, ștergându-mi lacrimile de pe obraji și ducându-mă spre Braden.

M-am rezemat de el, în timp ce și-a petrecut brațul peste umerii mei și m-a condus afară din baracă. Mergând spre taxiul care aștepta, am aruncat o privire peste umăr, spre baracă. Ceva din mine care mă reținea încerca să mă protejeze ca să nu fiu rănită iar de Marco, dar asta nu însemna că mă simțeam bine plecând de lângă el atunci când avea nevoie de mine. De fapt, vina m-a chinuit tot drumul către casă.

Capitolul 21

Adam îi spusese lui Cole să se ducă acasă, să se răcorească și să-mi ofere ceva timp să mă liniștesc înainte să dea ochii cu mine, dar nu eram supărată pe Cole. Poate că ar fi trebuit să fiu, de vreme ce el era cel care mă pusese în situația asta, însă nu mă puteam convinge că așa ar fi trebuit să simt. Braden m-a dus acasă și am sunat la serviciu, explicându-le că aveam o urgență în familie — nu aveam cum să mă întorc la școală și să predau când aveam ochii umflați de plâns, o vânătaie pe frunte, mă durea inima și îmi pulsa capul.

Braden a rămas cu mine, făcându-mi o ceașcă de ceai cu un strop de whisky în el. S-a așezat pe canapea alături de mine, oferindu-mi liniștea de care aveam nevoie și mângâierea prezenței sale. A plecat atunci când Joss și Ellie au apărut la ușa mea și mi-am dat seama că el fusese cel care convocase trupele.

La scurt timp după aceea a venit și Liv, care a pus-o pe Jo pe difuzor. Ellie și Joss lăsaseră copiii cu mama și cu tata, iar Jo era gata să nască, așa că se afla acasă cu Cam, însă, evident, voia să ia parte la discuție.

Eram epuizată, însă, privind în jur la chipurile lor agitate, mi-am găsit energia pentru a le explica totul — trecutul și prezentul. Ele fuseseră întotdeauna alături de mine, chiar și atunci când aveau senzația că eu nu le voiam acolo, iar pentru asta meritau adevărul.

Când am terminat, Ellie s-a uitat la mine, având lacrimi în ochi.

— Ai dus povara asta de una singură? De ce, Hannah? N-aveai încredere în noi?

Am clătinat hotărâtă din cap.

— Nu ăsta a fost motivul. Vă rog să nu gândiți așa.

— Îl protejai.

Vocea lui Jo s-a auzit din telefonul lui Liv aflat pe măsuța mea de cafea.

Cumva, a înțeles perfect.

— Da.

— Îl protejai? s-a încruntat Joss.

Am ridicat neajutorată din cap, neștiind cum să le explic. Cumva, Jo înțelesese instinctiv, dar să fiu nevoită să explic cuiva mă făcea să mă simt ca o fată pierdută, care nu știa ce vrea.

— Nu știu de ce. Doar că... nu voiam ca voi să aveți o părere proastă despre el.

— Îl iubești, a declarat Ellie simplu. De asta.

— Am iertat faptul că m-a părăsit după ce ne-am petrecut seara împreună, l-am iertat pentru că a plecat din țară și pentru că nu m-a căutat când s-a întors, și am făcut toate astea fiindcă, da, îl iubeam. Și știu că, dacă ar fi rămas, ar fi fost alături de mine în timpul avortului și al depresiei. Știu asta, deoarece expresia chipului său atunci când i-am povestit ce se întâmplase mi-a spus totul.

— Atunci, de ce...

Liv și-a mușcat buza, neterminându-și întrebarea cu voce tare, dar ochii au spus restul în locul ei.

Am simțit acea durere cunoscută pulsând în piept.

— Atunci, de ce l-am părăsit?

Liv a încuviințat.

Privindu-le chipurile mi-am dat seama că ele încercau să înțeleagă — și într-o oarecare măsură înțelegeau — ce simțeam, însă în acele expresii exista și compasiune pentru Marco.

— M-a durut să aflu că nu numai că nu m-a căutat când s-a întors, ci a și lăsat o altă fată însărcinată și că a fost lângă ea. Știu că nu are noimă să fiu supărată pe el pentru o situație de care n-a fost nici măcar conștient, dar... nu mă pot abține să nu mă simt, totuși, trădată. Mă tot gândesc că, dacă nu m-ar fi părăsit în seara aia... dacă nu m-ar fi părăsit, aș fi putut fi fata lângă care ar fi stat. Dar n-am fost. Nu se presupune că omul pe care îl iubești trebuie să stea alături de tine, să fie cu tine când treci prin cele mai rele lucruri care ți s-au întâmplat vreodată?

Au schimbat priviri între ele toate trei, priviri care îmi spuneau că mă înțelegeau, deoarece ele aveau bărbați care le erau alături.

— Singura dată când ai avut nevoie de el n-a fost acolo.

Vocea lui Jo reverbera calmă în încăpere.

— Însă, Hannah... tu știi prea bine că Marco este capabil să fie acel tip.

Tăceam, căci motivul pentru care mă aflam într-o asemenea stare de confuzie era că eu *chiar* știam că Marco era capabil să fie acel tip. Încercase să fie acel tip în ultimele trei luni. Sesizând impasul în care mă aflam, Ellie s-a aplecat în față.

— Hannah, avem în comun nefericirea de a fi iubit pe cineva care și-a luat răgazul necesar de a trece peste propriile probleme, pentru ca, în final, să fie cu noi.

A venit mai aproape de mine pe canapea și m-a cuprins cu brațul pe după umeri. M-am cuibărit, lipindu-mă de ea, în timp ce a continuat să spună:

— Așa că eu cred că te înțeleg și ce vreau să-ți spun vine din experiență și din dorința ca surioara mea să-și găsească fericirea pe care o merită.

Am dat aprobator din cap, așteptând.

— Tocmai ai spus cu gura ta, astfel încât, în adâncul sufletului meu, știu că ești conștientă că n-a fost vina lui Marco că n-a fost lângă tine.

Da, în mod cert n-ar fi trebuit să te lase singură în seara aia, dar nu știi ce ar fi făcut dacă bunicul lui n-ar fi avut un atac de cord. Ar fi rămas în Scoția, însă nu ai de unde să știi cum ar fi mers lucrurile între voi. Ceea ce știu cu adevărat este că acea Hannah n-ar fi acceptat un nu drept răspuns, așa că am o bănuială că ți-ai fi văzut de drum. Dar nu așa s-a întâmplat, și oricât de prostesc o fi, Marco a avut un motiv să plece din Scoția. Și oricât de mult ți-ar displăcea explicația lui legată de motivul pentru care nu te-a căutat la întoarcere, sincer, nu mă pot supăra pe un bărbat care a stat la distanță deoarece credea că sora mea cea deșteaptă, frumoasă și puternică era prea bună pentru el. În mod cert nu pot fi supărată pe el pentru că și-a lăsat treburile baltă și a găsit răgazul să-ți dovedească faptul că voia să fie cu tine. Pare să fie un tată bun și am fost martore la felul în care se purta cu tine... Te tratează de parcă ai fi cel mai prețios lucru de pe planetă. Pe Adam și pe Braden i-a scos din sărite faptul că ai rupt-o cu el, căci, pentru ei, dacă ar fi să fii cu cineva, ei ar fi fericiți să fie cineva ca Marco. Este un om de nădejde și pare să fie foarte protector cu tine. Hannah, nouă tuturor ne-a plăcut asta la el.

— Els, am spus în șoaptă, aproape implorator.

Nu aveam nevoie să aud asta. Mă zăpăcea și mai tare.

— Dar... a oftat Ellie. Uneori simțim ceea ce simțim. Nu contează că ceea ce știm e logic, de regulă suntem conduși de emoții. Totuși, nu cred că Marco nu este „alesul" fiindcă te-a părăsit și nu te-a susținut în tot ce s-a întâmplat.

A dat din cap în direcția lui Liv și Joss.

— Și mă îndoiesc că ele cred altfel.

Liv și Joss au confirmat, oferindu-mi zâmbete pline de înțelegere, în timp ce dădeau din cap.

— Hannah, dacă tu nu crezi că el este alesul, atunci nu este. Dar întreabă-te... de ce ți-ai mințit familia ca să-l protejezi? De ce ai fugit după Cole ca să-l împiedici să-l atace pe Marco? De ce ar conta dacă nu l-ai iubi?

Frământări. Frământări totale. Nu exista nicio scăpare din asta. Cu toate că întrebările lui Ellie deschiseseră niște uși pe care

încercasem să le ţin ferecate încă de când mă despărţisem de Marco, mi-am îmbrăţişat sora cu putere, deoarece măcar nu mai purtam singură povara adevărului. În asta exista, pur şi simplu, o uşurare.

Fetele plecaseră, se întorseseră la copiii şi la soţii lor, dar ştiam că erau îngrijorate pentru mine. Am încercat să le liniştesc în timp ce mă îmbrăţişau la plecare, spunându-le că e în regulă, dar m-au privit în aşa fel încât să-mi arate că aveau dubii. Nu puteam să le învinovăţesc. La urma urmelor, tocmai le furnizasem dovada că nu le spuneam întotdeauna adevărul atunci când era vorba de ce se petrecea cu mine pe plan emoţional.

Tăcerea nu era bună. Am încercat să privesc la televizor, să citesc o carte, însă gândurile mele continuau să rătăcească şi nu-mi găseam liniştea. Mă simţeam de parcă mă pregăteam pentru o mare încercare — eram nervoasă şi inima îmi bătea într-un ritm accelerat, ca şi cum aş fi avut prea multă adrenalină.

Când a sunat telefonul, cu puţin înainte de ora nouă, m-am întrebat dacă trupul meu avea un al şaselea simţ.

Identitatea apelantului îmi spunea că era Marco.

Aş fi putut să ignor apelul, dar amândoi meritam ceva mai mult.

— Bună, i-am răspuns calmă, ghemuindu-mă pe canapea, cu telefonul strâns lipit de ureche.

— Bună.

Am închis ochii la sunetul vocii lui în urechea mea.

— Nu ştiu ce să spun.

— Eu ştiu şi nu ştiu, mi-a replicat. Aş fi venit la tine, dar nu ştiu dacă mi-ai fi răspuns sau nu la uşă.

— Nici eu nu ştiu, i-am zis sincer.

— Da.

A expirat şi mi s-a părut o respiraţie sacadată.

— Hannah, înţeleg, însă trebuie să te văd. Putem, te rog, să ne vedem? Trebuie să vorbim despre toate astea.

— Nu ştiu.

— Iubito, nu se poate să se fi terminat.

Vocea i-a devenit mai profundă, mai groasă.

— Avem nevoie de şansa de a pune ordine în toate astea.

I-am simţit afecţiunea, care m-a prins şi m-a tras dureros de inimă. Mi-a trebuit o clipă să mă adun şi să-i spun:

— Am nevoie de timp.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, meriţi tot timpul de care ai nevoie, dar mă tem că, dacă îţi acord acest timp, tot ce ai de gând să faci este să-l foloseşti ca să prelungeşti despărţirea.

Văzând că tac în continuare, Marco a zis cu blândeţe:

— Îţi acord acest timp. Dar nu prea mult. Te-am pierdut de două ori până acum şi n-am de gând să te pierd iar.

Te-am pierdut de două ori până acum şi n-am de gând să te pierd iar.

Te-am pierdut de două ori până acum şi n-am de gând să te pierd iar.

Te-am pierdut...

Am clătinat din cap, încercând să mă scutur de ultimele cuvinte ale lui Marco din seara precedentă. Se repetau la nesfârşit.

Era mai uşor să-mi blochez memoria în timp ce predam, însă aveam ore doar o jumătate de zi, şi cu toate că de obicei îmi foloseam restul zilei corectând lucrări şi făcând planuri de lecţii, am sărit peste asta şi m-am dus spre apartamentul lui Cole.

El arăta ca naiba.

Când mi-a deschis, am tresărit văzându-i ochiul învineţit, tenul palid şi expresia de vinovăţie. Fără să spun un cuvânt, am păşit peste prag şi l-am îmbrăţişat, ţinându-l strâns.

— Nu eşti supărată? m-a întrebat Cole surprins, în timp ce mă strângea şi el în braţe.

L-am sărutat pe obraz şi m-am desprins uşor din îmbrăţişarea lui.

— Pentru că mă aperi? Nu. Pentru vânătaia de pe frunte... poate.

Am zâmbit, un zâmbet trist, dar fără doar şi poate un zâmbet, astfel încât el să ştie că glumeam.

— Nu sunt supărată. Ai acționat impulsiv, dar știu ce suflet ai.

Cole a respirat ușurat.

— Trebuie să spun că asta e o adevărată ușurare. Mă așteptam să fii scoasă din sărite pentru că m-a luat gura pe dinainte cu Marco.

— N-a fost amuzant, am recunoscut. Dar probabil că era timpul. De fapt, mă simt mult mai bine, acum, că toată lumea știe adevărul.

— În cazul ăsta, am făcut un lucru bun?

— O, n-aș merge chiar atât de departe. Cu siguranță, măcar o cafea îmi datorezi.

Mi-a aruncat un zâmbet strâmb și a pornit spre bucătărie. L-am urmat, ridicând dintr-o sprânceană la vederea foii de hârtie pe care o prinsese pe peretele din hol. Pe ea scria ROȘIILE NU SUNT FRUCTE.

— Credeam că roșiile sunt fructe.

— Poftim?

Cole s-a uitat spre mine, m-a văzut arătând spre posterul artizanal și a clătinat disperat din cap.

— Nici măcar să nu mă întrebi. Bigsie este pe propria lui planetă de bebeluși.

— Nu pricep de ce are asemenea sentimente puternice față de roșii, încât să tipărească un afiș despre asta.

— Și să-l pună pe peretele nostru. Uite așa se duce un procent din banii noștri.

— Cole, trebuie să-ți iei un nou coleg de cameră sau un alt apartament.

— Chiria e mică. A ridicat din umeri. Artist muritor de foame/ student sărac și tot restul.

Corect. Unii dintre noi nu aveau un frate și o soră înstăriți care să le cumpere un apartament. Am simțit un junghi de vinovăție pentru că eu nu eram nevoită să mă zbat ca atât de mulți tineri de vârsta mea.

Cole a mijit ochii spre mine în timp ce scotea două căni din dulapul de bucătărie murdar din bucătăria lui murdară.

— Ce e cu expresia asta de vinovăție?

— Nu-i nimic cu ea. Acum sunt cam zăpăcită.

Trăsăturile lui s-au îmblânzit înțelegător.

— Dacă ai nevoie să...

Nu știam ce avea Cole de gând să spună și nici n-aveam să aflu, deoarece, chiar în acel moment, am primit amândoi un mesaj de la Liv.

Jo a intrat în travaliu!

Amândoi am ridicat privirile din telefoane, cu ochii măriți, și mi-am dat seama că el primise același mesaj, deoarece a șoptit:

— La naiba!

A acționat în mare grabă. În mai puțin de un minut se încălțase cu bocancii, își trăsese pe el paltonul, își înșfăcase cheile, mă apucase de mână și mă scosese din apartament. Am urcat în cazanul lui de Fiat ruginit, care era mai bătrân decât Beth, și am pornit hurducându-ne spre spital.

Nouă ore mai târziu, Jo a născut-o pe Annabelle Walker MacCabe, o superbă fetiță de trei kilograme și jumătate. Tot timpul în care am stat în sala de așteptare cu familia mea, m-am gândit la Jo, la Cam și la noua lor familie. Când am cunoscut-o pe Annabelle, sau Belle, așa cum deja o strigam, numai la ea mă gândeam. Am sărutat-o de noapte bună pe Jo care era epuizată, mi-am îmbrățișat familia și m-am întors acasă la mine să mă odihnesc puțin, cu mintea tot la ei.

Într-un cotlon al minții mele exista o șoaptă, o șoaptă prea puternică pentru a fi ignorată, care își dorea ca Marco să fi fost acolo pentru a se bucura de moment, pentru a fi parte din familie. Lipsise când Ellie îl născuse pe Bray și acum, când Jo o născuse pe Belle.

Exista o parte din mine care nu credea că asta era o senzație corectă.

Acea parte mă speria de moarte.

Capitolul 22

La mai puțin de o săptămână după aceea, mă îndreptam spre apartamentul meu. Era sâmbătă, zăpada căzută în ultimele zile se topise sub ploaie și apoi înghețase iar din pricina temperaturilor care scăzuseră. Am ocolit o bucată mare de gheață de pe palierul meu și am început să cobor.

Eram bucuroasă la gândul că aveam să-mi petrec ziua cu Jo, Ellie, Belle și Bary și o geantă plină de bunătăți, atât pentru bebeluși, cât și pentru mame.

— Hannah Nichols?

Am ridicat privirea auzindu-mi numele și m-am oprit pe ultima treaptă a scării de la intrare pentru a privi bruneta drăguță care stătea la câțiva metri de mine, pe trotuar.

Am studiat-o din cap până în picioare, întrebându-mă de ce mi se părea așa de cunoscută.

— Da?

Tânăra femeie a făcut câțiva pași înapoi, părând agitată, și atunci mi-am amintit unde o mai văzusem: în fotografia cu Marco și cu fiul

lui de la Piața Germană. Bruneta frumușică de lângă el. Leah. Mama fiului său.

Inima mi-a luat-o brusc la galop.

— Eu sunt Leah McKinley. Mama lui Dylan.

Privind-o precaută, i-am răspuns:

— Știu cine ești.

M-a privit lung.

— Ești exact așa cum te-a descris.

Drept răspuns, m-am încruntat.

— Ce cauți aici?

S-a crispat.

— Mă aflu aici pentru că țin la Marco. Și, acum, Marco e o epavă.

N-am putut ignora vinovăția și durerea pe care mi le pricinuise vestea. De când vorbisem cu el la telefon ultima dată, Marco îmi acordase timp. Dar fusese cinstit atunci când spusese că avea să-mi acorde timp, însă nu prea mult. Când au trecut cinci zile și nu l-am contactat, m-a sunat. Fiindcă îi spusesem deja că aveam nevoie de spațiu, nu i-am răspuns.

Nu i-am răspuns nici când m-a sunat încă de trei ori după aceea.

N-am putut să-i răspund, căci teama mă făcuse să mă răzgândesc în privința noastră și nu știam cum să-i spun.

— Uite, el n-a intrat în amănunte, dar mi-a explicat că, în urmă cu câțiva ani, ți s-a întâmplat ceva atunci când te-a părăsit și acum se învinovățește pentru asta.

Și-a încrucișat brațele la piept, părând enervată.

— Îl cunosc pe Marco din școală. Nu prea bine. Dar îl cunosc. Știu că era tăcut și părea puțin supărat pe lume. L-am urmărit cum s-a schimbat când a devenit tată. A devenit, nu știu cum, sigur pe sine. Și fericit. Totuși, nu l-am văzut niciodată mai fericit ca atunci când se întâlnea cu tine.

A mijit ochii, ferindu-i de lumina soarelui de iarnă.

— Mi-a spus totul despre tine, să știi. Înainte. Când eram însărcinată cu Dylan, am devenit buni prieteni și îmi vorbea despre tine.

Chiar eram puțin geloasă pe felul în care te vedea — de parcă ai fi fost cu mult mai bună decât oricare altă fată de pe planetă. I-am spus de nenumărate ori că era destul de bun pentru oricine, că ar fi trebuit să încerce să ia din nou legătura cu tine, dar se încăpățâna. Asta mă enerva cumplit — faptul că el credea că nu era destul de bun. Acum sunt și mai scoasă din sărite, fiindcă tu nu-l ierți și nici nu-l bagi în seamă, iar asta îl face să creadă că el *este* de vină pentru orice rahat ți se întâmplă ție. A început iar să creadă că nu este destul de bun. Îl cunosc. Știu că n-ar face nimănui vreun rău în mod deliberat, așa că știu că orice ți s-a întâmplat nu e din vina lui. Ar fi frumos dacă i-ai spune și tu asta.

Simțindu-mă încolțită, plină de remușcări și nervoasă pentru că fusesem făcută să mă simt vinovată de o persoană pe care nu o cunoșteam, i-am aruncat o privire care să-i spună că refuzam să mă las intimidată.

— Sunt convinsă că nu e treaba ta.

Chipul i-a devenit dur.

— Marco nu este doar tatăl copilului meu, ci și prietenul meu. E un tip foarte de treabă și nu-mi place ca cineva să-l rănească.

— Știe că ești aici în clipa asta?

— Nu, a răspuns ea pufnind. Și probabil că se va enerva când îi voi spune că am venit să te văd. Însă, dacă asta reprezintă un șut în fundul tău ca să faci lucrurile cum se cuvine, atunci n-am nimic împotrivă.

— Habar n-ai despre ce vorbești.

— Poate că nu. Dar amândouă știm că Marco este o persoană cumsecade. Nu merită să simtă așa cum simte.

A ridicat din umeri, mi-a aruncat o privire iscoditoare și mi-a spus:

— Gândește-te la asta.

Vizita mea la Bary, Belle și mămicile lor a fost cumva otrăvită de decizia lui Leah de a încerca să-mi forțeze mâna în problema cu Marco.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi făcându-mi griji în privința lui, până ce am ajuns la concluzia că trebuia să încetez să mai fiu atât de lașă și să-l sun.

Din partea lui, nu juca niciun joc. A răspuns imediat.

— Știi cum să ții un tip în suspans, mi-a răspuns el liniștit.

— Te-am sunat să-ți spun că vreau să încetezi să te mai învinovățești. Eu nu te învinovățesc pentru ceea ce mi s-a întâmplat.

— Ușor de zis, greu de făcut, Hannah. Există un motiv pentru care ai rupt-o cu mine atunci când ai aflat despre Dylan. Ai spus chiar tu că cel puțin o parte din tine mă găsește vinovat pentru că te-am lăsat să te descurci singură cu tot rahatul ăla.

— Sincer, am spus în șoaptă, așa am făcut. Știam că, totuși, nu era corect și m-am gândit la asta. Știu că ceea ce mi s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Amândoi am fost de vină pentru că am fost iresponsabili și pentru că nu ne-am protejat, asta e tot.

— Ba nu. A fost vina mea. Eu eram cel experimentat. Dar erai *tu*... și în acel moment eram prea pierdut în tine pentru a mai gândi limpede.

— Așa a fost și cu Leah? l-am întrebat pe un ton înțepat.

— Hannah, cu ea n-a fost așa. Eram amândoi beți morți. Este un miracol că am reușit să ne dezbrăcăm și să facem sex, dacă...

— În regulă, nu vreau să mai aud, l-am întrerupt.

A tăcut un timp și apoi:

— E vorba despre Leah, nu-i așa?

— Nu, i-am răspuns, apoi am oftat. Nu știu.

— Hannah, țin la Leah. Este prietena mea și e mama puștiului meu. Dar te iubesc *pe tine*.

— Ar trebui să fie așa de dificil, totuși, Marco? l-am întrebat. Ar trebui să doară așa de tare?

— Nu știu. Nu știu care sunt regulile. Tot ce știu este că asta înseamnă ceva al naibii de important, dacă simți în felul ăsta pentru cineva. Aș face orice pentru fiul meu, Hannah. Aș face orice să-l protejez. Să mă asigur că știe că este iubit. Că face ca universul meu

să se învârtă. Și simt la fel și pentru tine. Vreau să te protejez, vreau să știi că, pentru mine, nu mai există cineva ca tine. Că *tu* faci ca universul meu să se învârtă.

De fapt, începuse să mă doară inima.

— Hannah?

— Dacă ar fi după cum simt când suntem doar noi doi și lumea e liniștită și totul pare atât de îndepărtat, i-am spus blând, am fi împreună. Aș da totul uitării și am merge mai departe. Dar viața nu este așa. Restul lumii nu se îndepărtează niciodată. Greșelile noastre sunt acolo și nu ne putem ascunde de ele. Nu vreau să te păcălesc și nu este intenția mea să te rănesc — vocea mi s-a frânt —, dar pur și simplu nu cred că asta este ceea ce-mi mai doresc.

— Nu mă iubești?

Vocea lui era răgușită, în felul în care suna ori de câte ori simțea ceva profund.

Detestam că îl răneam.

— Marco, te iubesc de când aveam paisprezece ani. Și sufăr de opt ani. Doar că nu sunt sigură că ăsta este genul potrivit de iubire.

— Nu știam că există un gen potrivit sau unul nepotrivit, a spus într-o șoaptă răgușită.

— Poate că nu. Dar poate că am nevoie de un impuls către un gen *simplu*.

— Sau poate că tu ai nevoie doar să-mi dai o șansă, acum, că rahatul ăsta nu mai e secret, a argumentat el. Hannah, când eram mici, eram varză. Nu ne-am dat nicio șansă. Dar acele două luni pe care le-am avut înainte de Crăciun au fost cele mai minunate săptămâni din viața mea și ar fi fost perfecte dacă am fi fost sinceri în legătură cu toate astea. Acum, că știm tot, putem să o luăm de la capăt. Poate fi grozav. Poate fi *simplu*.

Voiam să cred asta, însă eram prea speriată. Nici măcar n-aveam de gând să mă mint în legătură cu asta. Eram îngrozită.

Marco putea să mă rănească așa cum n-ar mai fi putut altcineva, pentru că îl iubeam cu toată ființa mea. Aș fi permis ca greșelile lui,

greşelile noastre, să mă încovoaie. Totuşi, nu puteam să las ca *noi* să mă frângă pe mine.

Ştergându-mi lacrimile de pe faţă cu mâini tremurânde, m-am pregătit să iau, în cele din urmă, o decizie.

— Hannah?

— Marco...

Vocea mi-a ieşit ca o şoaptă şi a trebuit să-mi dreg glasul pentru a căpăta din nou volum.

— Din cauza ta nu am mai dat nimănui nicio şansă. Dacă vrei adevărul întreg şi absolut, află că n-a mai existat nimeni după tine. Te-am minţit atunci când m-ai întrebat când am făcut sex ultima oară. Am fost cu un singur bărbat şi ăla eşti tu.

— Hannah...

— E timpul să-mi acord şansa să mă îndrăgostesc de altcineva.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Nu suntem buni unul pentru celălalt. Trebuie să mergi mai departe.

— Ba nu, a mârâit în telefon, într-un răspuns surprinzător şi totuşi nu chiar atât de surprinzător. Eşti a mea. Sunt al tău. Să nu îndrăzneşti să fugi de asta.

— Nu fug.

Alte minciuni.

— Am nevoie de un nou început.

— Hannah, te iubesc!

— Te rog, nu... nu face să fie mai greu decât este deja.

— Nu. Nu-mi servi clişee de tot rahatul. Trebuie să te văd. Nu putem face asta la telefon. Putem să vorbim şi să rezolvăm lucrurile.

Îngrozită la acest gând, deoarece ştiam că numai să-l văd şi avea să mi se clatine hotărârea, m-am repezit să-l refuz.

— Nu vreau să te văd. Marco, merg mai departe şi vreau ca şi tu să procedezi la fel pentru mine. Fă asta pentru mine.

Auzeam că respira precipitat.

— Nu pot. Poate să fie cel mai egoist lucru pe care am să-l fac vreodată, dar nu pot să renunț la tine. Nu vreau. Dacă aş crede că este ceea vrei cu adevărat, ce-ți trebuie cu adevărat, aş face-o. Însă nu este. Eşti speriată. Ştiu că eşti speriată. Voi face tot ce pot să-ți înlătur teama asta.

— Încetează să fii un idiot încăpățânat! m-am răstit, simțindu-mă disperată.

— Râde ciob de oală spartă, mi-a răspuns cu o voce din care se citea determinarea. Vom vedea care dintre noi poate fi cel mai încăpățânat, Hannah, căci, iubito, eu n-am să renunț niciodată la noi. Dacă e nevoie de o săptămână, o lună, un an, oricât, viitorul înseamnă *noi*. Îmi voi petrece restul vieții trezindu-mă dimineața cu tine alături şi voi trece prin fiecare zi ştiind că, atunci când cerul se întunecă, îmi voi petrece noaptea în tine.

Cuvintele lui senzuale, minunate, m-au afectat teribil.

— Ce ticălos eşti, am vorbit în şoaptă.

Marco a râs scurt, aspru.

— Înțeleg că deja câştig.

Capitolul 23

— Așadar, Beth e cu tati în oraș? a întrebat-o Liv pe Joss, tonul ei sugerând cât de drăguț i se părea.

Joss a zâmbit, lăsându-și ceașca de cafea pe masă.

— După bucuria de la grădina zoologică de anul trecut și obsesia ei actuală cu tot ce ține de lumea animală, Braden a decis să o ducă la Safari Park din Stirling, însă a descoperit că e închis pe timpul iernii, așa că o duce la Deep Sea World. Vrea să petreacă ceva timp cu fiică-sa.

Am surâs.

— Are standarde înalte.

Joss a făcut o mutră.

— Da. Asta face să fie greu să mă supăr pe el.

Liv, Joss și cu mine ne aflam la un centru de activități în Morningside, care avea o cafenea la locul de joacă. Pentru că se afla în aceeași clădire cu creșa, existau câțiva angajați care supravegheau copiii în timp ce părinții puteau să ia masa și să stea de vorbă, având în același timp posibilitatea să arunce un ochi spre copiii lor. De la

masa noastră îi puteam vedea pe Lily şi pe Luke în zona de joacă, supravegheaţi de doi asistenţi de la creşă. January era în cărucior lângă Liv, de data asta dormind liniştită.

Trecuse o săptămână de la discuţia mea cu Marco. Mă aruncasem în muncă şi făcusem ceea ce îmi putea distrage atenţia de la rămăşiţele vieţii mele amoroase. La început, asta n-a fost uşor, deoarece probabil că Marco o pusese pe Nish la curent, iar ea a venit în sala personalului să-mi ceară scuze. De atunci mă urmărea cu grijă, ca şi cum aş fi fost făcută din sticlă, şi mă întreba în fiecare zi pe un ton amabil şi, în mod neintenţionat, enervant, dacă e totul în regulă.

De asemenea, a trebuit s-o pun la curent cu *totul* pe Michaela. Suzanne îi spusese versiunea ei şi, evident, acea relatare avea unele inexactităţi. Sărmana Michaela se găsea acum în ciudata postură de a fi prietenă cu două persoane care nu voiau să mai aibă de-a face una cu cealaltă. Am asigurat-o pe Michaela că n-aveam să-i îngreunez situaţia. N-am putut să o asigur că şi Suzanne avea să procedeze la fel.

Toate astea făceau să fie dificil să-mi scot frânturile din minte. Şi mai naşpa era apartamentul meu şi nenorocitele alea de rafturi pentru cărţi. Asta însemna să mă agăţ de orice şansă de a ieşi din casă. Stătusem cu copiii lui Liv şi Nate cu o seară înainte şi acum mă trezisem că ieşeam cu Joss, Liv şi copilaşii lor, pentru a evita să stau acasă la mine. Nu că ar fi fost o privaţiune să ies cu ele.

M-am uitat la Lily care privea în direcţia noastră. Mi-a făcut cu mâna când m-a surprins privind-o.

— Mă întorc imediat.

Am sărit din scaunul meu şi i-am zâmbit lui Lily într-un fel care ştiam că o făcea să râdă.

— Lily Billy! am strigat-o în timp ce mă apropiam.

M-am jucat cu ea şi cu Luke, lăsându-i să se caţăre peste mine înainte să mă prefac că-i prind. Probabil că-i făceam să fie hiperactivi, iar Joss şi Liv aveau să se supere mai târziu pentru asta, dar mă simţeam bine să râd cu copiii.

— O, Dumnezeule, am gâfâit, încercând să-mi trag sufletul stând culcată pe podea, cu Lily care încerca să mă gâdile şi cu Luke, care avea membrele desfăcute peste pieptul meu într-un efort de a-şi folosi greutatea pentru a mă ţine acolo. Chicoteau ca nebunii.

— Luke Carmichael, nu mă pot mişca. Eşti prea puternic!

A chicotit şi mai tare.

— Nanna, am de gând să te ţin acolo.

— Pe vecie? am icnit eu.

— Îhî.

— Cred că s-ar putea să fie Hannah Nichols îngropată sub copiii ăia, dar nu sunt sigur, am auzit o voce amuzată de undeva de deasupra mea.

M-am încordat la auzul vocii şi ştiam că puştii au simţit subita schimbare în comportament, căci au încetat să mai chicotească. Întorcând capul, l-am căutat din priviri.

Un Marco întors cu susul în jos mi-a apărut în raza vizuală.

Rahat.

Respiră, Hannah.

— Ăăă, salut, am reuşit să îngaim.

— Ai nevoie de-o mână de-ajutor?

— Luke, vino! am auzit-o pe Joss strigând, după care şi-a făcut apariţia, aplecându-se să-l ia pe Luke de pe pieptul meu.

M-am ridicat în capul oaselor şi ea mi-a aruncat o privire iscoditoare în timp ce o lua pe Lily de mână. Mă întreba dacă era în regulă să fiu singură cu Marco.

Ăăă... sincer, nu ştiam.

Dar am dat afirmativ din cap în timp ce mă ridicam în picioare. Am privit-o ducându-se cu Luke şi cu Lily spre masa la care se aflau Liv şi January.

Mi-am mutat privirea asupra lui Marco, care stătea în picioare la marginea zonei de joacă. Agăţat de braţul lui era cel mai frumos băieţel pe care îl văzusem vreodată. M-a durut în piept să-l privesc.

Dylan.

Avea coloritul lui Marco, inclusiv izbitorii ochi verzi-albăstrui şi buclele negre şi drăguţe. Era înalt pentru cei trei ani ai săi, ceea ce putea să însemne că într-o zi avea să fie la fel de înalt ca tatăl lui, şi avea acea expresie serioasă, curioasă, care semăna atât de bine cu una dintre expresiile lui Marco, încât durerea din piept mi s-a intensificat.

Simţind lucruri pe care nu mă aşteptasem să le simt, m-am uitat de la Dylan la Marco şi am bălmăjit:

— E frumos.

Mâna lui Marco s-a încordat pe mânuţa lui Dylan şi s-a uitat în jos la fiul lui cu o privire mândră.

— Da.

Uite aşa, mi-am amintit de stânjeneala de a fi în preajma lui şi mi-am mascat tulburarea cu o căutătură piezişă.

— Există sute de creşe în Edinburgh. Chiar asta? Pe bune?

Zâmbetul lui Marco era uşor răutăcios.

— Se pare că și universul vrea să câştig.

I-aş fi răspuns cu ceva obraznic sau tăios, numai că Dylan era de faţă. Ca să nu mai spun că Marco nu-şi putea ascunde tristeţea din ochi în spatele acelui zâmbet ironic al său.

Nedorind să am de-a face cu felul în care această situaţie mă făcea să mă simt, m-am uitat iar la Dylan. El continua să privească între mine şi tatăl său, clar întrebându-se cine eram.

— Dylan, i-a atras din nou Marco atenţia, ea e Hannah. Hannah, el e Dylan.

I-am zâmbit variantei în miniatură a lui Marco.

— Bună, Dylan!

El s-a foit puţin, mutându-se mai aproape de piciorul tatălui său.

— Bună, mi-a răspuns liniştit şi a strâns la piept o jucărie.

La o privire mai atentă, mi-am dat seama că jucăria era o miniatură a lui Sulley din *Compania Monştrilor*, filmul produs de Pixar.

Jur că aproape m-am topit toată pe podea.

— Sulley este unul dintre preferații mei, am spus, arătând spre jucărie.

Dylan a făcut ochii mari.

— Îți place și Lightning McQueen? am întrebat, referindu-mă la eroul din *Mașini*, alt film produs de cei de la Pixar.

Dylan a dat afirmativ din cap.

— Îi plac filmele Pixar.

Marco a schițat un zâmbet.

— Voi doi v-ați înțelege de minune.

Știu că zâmbetul meu era puțin trist atunci când i-am replicat:

— Puștiul e fantastic. Cred că, pentru tine, Marco, totul a ieșit așa cum trebuia.

În trăsături i se citea determinarea.

— Nu totul. Evident.

Nu prea aveam ce să-i răspund la asta, dar nici n-a trebuit. Am remarcat o brunetă atrăgătoare care se apropiase. S-a oprit lângă Marco, atingându-i brațul pentru a-i atrage atenția.

— Încă nu pleci, nu-i așa, Marco?

Preț de o clipă, Marco a privit-o lung și îl cunoșteam prea bine ca să-mi dau seama că era distras de conversația nerostită dintre noi, așa că i-a trebuit ceva timp să proceseze întrebarea.

— Ăăă... tocmai îl luam pe Dylan pentru weekendul nostru împreună. Astăzi avem alte planuri.

Femeia și-a mutat privirea asupra mea și am văzut nefericita întrebare din ochii ei.

— Marco este unul dintre tații singuri pe care îi vedem la creșă. După cum îți poți imagina, este foarte popular.

Întrebarea a devenit brusc un avertisment de a-mi lua tălpășița, în timp ce îmi spunea:

— Nu te-am mai văzut pe-aici. Care ștrengar mic este al tău?

Falsitatea ei, tonul ei dulceag, mă făceau să vreau să vomit.

— A, n-am copii. Am venit aici să văd dacă vreunul dintre tații singuri sunt în căutarea unei „partenere de joacă".

I-am făcut cu ochiul lui Marco, exagerând puțin.

— Marco este un bun partener de joacă. Unul dintre cei mai buni.

Părea stupefiată în timp ce Marco s-a descurcat foarte prost în încercarea de a-și reprima hohotul de râs.

— Eu... ăăă...

S-a uitat la el și apoi iar la mine, încruntându-se consternată.

— Eu, ei bine, eu voi... ăăă... atunci, ne vedem data viitoare, Marco.

A dispărut, traversând grăbită încăperea spre o fetiță.

Marco râdea.

— Partener de joacă?

Cu ochii la brunetă, i-am replicat:

— E clar că vrea să se joace cu tine.

M-am uitat la el, privirea mea devenind suspicioasă. Simțeam căldura urâtă a geloziei ca o arsură la stomac.

— Poate că deja v-ați jucat.

— Leah și Graham s-au mutat în Morningside în urmă cu două luni, iar pe atunci tu și cu mine eram vechi parteneri de joacă. De când ne-am oprit, pentru mine n-au mai existat alte partenere de joacă.

Am ridicat o sprânceană, în timp ce el continua inconștient să-l strângă de mână pe Dylan pentru a-l liniști, având în vedere că băiatul devenea din ce în ce mai neliniștit.

— Dar e bine de știut că ești geloasă.

Rânjetul lui era aprins și atotștiutor.

— Trebuie să mă întorc la fete.

Mi-am mutat privirea asupra lui Dylan:

— Dylan, mi-a făcut plăcere să te cunosc! Pa!

I-am făcut cu mâna.

— Pa! mi-a răspuns el, cu expresia lui de băiețel serios.

Simțindu-mă iar copleșită de emoții, i-am spus lui Marco, șoptind:

— Are ochii tăi. Are totul de la tine.

Lui Marco i s-au contractat mușchii maxilarului și mi-am dat seama că încerca să se abțină să nu spună ceva. Pentru a-l ajuta, i-am făcut din mână și m-am dus spre Liv și Joss.

Când m-am așezat, cu spatele la Marco și fiul său, fetele erau tăcute.

— A plecat? am întrebat, privind stăruitor înainte.

Liv s-a uitat peste umărul meu.

— Da. Tocmai a plecat cu băiețelul lui frumos. Serios? Ăștia doi împreună? Uau!

— Ești nebună. Știi asta, nu? a intervenit Joss nonșalantă, înainte să ia o gură de cafea.

— De ce?

— Pentru că renunți la un bărbat care se uită la tine așa cum o face Marco. Credeam că numai Braden poate avea atâta posesivitate în privire, însă Marco îl întrece cu mult.

Inima mi-a stat în loc, pricinuindu-mi o mișcare spasmodică în gâtlej.

— Poftim?

Liv a încuviințat, fiind de acord cu cele spuse.

— Hannah, privirea de pe chipul lui atunci când vorbeai cu Dylan... O, Dumnezeule, nu-și putea lua ochii de la tine.

— Era sexy, a adăugat Joss. Posesiv. *Sexy*.

— Și tandru. Dulce. Cam adorabil.

Liv a oftat.

Joss a zâmbit atotcunoscătoare.

— Cea. Mai. Tare. Privire. Din. Toate. Timpurile.

Cu inima zbătându-mi-se acum în piept, le-am aruncat amândurora căutături piezișe și am rostit foarte hotărâtă:

— Toate discuțiile astea despre expresii sexy nu mă vor face să renunț. Între mine și Marco totul s-a terminat.

Acum, dacă și restul din mine ar fi putut să se împace cu ideea, viața ar fi fost minunată.

Nu ştiam la ce să mă aştept de la Marco în încercările lui de a mă recâştiga. Bănuiesc că mă aşteptam cam la acelaşi tratament ca înainte — apariţii neaşteptate în toate locurile în care îmi petreceam timpul liber.

O seducţie lentă.

Totuşi, m-a dat gata cu următoarea mişcare. Atât de tare, încât m-a luat complet prin surprindere.

Am înţeles din comentariul unuia dintre băieţii din anul al doilea la eseul despre *Visul unei nopţi de vară* că nu se bucura de planul nostru actual de lecţii. Cred că ceea ce m-a surprins a fost comentariul „Puck este un labagiu".

Am subliniat comentariul cu un creion roşu şi am scris pe margine, alături de acesta: „Dă exemple pentru a explica de ce ai ajuns la această concluzie." Urma să discutăm între patru ochi nepotrivita utilizare a vulgarităţii pe care o folosea în exprimare. Făceam asta săptămânal, aşa că n-ar fi fost nimic nou.

Simţind o durere în partea superioară a şirei spinării de la statul pe podea în timp ce corectam lucrările în ultimele două ore, mi-am tras umerii spre spate şi am oftat satisfăcută la pârâitura slabă a oaselor mele. Făcând o grimasă, m-am uitat la ceas. Era aproape nouă. Ar fi fost bine să mă ridic înainte să adorm pe mine, dar mai aveam numai câteva lucrări de corectat.

În apartament era linişte, astfel încât, atunci când s-a auzit soneria, mi-a sărit inima din piept. Nu la uşa de la intrarea în clădire, ci la uşa apartamentului meu.

Întrebându-mă cine putea fi la această oră, am ieşit precaută pe hol m-am dus în vârful picioarelor spre uşă. Speriată, mi-am lipit ochiul de vizor. Părând foarte departe în micul cerc de sticlă era Marco.

— Ce naiba? am şoptit.

A ciocănit.

— Hannah?

Mă simţeam confuză şi prudentă, dar în acelaşi timp uşurată că de cealaltă parte a uşii era Marco şi că eram în siguranţă.

Deschizând uşa, am dat să-l întreb cum intrase în clădire, dar întrebarea a fost înghiţită când şi-a lipit buzele peste ale mele, m-a prins cu un braţ pe după talie şi m-a împins înăuntru. M-am agăţat de el surprinsă şi am auzit uşa trântindu-se în urma lui.

Apoi, uite aşa, gustul, mirosul şi senzaţia lui m-au copleşit şi m-am trezit că îl sărutam şi eu.

M-a ridicat în braţe, desprinzându-mă de la sol, numai pentru a mă aşeza în fund pe bufetul din hol. S-a împins între picioarele mele şi, instinctiv, mi le-am înfăşurat în jurul şoldurilor sale. Sărutul lui presupunea un efort mai mare, intens şi ameţitor, şi toate gândurile raţionale mi-au pierit în timp ce îl sărutam cu aceeaşi fervoare. Tot ceea ce trupul meu ştia era că îi lipsise asta.

Tot ceea ce sufletul meu ştia era că *tânjea* după asta.

Marco şi-a întrerupt sărutul, trăgându-se înapoi doar pentru a mă apuca de marginea tricoului de baseball şi a mi-l trage în sus. Am ridicat braţele, ajutându-l să mi-l scoată. Şi maioul a zburat câteva secunde mai târziu, înainte ca degetele sale agile să-mi desfacă repede sutienul.

În pofida fierbinţelii dintre noi, tremuram, iar sfârcurile mi s-au întărit, ceea ce a stârnit un geamăt în gâtlejul lui Marco. Mi-a prins sânii în căuşul palmelor, iar eu mi-am arcuit spatele cu un oftat în timp ce el mi-i frământa, atingerile lui aruncând săgeţi de căldură lichidă până în abdomenul meu, şi jos, între picioarele mele.

Senzaţia s-a amplificat atunci când m-a tras uşor de păr, arcuindu-mi gâtul şi mai tare pe spate şi ridicându-mi sânii mai aproape de gura lui. Şi-a aplecat capul cu privirea lacomă fixată asupra ochilor mei pe jumătate închişi. Am avut iar un frison, de data asta în anticipare, şi un zâmbet superior de satisfacţie i-a ridicat colţurile buzelor, înainte să-şi plece privirea şi să-şi închidă gura fierbinte în jurul sfârcului meu stâng.

Am scâncit la plăcerea lichidă care făcea valuri în partea inferioară a abdomenului meu şi m-am prins de ceafa lui cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl mângâiam pe spate. A supt cu putere, stârnind

o senzație ascuțită de plăcere–durere, și apoi mi-a lins sfârcul umflat, înainte de a trece la celălalt.

Vrând să-i simt mușchii tari și pielea netedă sub palme, am început să trag de tricoul cu mâneci lungi cu care era îmbrăcat.

El a înțeles aluzia și s-a smucit înapoi, nerăbdător să și-l scoată. De-abia îl lăsase să cadă pe podea când m-am agățat de el, trăgându-l spre mine, cu sărutările noastre dure, grăbite și fierbinți. Cu o mână îi mângâiam spatele puternic, cu cealaltă pieptul sculptat, înainte de a coborî pe abdomenul lui tare. Simțind cum abdomenul i se unduia sub atingerea mea, excitarea a început să pulseze între picioarele mele.

Telepat cum era, și-a desprins buzele de pe mine pentru a mă întreba în șoaptă, răgușit:

— Te-ai umezit pentru mine?

L-am privit drept în ochii pătrunși de dorință carnală, asemănătoare cu propria mea dorință, și i-am declarat în șoaptă:

— Sunt la o atingere distanță de orgasm.

I s-au luminat ochii.

— Ai să juisezi cu ajutorul gurii mele, mi-a promis.

Abdomenul mi s-a contractat în profunzime și mi-am dat seama că eram mai mult decât umedă. Eram leoarcă. Mereu eram excitată de Marco, mereu îl voiam, dar nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată așa de fiebinte și de disperată să-l am. În timp ce îmi aplica sărutări fierbinți pe bărbie, pe gât, mișcându-și limba pe pielea mea în timp ce făcea asta, mi-am trecut degetele mari peste sfârcurile lui, l-am zgâriat ușor cu unghiile peste abdomen și am gâfâit excitată atunci când a început să-mi descheie jeanșii. M-am oprit din atingeri pentru a mă sprijini pe moment cu palmele pe bufet, astfel încât să pot să-mi ridic fundul și să-i permit să-mi scoată jeanșii.

A urmat iute și lenjeria intimă și, complet dezinhibată, am savurat felul în care mi-a desfăcut picioarele pentru a mă privi lung.

În trăsăturile lui încordate exista ceva primitiv, care se adresa dorinței primitive din mine, oricare ar fi fost aceea. Inima îmi bătea

atât de tare, încât gâfâiam în aşteptare, sânii mei ridicându-se şi coborând în timp ce încercam să-mi trag sufletul.

— Mi-ai promis gura ta, i-am spus încetişor, pe un ton care aproape că nici nu semăna cu al meu.

Vocea mea l-a scos din examinarea intensă a corpului meu şi, brusc, a început să mă sărute din nou. M-a apucat de dosul genunchilor şi mi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei, astfel încât erecţia lui acoperită de jeanşi s-a împins între labiile mele, atingându-mi clitorisul într-un fel care m-a făcut să am spasme delicioase. L-am cuprins în braţe, iar sânii mei sensibili s-au strivit de pieptul lui. A continuat să mă sărute, iar disperarea noastră se acumula în acel sărut, în felul în care îmi mângâia spatele gol şi în felul în care şoldurile noastre se unduiau împreună.

Apăsarea erecţiei lui mi-a sporit excitarea şi am încercat să apăs mai tare, înfigându-mi degetele în spatele său.

Marco a gemut în gura mea şi jur că aproape am juisat, atât era de fierbinte.

Apoi, buzele lui au plecat de pe ale mele, mişcându-se în jos pe gât, peste piept, peste coaste, peste abdomen, iar el s-a lăsat în genunchi în timp ce mâinile lui îmi apăsau coapsele, depărtându-le.

Priveam pierdută în ameţeala nevoii mele neînchipuite, în timp ce el mă lingea.

— O, Dumnezeule... am icnit.

Am dat capul pe spate, numele acela fiind o implorare ieşită de pe buzele mele în timp ce mă tortura, lingându-mă uşor-uşor.

Apoi gura lui mi-a găsit clitorisul.

L-a încercuit cu limba.

M-am ridicat mai sus.

Şi-a împins două degete în mine.

M-am ridicat şi mai sus.

M-am încordat.

Mi-a supt clitorisul. Tare.

Am atins orgasmul într-un țipăt și apoi m-am spulberat, căzând într-o uitare binecuvântată.

Încă tremurând printre rămășițele orgasmului, de-abia am conștientizat că Marco se ridicase în picioare și își descheia fermoarul jeanșilor. În câteva secunde m-a apucat de coapse și m-a tras spre marginea bufetului. Țineam palmele pe obiectul de mobilier, cu brațele puțin încordate în spate. Era și ăsta un lucru bun. Eram echilibrată și pregătită atunci când s-a împins în mine. Tare.

Am strigat, închizând ochii pentru a savura asaltul aspru, dar plăcut, asupra simțurilor mele.

— Uită-te la mine, mi-a cerut Marco, cu vocea atât de groasă, încât cuvintele erau prescurtate, iar tonul gutural.

Am deschis ochii la comandă și privirile noastre arzătoare s-au încrucișat.

Am deschis buzele în timp ce el continua să mă fută, un alt orgasm crescând în mine. Excitarea era sporită de felul în care mă privea în timp ce se mișca ritmic înlăuntrul meu.

— Da? a gâfâit el, ochii lui sexy fixându-i pe ai mei.

— Da, am răspuns, fără să respir.

Strânsoarea lui asupra coapselor mele a devenit aproape usturătoare, în timp ce împingerile erau tot mai rapide.

— Trebuie să juisezi pentru mine, iubito.

Gâfâia și mai tare, iar pe frunte îi străluceau picături de sudoare din pricina efortului de a-și reține orgasmul.

— Vine, l-am anunțat, smucindu-mi șoldurile în ritmul împingerilor lui. Iubitule, juisez, ju...

M-am încordat. Apoi am căzut iarăși în abis, strigând în timpul celui de-al doilea orgasm, acesta fiind mai scurt și mai intens decât precedentul, însă nu mai puțin minunat.

Tremuram lipită de Marco în timp ce el continua să pompeze în mine, iar mușchii mei interiori se strângeau în jurul lui.

A înțepenit, strângându-mă aproape dureros.

Nu şi-a luat ochii de la mine în timp ce gemea printre dinţii încleştaţi.

— La naiba!

Şoldurile lui au zvâcnit lipite de ale mele în timp ce ejacula.

Mi-a dat drumul piciorului drept pentru a mă săruta mai profund. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor lui, strângându-l şi trăgându-l mai aproape în timp ce ne sărutam, adorând felul în care tremura cu ultimele zvâcniri.

Gradual, pe măsură ce muşchii ni se relaxau şi pâcla dorinţei începea să se risipească, realitatea şi-a impus prezenţa.

Mi-am dat jos picioarele de după el şi l-am împins în piept, în timp ce-mi desprindeam buzele de ale lui. Am văzut consternarea din ochii săi, însă am ignorat-o.

— Asta nu schimbă nimic, am rostit în şoaptă, având senzaţia de déjà-vu a acestui moment de prima dată când făcuserăm sex cu trei luni în urmă.

Numai că de data aceasta nu mai existau secrete între noi.

Marco a trecut de la consternare la enervare.

— Eşti sigură de asta? Căci după socoteala mea ai avut orgasm de două ori. Odată cu gura mea şi din nou cu penisul meu. Sunt cum nu se poate mai convins că asta înseamnă că lucrurile s-au schimbat.

M-am încruntat.

— Este evident că trebuie să mi te scot din suflet.

S-a crispat. Acum chiar că-l scosesem din *sărite*. Şi-a pus palmele iar pe coapsele mele şi m-a smucit spre el, înainte de a-şi strecura mâinile sub fundul meu şi de a mă ridica în aşa fel, încât a trebuit să-mi pun picioarele în jurul taliei lui, pentru a avea un punct de sprijin. M-am prins de umerii lui când a pornit să mă care din hol în dormitor.

— Ce faci? l-am întrebat, încercând să ies din strânsoarea lui şi nereuşind.

Marco n-a răspuns până ce n-am ajuns în dormitor şi m-a lăsat pe pat, nu prea blând. Şi-a împins jeanşii în jos şi s-a descotorosit de

ei, apoi a venit în grabă spre pat. Totuşi, Marco era prea rapid pentru mine, apucându-mi mâinile în ale lui în timp ce se lăsa peste mine. Mi-a apăsat palmele pe pat, ţinându-mă prizonieră.

— Bănuiesc că în cazul ăsta trebuie să te fut până ce îţi ies din suflet.

Am mijit ochii şi am încercat să mă împotrivesc prinsorii lui, dar fără niciun rezultat.

— Trebuie să pleci.

— Mai întâi sexul.

La acest gând, abdomenul meu a prins a se undui, apetitul pentru el fiind, în mod clar, insaţiabil. Simţind asta, a adoptat o atitudine infatuată.

— Bine!

Am cedat, deoarece... ei bine, sincer, deoarece îl voiam şi nu gândeam limpede.

— Dar nu poţi să rămâi.

— N-am să rămân, mi-a promis pe un ton seducător, cu ochii la buzele mele. Dar intenţionez să te fac să juisezi din nou înainte să plec.

Şi aşa a şi făcut.

Splendid, aş putea adăuga.

M-a umplut de căldura, de voluptatea şi de tandreţea lui.

Totuşi, de îndată ce am terminat, şi-a ţinut cuvântul şi a plecat.

Uite aşa, mă simţeam iarăşi pustiită.

Capitolul 24

— Marco, i-am rostit numele, în timp ce el se mişca în mine.

Eram pe o parte, la fel ca şi el. Mâna lui caldă îmi frământa sânul, în timp ce se împingea în mine pe la spate.

Am juisat cu putere, strigând de satisfacţie în timp ce mă cutremuram sub orgasmul meu. Câteva secunde mai târziu, Marco m-a urmat, înteţindu-şi strânsoarea pe măsură ce se încorda şi gemând lipit de partea din spate a gâtului meu, atunci când şi-a găsit propria satisfacţie.

Stăteam colo, culcată, încercând să-mi trag răsuflarea şi să-mi vin în fire.

Atingerea blândă a buzelor lui Marco pe umărul meu m-a adus înapoi în cameră. S-a extras din mine, iar eu am simţit pierderea căldurii sale. Întorcându-mă, l-am privit coborând din pat şi începând să se îmbrace.

De două săptămâni făceam asta. Marco obişnuia să apară la uşa mea, eu îi dădeam drumul înăuntru şi apoi făceam sex până ce trupurile noastre oboseau, iar inima mea era şi mai tulburată. Nu

puteam, după cum se vedea, să rezist atracției sexuale dintre noi. Însă, de fiecare dată când pleca, mă simțeam tot mai pustiită. Ceea ce făceam era numai sex, și asta transforma tot ce avuseserăm până atunci într-o farsă.

Oricum, în seara asta a fost și mai rău.

Marco nici măcar nu se sinchisise să mă curețe, așa cum obișnuia să facă. Era ceva ce considerasem dintotdeauna a fi un gest delicat.

Privindu-l în timp ce-și încheia nasturii de la cămașă, mi-am dat seama că era agitat, poate chiar supărat. Voiam să-l întreb ce nu era în regulă, dar n-aș fi vrut să-l încurajez să creadă că situația noastră revenise la normal. Nu era decât sex. Indiferent cât de mult durea asta.

Ar fi trebuit să pun punct. Ar fi trebuit să pun capăt chiar în acel moment. Dar nu știam dacă eram pregătită să-l scot definitiv din viața mea. Credeam că pot...

Mi-am luat privirea de la el, mutând-o în tavan. Venise timpul să-mi fac ordine în gânduri, zău că da.

— Chiar n-ai de gând să spui nimic?

Mi-am coborât privirea iute asupra lui pentru a-l vedea ridicat, cu mâinile în șolduri, bine proptit pe picioare, în timp ce emana niște vibrații de bărbat-macho-super-scos-din-sărite. Ignorând amenințarea, i-am răspuns:

— Ce vrei să spun?

Prin ochi i-a trecut o fulgerare de neîncredere și s-a aplecat, răspunzându-mi pe un ton gutural:

— Vreau să termini cu rahatul ăsta și să recunoști că ai greșit și că mă iubești. Aranjamentul ăsta e o mare aiureală și o știi și tu.

Am reușit, cumva, să-mi păstrez expresia perfect relaxată.

— Este ceea ce am fost dispusă să ofer. Iar acum cred că este timpul să înceteze.

În pofida privirii dezgustate pe care mi-a aruncat-o ca răspuns, a mârâit:

— De parcă eu aș renunța așa de ușor.

Bine. Am oftat, lipsindu-mi energia de a lupta cu el pe tema asta.

— Atunci, ne vedem mâine?

Marco a expirat zgomotos, de parcă s-ar fi agăţat de ultimele fărâme de răbdare. A clătinat din cap.

— Nu pot. Mâine îi fac o favoare lui Leah. Ne vedem luni, după weekendul cu Dylan.

Am dat din cap cu nonşalanţă, ceea ce l-a enervat şi mai rău. Mi-am dat seama că-l scosesem şi mai tare din răbdări după felul în care a ieşit ca o furtună din apartament, fără să-şi ia rămas-bun.

Am întins mâna după telefonul aflat pe noptieră şi i-am scris un mesaj lui Cole:

Sunt varză.

— În regulă, aşadar, soluţia ta de a mi-l scoate pe Marco din minte este să mă inviţi la restaurantul D'Alessandro?

M-am încruntat, privind faţada localului. Cole a chicotit.

— Şi ce? Îmi place mâncarea de-aici.

— Am putea să mergem oriunde, am mormăit. Ticălosule.

Râzând, Cole m-a luat de mână şi m-a condus înăuntru, intrând din ger în căldura plăcută a restaurantului pe care îl deţinea unchiul lui Marco.

— Ştii că ne vom petrece cea mai mare parte a întâlnirii vorbind despre el şi despre motivul pentru care te porţi în preajma lui ca o nebună ai cărei hormoni au luat-o razna, aşa că nu văd de ce n-am putea să mâncăm în localul familiei lui în timp ce facem asta.

Continuând să ne ţinem de mână, l-am avertizat:

— Ei bine, drept răsplată, ne vom petrece *întreaga* întâlnire vorbind despre asta, ca să ştii şi tu.

M-a strâns de mână.

— Cred că pot să fac faţă unei fete plângăreţe.

Ne-am oprit la masa de la intrare, iar Cole şi-a spus numele. Însoţitoarea ne-a condus în fundul restaurantului şi eram pe punctul

de a răspunde tardiv comentariului lui Cole cu ceva obraznic, când s-a oprit brusc și m-am izbit de el.

— Ce...

Vocea mi s-a frânt când am văzut la ce se uita.

Marco.

Și nu era singur.

Stomacul mi s-a strâns într-un mod neplăcut când am observat că îi zâmbea unei blonde necunoscute.

Cole a pornit spre ei, ținându-mă strâns de mână.

— Ce faci? l-am întrebat printre dinți, simțindu-mă în pragul unei crize emoționale și nedorind ca ticălosul de Marco să fie martor.

— Ai încredere în mine, m-a îndemnat Cole.

Apropiindu-ne de masă, am reușit să-mi dezlipesc privirea îngrozită de la Marco și de la partenera sa, pentru a vedea că împărțeau masa cu Leah și cu un tip brunet atrăgător, care am presupus că era logodnicul ei, Graham.

Privirea mi-a zburat înapoi la Marco.

O întâlnire în patru.

Simțeam c-o să vomit. Sau c-o să-l omor. Eram la numai câțiva metri de masă, când i-am atras privirea lui Marco. Expresia i s-a îmblânzit când m-a văzut, până ce ochii i-au căzut asupra mâinii mele într-a lui Cole și, instantaneu, expresia i-a devenit dură.

Pe bune?

El se afla la o întâlnire în patru, iar eu eram cu un prieten, și tot el era iritat?

— Marco, l-a salutat Cole pe un ton amabil. Am vrut doar să vin la masa ta și să-ți cer scuze pentru... Ei bine, știi tu... Prietenul meu cel mai bun s-a uitat la blonda drăguță de lângă Marco. Sper că nu vă întrerup *întâlnirea*.

Privirea lui Marco s-a intersectat cu a mea și mi-am dat seama că era extrem de iritat de Cole.

— N-ar fi trebuit să vă deranjăm.

Evitam cu osârdie privirea sfredelitoare a lui Leah în timp ce-l trăgeam pe Cole de mână.

— Vă lăsăm să vă bucurați de cina voastră. Cole.

Cole i-a oferit lui Marco un zâmbet crispat înainte de a-și petrece brațul pe după mijlocul meu și de a mă conduce la însoțitoarea care ne aștepta. Când am ajuns la masă, Cole a oftat și a spus:

— Tremuri ca frunza în vânt.

— Încerc să nu omor pe cineva, i-am spus printre dinții încleștați. Hai să mergem acasă.

— La naiba cu asta.

Mânia strălucea în ochii lui Cole.

— Nu se poate să-ți facă asta.

— Nu el o face. Eu. Eu îmi fac asta, am murmurat supărată. Îi transmit semnale amestecate, el îmi trimite semnale amestecate. Sunt o mulțime de semnale amestecate. Și chiar vreau să merg acasă înainte de a mă simți și mai rău.

Cole s-a plecat spre mine, lipindu-și fruntea de a mea, astfel încât să nu mă pot uita în altă parte decât în ochii lui sau la picioarele mele. Am ales ochii.

— Îmi pare rău că te-am adus aici. Dar el știe că, indiferent de cât de zăpăciți sunteți, tu tot îl iubești. Și el se află aici la o întâlnire? Aș vrea să-l scutur pe el, nu pe tine.

— Sunt bine.

— Ba nu ești. Tremuri.

— Tremur de nervi. Cole...

M-a întrerupt, prinzându-mi fața în căușul palmelor și sărutându-mă delicat pe buze. Când în cele din urmă s-a tras înapoi, m-am zgâit la el, făcând ochii mari și fiind extrem de alarmată.

— Ce naiba faci?

— Îi reamintesc că încă nu te-a cucerit și că, dacă nu se străduiește mai tare, te va pierde în favoarea altuia. Scumpo, nu trebuie să știe că acel cineva n-aș putea fi eu.

A rânjit nonșalant.

Îl iubeam pe cel mai bun prieten al meu. Cu adevărat. M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz.

— Eşti cel mai tare, dar sunt varză pentru că nu vreau ca el să se străduiască mai tare. Vreau ca povestea noastră să se termine. Pur şi simplu nu ştiu cum să-i dau drumul.

Cole s-a aplecat iar spre mine, buzele lui aproape atingându-le pe ale mele în timp ce rostea calm:

— Nu te mai minţi, Hannah Nichols. Îl iubeşti. Ştii bine că-l iubeşti. Altminteri n-ai fi într-un asemenea hal.

Înainte să-i pot răspunde negativ, peste noi a căzut o umbră, şi ne-am despărţit uşor, pentru a privi în dreapta noastră, dând ochi în ochi cu chipul furios al lui Marco. O privire mânioasă, îndreptată înspre Cole.

— Ai două secunde să dispari de lângă ea, înainte să te fac praf de un milion de ori mai rău decât am făcut-o la şantier.

M-am îndepărtat imediat de lângă Cole, îngrozită la gândul că o să se bată iar. Oricum, dacă cineva avea să dea vreun pumn în seara asta, aceea aveam să fiu eu. Privirea lui Marco a ţâşnit spre mine, laolaltă cu furia sa.

— Între voi nu-i nimic, ha?

Indignarea m-a enervat şi mai rău.

— Dar cu tine cum rămâne? M-am aplecat spre el. Ăsta eşti tu, luptând pentru noi? O întâlnire în patru, cu o blondă şi cu mama copilului tău?

Şi-a încleştat maxilarul şi a forţat cuvintele să-i iasă printre dinţi.

— Este o favoare pentru Leah. Nu înseamnă nimic.

— În cazul ăsta, de ce nu mi-ai spus aseară despre asta?

— Pentru că tu doar te prosteai, aşa că m-am gândit că nu contează atât de mult pentru tine.

O, Doamne, cum naiba mă băgasem în rahatul ăsta emoţional? M-am lipit iar de Cole, spunându-i fără cuvinte că era timpul să plecăm.

— Ai dreptate. Nu contează.

Însă Marco nu avea de gând să mă lase să plec. Brusc, era atât de aproape de mine, încât am fost nevoită să las capul pe spate pentru a putea să-l privesc în faţă.

— Ce vrei de la mine? Îmi spui că sunt doar cineva pe care trebuie să ți-l scoți din suflet, apoi te porți ca o nevastă geloasă. Încerci să-mi demonstrezi că m-am înșelat în privința ta, Hannah? Ești cumva doar o altă femeie căreia îi plac jocurile mentale tâmpite, pe care n-am să le înțeleg niciodată? Căci dacă asta ești, poate că, la urma urmelor, nu vreau asta.

O palmă peste față. Cuvintele lui erau fără doar și poate o palmă peste față. Cu respirația tăiată, m-am înghesuit iar în Cole, care acum mă ținea de brațe, de parcă așa evita să sară la gâtul lui Marco.

— În sfârșit, am spus, respirând greoi, suntem pe aceeași lungime de undă.

M-am întors și am pășit țanțoșă pe lângă Cole, auzindu-i pașii grăbiți în urma mea.

Nu apucasem să fac nici cinci pași, când am auzit niște pași mai iuți și mai grei apropiindu-se. Brațul mi-a fost apucat într-o strânsoare aspră. Am icnit și m-am uitat la chipul dârz al lui Marco. N-a spus nimic — doar s-a întors și a pornit spre holul restaurantului. Îmi ardeau obrajii, pentru că acum aveam spectatori.

— Ce faci? m-am răstit, trăgându-mi brațul și întâmpinând o rezistență totală.

Pe măsură ce eram târâtă mai departe, am aruncat o privire peste umăr și am văzut că prietenul meu nu făcea nicio mișcare să-l oprească.

— Cole? l-am strigat eu.

El a ridicat din umeri.

A ridicat din umeri!

Tocmai câștigase un loc pe lista persoanelor de omorât!

În lumina difuză, am trecut de ușa spre bucătărie, am cotit și am mers spre capătul îndepărtat al culoarului. Marco a ciocănit la ușa de acolo și m-a tras înăuntru.

Ne aflam într-un birou mic. Toți pereții erau ticsiți de rafturi cu cărți, iar în mijlocul încăperii se afla un birou cu un calculator și cu teancuri de hârtii pe el.

În spatele biroului stătea un italian atrăgător mai în vârstă, pe care îl mai văzusem de câteva ori prin restaurant. Gio D'Alessandro.

M-am încordat.

Acesta era bărbatul care îl abuzase verbal pe Marco. Acesta era bărbatul care îl lovise. Am simțit cum din vârfurile degetelor îmi ieșeau mici gheare și l-am privit pe Gio cu ochii mijiți.

El ne-a privit surprins pe mine și pe Marco.

— E totul în regulă?

S-a ridicat în picioare. Era înalt și încă bine făcut pentru vârsta sa. Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-aș fi admirat aerul de grație nonșalantă.

— Gio, ea e Hannah. Putem să împrumutăm biroul pentru câteva minute?

Privirea lui Gio a trecut iute asupra mea și, după cum părea, mi-am dat seama că auzise de mine. Asta m-a surprins. Marco îi vorbise unchiului său despre mine?

— Mă bucur să te cunosc, Hannah!

Mi-a oferit un alt zâmbet și apoi a trecut pe lângă noi, ieșind din birou.

Eu nu i-am spus că și mie îmi făcea plăcere să-l cunosc.

Odată ușa închisă în urma unchiului său, Marco mi-a dat drumul și am făcut câțiva pași, îndepărtându-mă de el. Nevrând să mă uit la el, privirea mi-a căzut asupra unei rame foto de pe biroul lui Gio. În ramă se afla o fotografie a lui Gio, care îl ținea pe Dylan în brațe și îl privea cu iubire.

— Dylan, am spus, întorcându-mi, în sfârșit, privirea spre Marco. El este cel care l-a schimbat pe unchiul tău.

M-a privit atent.

— Într-un târziu și-a dat seama că nu semăn cu tata sau cu mama. De fapt, crede că sunt un tată bun. Îl iubește pe Dylan.

Eram încântată pentru el și pentru că lucrurile intraseră în normalitate. El putea să-și ierte unchiul și să meargă mai departe și să aibă o famile adevărată pentru prima dată în viața lui. Totuși, nu

i-am spus asta. Nu voiam să știe cât de mult mă afecta fericirea lui. În loc de asta, i-am aruncat cu obrăznicie:

— Ai un scop ascuns în spatele umilirii mele publice?

— Felul în care te-ai purtat cu Gio acum... Marco a făcut un pas spre mine, ignorând în mod clar întrebarea. Așa mi-am dat seama că încă îți pasă.

Din nefericire, nu-mi venea în minte niciun răspuns isteț, așa că am rămas tăcută.

Stingherit, Marco a oftat, trecându-și o palmă peste părul lui scurt.

— E doar o cină. Eu și blonda. E verișoara lui Leah și nu stă în oraș. Tocmai a ieșit dintr-o relație naspa și Leah a vrut s-o ajute să-și ia gândurile de la asta. Nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată.

A făcut un pas spre mine.

— Însă a fost un lucru prostesc să fiu de acord atunci când încerc să repun pe linia de plutire relația noastră. Îmi pare rău.

Am continuat să tac, deoarece îmi era teamă de ceea ce i-aș fi spus dacă aș fi deschis gura. Emoțiile mele ieșeau la suprafață și eram foarte aproape să le las să izbucnească într-un scandal isteric.

Marco nu s-a prins de asta, totuși. Îmi dădeam seama că mă considera încăpățânată. Privirea i-a devenit dură din pricina enervării.

— Tu și Cole?

Bine, mai mult gelozie decât enervare.

— M-ai mințit cu privire la el în tot timpul ăsta?

Auzind acuzația, am ridicat dintr-o sprânceană.

— Tu chiar crezi că, dacă aveam ceva cu Cole, te-ar fi lăsat să mă iei pe sus de lângă el, așa, pur și simplu, fără luptă?

— Deci el încerca să mă scoată din sărite?

— Da. Nu fiindcă i-aș fi cerut-o eu, l-am asigurat. Dar cred cu tărie că faptul că m-am culcat cu tine a încurcat lucrurile în cazul meu, deoarece... recunosc că m-am enervat să te văd cu o altă femeie. Ceea ce este ridicol! Cum am spus aseară... trebuie să ne oprim.

Ca răspuns, Marco s-a întors spre ușă și mi-a sărit inima din piept crezând că avea să plece și să mă lase acolo. În schimb, el a încuiat ușa.

Ceva a făcut ca mușchii să mi se relaxeze și mi-am dat seama că era ușurare.

Ce naiba?

— Sunt varză.

Am ridicat mâinile în sus, fără să-mi pese că spusesem cuvintele în gura mare.

Marco a venit spre mine ca un prădător. O secundă mai târziu eram în brațele lui, cu tot trupul lipit de al său. M-a mângâiat pe spate și a murmurat oarecum arogant peste buzele mele:

— Vrei ca asta să înceteze? Spune „nu" și mă opresc.

A început să mă sărute și am simțit cum mă topeam în îmbrățișarea lui.

Totuși, înlăuntrul meu exista acea confuzie supărătoare, și oricât de mult mi-ar fi plăcut sărutările lui Marco, știam că nu făceam decât să continui să produc suferință pentru amândoi.

M-am împins tare în el, întrerupând sărutul. Am gâfâit, rămânând puțin fără suflu de la efortul necesar de a o face, și m-am uitat lung în ochii lui confuzi.

— Nu.

Din reflex, degetele lui m-au prins de talie.

— Han...

— Ți-am transmis semnale uluitor de proaste.

Am ieșit din îmbrățișarea lui, punând între noi distanța de care aveam nevoie.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău. Dar trebuie să punem punct. Nu este corect față de niciunul din noi. Trebuie să terminăm cu asta.

— Sau ai putea să recunoști că ești speriată de moarte, și să-mi mai dai o șansă să-ți dovedesc că n-ai de ce să fii. Că putem avea o relație.

Am scuturat din cap, gesticulând în jurul meu, indicând situația în care ne găseam.

— Totul e o dramă.

— Da? mi-a trântit-o el. Şi ce dacă? Toată lumea are parte de drame. Şi se descurcă.

A făcut un pas spre mine, încercând să acopere distanţa, dar eu m-am dat înapoi pentru a mă îndepărta iar. Văzând mişcarea, furia din ochii lui a sporit.

— Ştii ce? Am dat-o în bară acum cinci ani. Grav. Şi probabil că n-am să mi-o iert niciodată. Dar nu pot să lupt dacă tu nu eşti dispusă să lupţi alături de mine. Ştii cum mă simt când plec în fiecare seară? Mă simt ca puştiul ăla tâmpit care a plecat acum cinci ani. Şi nu mai pot să fiu acel puşti.

A venit spre mine, cu trăsăturile cuprinse de disperare, şi m-a prins de umeri.

— Gata cu jocurile, Hannah. Te rog. Asta este. Ori mai încerci o dată să fii cu mine mine, ori nu, şi în cazul ăsta am plecat pentru totdeauna.

Ultimatumul său m-a paralizat.

Teama m-a paralizat.

Durerea s-a strecurat în ochii lui Marco, făcându-l să-mi dea drumul. Încremenită, incapabilă să-l opresc, l-am privit cum se duce spre uşă şi o descuie.

— E mai bine să te întorci la Cole, iar eu la *partenera* mea.

— Marco... am spus brusc, implorându-l să înţeleagă. Nu facem decât să ne rănim unul pe celălalt.

— Ba nu.

A aruncat o privire la mine peste umăr şi m-am crispat când am văzut suferinţa din ochii lui.

— Te-am rănit şi n-am vrut. Acum tu te răzbuni pe amândoi.

A oftat, părând incapabil să renunţe de tot atunci când a spus:

— Iubito, când îţi vii în fire, ştii unde sunt. Dar n-am să mai aştept mult timp.

Uşa s-a închis în urma lui şi am rămas singură în biroul unui străin, întrebându-mă dacă eu mă înşelam şi Marco avusese dreptate în tot acest timp.

Capitolul 25

— Tată, dacă vomită, tu cureți, l-a avertizat Liv pe Mick, în timp ce o sălta pe Lily, care chicotea, deasupra capului său pentru a cincisprezecea oară.

— N-o să vomite.

Mick a zâmbit, coborând-o pe Lily în brațele sale.

Oricum ea era micuță, dar tatăl lui Liv era un tip mare și ea părea minusculă și adorabilă agățându-se de el.

— Asta mică are suflet de pilot.

Era prânzul de duminică, iar de data asta Mick și soția sa, Dee, putuseră să ni se alăture, așa că aveam casa plină. De fapt, era greu să gândești, cu copiii care chicoteau și se fugăreau unul pe altul, cu Bray plângând, ceea ce o supăra pe docila Belle, și cu adulții care încercau să se facă auziți. Îmi iubeam familia, dar într-o zi în care aveam nevoie de ei să-mi abată gândul de la Marco, tot ceea ce reușeau să facă era să-mi pricinuiască o durere de cap cu gălăgia lor veselă, dar incoerentă.

Pentru a scăpa de zarvă, m-am oferit să spăl vasele și m-am mutat în bucătărie. Încă era gălăgie, dar măcar exista ceva distanță între încăperi. Acolo, am putut să reiau iar și iar scena cu Marco de la restaurant, așa cum o făcusem în ultimele zile. Fusesem foarte sigură pe mine, stând acolo și spunându-i că între noi se terminase și că era lucrul cel mai bun de făcut, dar de îndată ce ușa s-a închis în urma lui, am fost imediat cuprinsă de panică. Adevărul era că nu știam ce era bine și ce era greșit. Mi-aș fi dorit să existe vreun fel de baghetă magică pe care să o pot flutura, astfel încât să-mi dea toate răspunsurile. Probabil că unii oameni m-ar fi făcut proastă — mi-ar fi spus că răspunsul era cum nu se poate mai evident. Dacă iubești pe cineva, atunci ar trebui să fii cu acea persoană.

Era, oare, atât de simplu, totuși, când existau atât de multe amintiri și dureri? Oare până la urmă putea să funcționeze? Puteam, oare, să permit să fiu iar vulnerabilă cu el, când nu exista absolut nicio modalitate de a ști ce ne rezervă viitorul?

Eram epuizată de a revedea iar și iar toate astea.

Am golit farfuriile și am început să încarc mașina de spălat vase, când am simțit prezența altcuiva în bucătărie. Am ridicat privirea să văd cine era și am dat ochi în ochi cu Nate, care se sprijinea de tocul ușii.

— Te simți bine? l-am întrebat, cu sprâncenele ridicate a mirare din pricina îngrijorării.

— De fapt, asta voiam să te întreb eu pe tine, mi-a răspuns, intrând în bucătărie.

Am ridicat din umeri. Zău, ce rost avea să mint?

Nate a oftat.

— Așa m-am gândit și eu.

S-a sprijinit cu spatele de blatul de bucătărie, încrucișând brațele la piept.

— Știi că eu și Liv am fost doar prieteni înainte să se petreacă ceva romantic între noi?

— Da.

— Ei bine, atunci când am luat-o pe drumul ăsta, amândoi ştiam că ceea ce exista între noi era ceva special. Numai că eu nu voiam s-o recunosc, căci mă temeam să n-o pierd pe termen lung.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Alana? am întrebat într-o doară, deoarece Nate rareori vorbea despre fosta lui prietenă.

Aceasta murise când ei aveau doar optsprezece ani, iar lui Nate îi fusese extrem de greu să treacă peste moartea ei.

— Da. Am respins-o pe Liv şi chiar am rănit-o, toate astea, pentru că îmi era prea frică să merg pe acel drum cu ea. Aproape c-o pierdusem pentru totdeauna, Hannah. A existat un moment în care am crezut că încăpăţânarea mea a distrus-o. A fost unul dintre cele mai înspăimântătoare momente din viaţa mea. Şi uneori îmi îngădui să mă gândesc cum ar fi fost viaţa mea dacă n-aş fi recucerit-o. Nici măcar nu merită să mă gândesc la asta. Cum poate cineva trăi cu acest gen de regret?

Am simţit mâna lui pe umărul meu. M-a strâns şi mi-a spus blând:

— Hannah, eşti o profesoară bună. Sper doar că o lecţie în regret nu e ceva ce vei dori să predai bine în viitor.

Cuvintele înţelepte ale lui Nate m-au însoţit tot restul zilei, până seara, târziu. M-am întors acasă cu o cutie din podul părinţilor mei în braţe. Am lăsat-o pe podeaua dormitorului. La început am frunzărit fotografiile mele cu Marco din ultimele luni, pe care le făcusem cu telefonul mobil. Mai departe, am scormonit prin cutie şi am dezgropat vechile mele jurnale.

Timp de patru ore am cercetat cu atenţie istoria documentată a anilor mei de adolescenţă, umplându-mă de vechile sentimente pentru Marco şi sperând că acestea aveau să se ciocnească cu cele noi şi, cumva, să spargă blocada fricii.

Fiindcă un singur lucru ştiam sigur — Nate avea dreptate. Acel gen de regret era o lecţie pe care nu voiam s-o învăţ.

Capitolul 26

Am fost sigură că ceva nu era bine de îndată ce am intrat în școală.

În aer plutea tăcerea.

Trecând pe primul coridor al Departamentului de engleză, am crezut că aud un fonfăit într-una dintre săli. Eram pe punctul de a mă opri să ascult mai bine, când Nish m-a strigat din cadrul ușii deschise a cancelariei.

De îndată ce i-am zărit chipul, am știut că instinctul îmi funcționase corect. Ceva era în totală neregulă.

— Poți să vii puțin? m-a rugat pe un ton blând, părând îndurerată.

M-am dus grăbită spre ea și am intrat împreună în sală. Eric, Barbara și alți doi membri ai personalului se aflau în încăpere. Barbara avea lacrimi în ochi, iar trăsăturile lui Eric erau încordate și chipul palid.

— Ce naiba se întâmplă? am întrebat.

Pulsul mi s-a accelerat în timp ce câțiva fluturi emoționați și-au luat zborul în stomacul meu.

Nish m-a apucat de mână.

— Hannah... Jarrod Fisher a fost ucis sâmbătă seară. Abia azi-dimineață am aflat.

Am privit-o pe Nish fără nicio expresie, încercând să pătrund sensul cuvintelor ei. M-am eliberat din prinsoarea ei, aruncând priviri spre Eric și Barbara.

— Aste e o glumă?

— Hannah, știu că era unul dintre preferații tăi. Îmi pare foarte rău.

— Nu înțeleg.

M-am uitat din nou la Nish, nevenindu-mi să cred. Eu nu... eu nu... nu.

Am clătinat din cap.

Ochii ei blânzi erau plini de lacrimi.

— A intrat într-o încăierare cu un băiat mai mare. S-a pus cu cine nu trebuia. Ăla a scos un cuțit și l-a atacat pe Jarrod. Jarrod a murit în timpul operației.

Un cuțit? Jarrod?

Istețul, șarmantul, amuzantul Jarrod, căruia îi spusesem de nenumărate ori că trebuia să-și țină în frâu temperamentul năvalnic. Jarrod, a cărui mamă și frățior se bazau pe el. *Jarrod.* Un băiat de cincisprezece ani, care avea întreaga viață înainte.

Nu mai era.

Pur și simplu... nu mai era?

Gata?

Nu era posibil.

Mi-a scăpat un suspin înainte să-l pot opri și deodată eram în brațele lui Nish, plângând în umărul ei durerea usturătoare a pierderii neașteptate. Gândindu-mă la mama și la frățiorul lui și la supărarea care avea să-i macine, care avea să-i doară până în ultima fibră și care urma să atârne ca un lințoliu posomorât peste viețile lor în lunile ce stăteau să vină, am plâns și mai tare.

În cele din urmă, lacrimile se opriseră. Am încercat să-mi recapăt răsuflarea în timp ce mă desprindeam din îmbrățișarea lui Nish.

— Îmi pare rău.

Mi-am şters obrajii, simţindu-mă stânjenită pentru că plânsesem în şcoală. Totuşi, o privire aruncată spre chipurile colegilor mei şi mi-am dat seama că ei înţelegeau. Jarrod fusese pentru mine acel copil în viaţa căruia simţeam că însemn ceva. Era greu în meseria noastră să ne simţim astfel, să simţim că noi chiar contăm. Mă imaginasem discutând cu el opţiuni universitare în anul următor, ajutându-l să capete o bursă, mândră de el şi de cât de departe ajunsese. Avusesem senzaţia că îl văzusem atunci când nimeni altcineva nu-l vedea şi sperasem că asta conta pentru el.

Era ca şi cum păşisem într-un coşmar.

În lumea mea, copiii nu mureau în lupte cu cuţite.

Unde eram *noi* ca să putem opri asta?

Cum se putea ca el să fi fost în clasa mea nu mai departe de săptămâna trecută, iar acum să gândesc despre el la timpul trecut? Cum trecea cineva de la a fi o persoană tangibilă la a fi o fantomă, un actor într-un film cu amintiri?

Lacrimile au început iar să-mi curgă.

— Hannah.

Nish m-a mângâiat pe braţ pentru a mă alina.

— Scumpo, trebuie să treci peste asta. Ai ore şi ai... azi ai oră la cei din anul al patrulea.

O, Dumnezeule.

Cum aveam să reuşesc să ţin ora până la capăt, când scaunul lui liber avea să se holbeze la mine tot timpul?

Am expirat sacadat şi mi-am şters lacrimile.

— Ştiu, am spus, cu vocea şi buzele tremurând. Lasă-mă un minut.

— Eric mi-a spus că înmormântarea e joi, la unsprezece, la Cimitirul Dean.

Am tresărit, ţinându-mi respiraţia pentru a împiedica încă un potop de lacrimi.

— Crezi că mă vor învoi?

— Hannah, erai profesoara lui preferată, a spus Eric, pe un ton amabil. Vom avea grijă să-ți iei rămas-bun de la el.

Mi-am țuguiat buzele, cu ochii împăienjeniți din pricina altor lacrimi.

— Dă-i drumul acum, a propus Nish calmă. Astfel încât să poți da ochii cu copiii.

Prima mea oră din acea dimineață n-a fost deloc ușoară, dar era o clasă de anul întâi și copiii erau afectați de vestea despre moartea lui Jarrod, care le ajunsese la urechi pe măsură ce străbătea holurile școlii. Și-au lăsat capetele în jos în tăcere și au continuat cu tema pe care le-o dădusem.

Abia când am intrat la cei din anul al patrulea am simțit că tremur și a trebuit să mă întorc cu spatele, absorbită de emoție. Am numărat până la zece înainte de a mă întoarce cu fața la ei. Când toți s-au așezat la locurile lor, i-am privit, observând fețele pătate de lacrimi ale unora dintre fete și trăsăturile palide, cuprinse de șoc, ale celorlalți. Chiar și Jack părea supărat.

Știam că unii dintre ei nu avuseseră de-a face cu moartea și că cei mai mulți nu fuseseră atinși de moartea unui coleg — unei persoane atât de tinere, atât de plină de viață. Există o credință generală în propria nemurire atunci când ești tânăr, credința că poți să vezi și să faci orice, iar tu și lumea pe care o știi veți continua să fiți acolo a doua zi dimineață.

Privirea mi s-a oprit asupra scaunului său gol și m-am sprijinit cu spatele de catedră, strângând lemnul cu degetele.

— Aș vrea să vă pot spune de ce, am început, dregându-mi vocea atunci când glasul mi s-a împotmolit rostind ultimele cuvinte.

Staci, o fată blondă, drăguță, care stătea în banca din spatele lui Jarrod și ieșea adesea din clasă cu el, mi-a atras privirea în timp ce-și ștergea furioasă lacrimile.

— Cum se face că viața se poate schimba atât de repede? am continuat eu. Cum de este posibil ca o inimă să se oprească atât de

brusc, frângând instantaneu toate inimile de care a fost vreodată legată? Însă adevărul este că în ceea ce i s-a întâmplat lui Jarrod nu există nicio logică. Niciuna pe care s-o pot înțelege. Mi-aș dori să am un răspuns mai bun, însă n-am.

Întreaga încăpere era cu ochii pe mine în tăcere, iar eu am continuat să vorbesc:

— Vă pot spune că e normal să simțiți ceea ce simțiți în aceste momente. Este în regulă să-i duceți lipsa și să vă doară și să vă simțiți pierduți — atâta timp cât veniți la mine sau la prietenii voștri sau la familia voastră atunci când acele sentimente încearcă să vă copleșească. Deoarece, în mijlocul tuturor acestor trăiri, unii dintre voi vor fi supărați, iar alții vor avea nevoie de cineva pe care să dea vina. E normal să fiți supărați. Nu vă pot spune dacă e bine sau e rău să te simți vinovat, dar ceea ce vă pot spune este să nu fiți prea mult timp supărați și să nu vă legați de vină pentru totdeauna. Acest gen de supărare poate lua o bucată din voi, o bucată pe care s-ar putea să n-o mai recăpătați. Jarrod n-ar fi vrut asta. Sub fanfaronadă și sub împăunare, el era o persoană cu adevărat bună — buzele îmi tremurau, iar ochii îmi străluceau din pricina lacrimilor pe care nu puteam și nici nu voiam să le ascund de ei — și nu cred că ar fi vrut asta pentru vreunul din voi. N-am să vă mint. Asta schimbă lucrurile. Se poate chiar să vă schimbe și pe voi. Pe mine știu sigur că mă va schimba.

Am ridicat neajutorată din umeri, simțindu-mă deodată foarte tânără, prea tânără pentru a-i ajuta.

— Bănuiesc că e un mod de a ne aminti nesiguranța vieții și absurditatea existenței înseși atunci când lumea vrea să te convingă să trăiești. Dacă învățați ceva din asta, vă rog să învățați asta. Noi luăm viața ca pe un dat sigur. Trebuie să încetăm. Trebuie să începem să trăim.

I-am privit pe toți, surprinzând o parte din privirile lor îndurerate.

— Dacă vreunul dintre voi simte nevoia să vorbească cu mine, fie și prin scris, așternând pe o bucată de hârtie ceea ce simte, știți unde mă găsiți.

Am zâmbit trist printre lacrimi și am ciocănit ușor în teancul de cărți de lângă mine.

— Jarrod mi-a mărturisit cândva că *Danny, campionul lumii* de Roald Dahl era cartea sa preferată din copilărie. Le-o citise învățătoarea în clasă. Așa că astăzi îl vom onora — puteți citi împreună cu mine.

Înainte de oră dădusem o fugă la școala primară de alături și îi rugasem să-mi dea mai multe exemplare din carte, explicându-le de ce îmi trebuiau. Au fost atât de drăguți și de amabili încât să mi le împrumute. Le-am dat cărțile copiilor mei și am pus încetișor ultimul exemplar pe pupitrul lui Jarrod, luptându-mă cu lacrimile. Thomas, prietenul lui, care fusese întotdeauna obraznic la ore, a scos un sunet înfundat la gestul meu și, când m-am uitat spre el, l-am văzut culcându-și capul pe brațele puse pe bancă, cu umerii zguduindu-i-se în timp ce încerca să-și înăbușe suspinele. Înainte de a mă îndrepta spre catedră, m-am dus la el, strângându-i umărul într-un gest de alinare și luptând cu emoția ce mă sufoca.

Cumva, am reușit să deschid cartea și am început să citesc.

Simțindu-mă ca și cum aș fi înaintat cu greu prin noroi, am reușit să ajung la sfârșitul zilei. I-am trimis un e-mail profesorului cu care împărțeam ora de alfabetizare și i-am explicat de ce nu puteam să țin ora de joi seara din acea săptămână. Am primit drept răspuns un e-mail plin de amabilitate, în care îmi spunea că îmi ține el ora. După ce am terminat orele, am sărit într-un autobuz spre Leith. Exista o persoană pe care voiam să o văd mai mult decât pe oricine.

Îl voiam pe Marco. Voiam să-l cuprind în brațe și să-i simt forța, să-l absorb și să știu că nu renunțasem la viața pe care mi-o doream cu adevărat, viața de care aveam nevoie.

Eram hotărâtă ca într-o bună zi, în viitorul apropiat, să fac exact asta. Hannah care fusesem cândva, Hannah din jurnalele mele, nu se temea de nimic. Nu voiam să mă mai tem de nimic și nici nu voiam ca viața să treacă pe lângă mine. Totuși, nu consideram că era corect să-l folosesc pe Marco drept proptea emoțională. Deja între noi lucrurile erau foarte complicate. Când mă duceam la el, voiam să fiu sigură că o făceam fiindcă așa trebuia.

Am coborât din autobuz și am pornit cu pași apăsați spre apartamentul lui Cole.

Imediat ce a deschis ușa, m-am aruncat în brațele lui și am izbucnit în plâns. Din fericire, imprevizibilul său coleg departament era ieșit, astfel încât am putut să-i povestesc lui Cole despre Jarrod în particular.

— Stăteam acolo, în fața copiilor, am șoptit, spunându-le că erau nevoiți să învețe mult prea timpuriu cât de fragilă este viața și că asta ar trebui să fie o lecție și să-și trăiască viața cu adevărat. M-am simțit ca o ipocrită spunându-le să-și trăiască viața, când eu mă tem atât de tare să trăiesc, încât l-am dat pe Marco la o parte.

— Hannah, de ce te temi? Ca el să nu te rănească?

— Da. Dar nu mai vreau să mă tem. Odată ce termin cu asta, am de gând să mă duc la el.

— Hannah, el te iubește. Ar trebui să te duci acum la el, să-l lași să te ajute să treci prin asta.

— Nu pot.

Am scuturat din cap cu încăpățânare.

— Pot să mă descurc și singură cu asta. Mă voi duce la el după aceea, astfel încât să fie limpede pentru ce vin la el. În plus, trebuie să vorbesc cu el despre ceva care ar putea să-l facă să nu mai fie cu mine.

Cole s-a încruntat.

— Ce anume?

— Faptul că nu pot să am copii.

— De când?

— Nu-i vreau, Cole. După ce s-a întâmplat. Aproape că am murit. Nu-i pot pune pe oamenii pe care îi iubesc să treacă din nou prin asta.

— Cine spune că o vei face? Există vreun risc?

Am ridicat din umeri, simțindu-mă prost, dar hotărâtă.

— Întotdeauna există riscul unei alte sarcini extrauterine, dar, nu, doctorița a spus că aș putea să am o sarcină absolut normală.

— În regulă, așadar... nu-i vrei? Sau te temi?

Am ridicat din umeri.

— Hannah, tu vrei copii?

A insistat să primească un răspuns.

Mi-am țuguiat buzele și am dat afirmativ din cap.

— Atunci, într-o bună zi... vei fi îndeajuns de curajoasă.

Și el părea atât de convins, încât n-am putut decât să sper că avea dreptate.

Cole nu era singurul care încerca să mă facă să-l sun pe Marco să-i spun și lui despre Jarrod. Și Ellie a făcut-o. Oricât de mult era familia mea alături de mine în timpul perioadei dificile de pierdere a unui elev, nu păreau să înțeleagă că puteam să mă descurc și singură.

Dimineața de joi a venit prea repede. M-am îmbrăcat cu o rochie neagră, clasică, strânsă pe corp, pe care o purtam uneori la școală, și am împrumutat paltonul lung din stofă de lână al lui Ellie. Mama lui Jarrod se hotărâse să țină slujba de înmormântare la mormântul lui Jarrod și nu la capelă. Când am ajuns, aproape că m-au lăsat genunchii la vederea mamei sale. Nu știam că aveam să văd vreodată atâta durere.

Harvey, frățiorul lui Jarrod, stătea agățat de mama lui, cu ochii mari și privirea pierdută.

Lacrimile au început să curgă în voie când mi-am găsit un loc aproape în față în mulțimea de persoane îndoliate. Am recunoscut unele chipuri ale colegilor săi — Thomas și Staci erau amândoi,

împreună cu părinții. După ce preotul a ținut predica, sicriul lui Jarrod a fost coborât în groapă.

Mama lui Jarrod a aruncat un trandafir peste sicriu. O fată pe care n-am recunoscut-o a venit mai în față și a aruncat un altul. A fost urmată de Staci și apoi de o femeie mai în vârstă, care, imediat după aceea, a îmbrățișat-o strâns pe mama lui Jarrod.

În acest timp, am pășit mai în față, hârtia din mână arzându-mi pielea. Am aruncat cu blândețe hârtia în mormânt. Pe ea se aflau cuvintele pe care le împrumutasem din Shakespeare:

„O, noapte bună, blânde prinț. Să cânte
Un stol de îngeri spre odihna ta."

Era felul meu de a-mi lua la revedere, de a-l lăsa să știe că el conta pentru mine, că văzusem cine era cu adevărat și că voiam ca el să-și găsească pacea oriunde s-ar fi aflat acum.

Noapte bună, blânde prinț. Să cânte un stol de îngeri spre odihna ta.[3]

M-am întors în mulțime, inspirând sacadat în timp ce preotul începuse să rostească vorbele de final. În tristețea mea eram vag conștientă că oamenii de lângă mine se dădeau la o parte, dar nu mi-am ridicat privirea.

N-am ridicat privirea până ce n-am tresărit la căldura degetelor aspre care se strecurau printre ale mele pentru a mă ține ferm de mână. Am rămas fără aer și m-am întors să mă uit la Marco.

Șocul, ușurarea, neîncrederea și recunoștința au pus stăpânire pe mine.

Privirea lui blândă s-a încrucișat cu a mea și m-a strâns și mai tare.

În acel moment, mi-au venit în minte cuvintele lui Ellie din urmă cu câteva luni.

---

3 În original, „Good night, sweet prince. And flights of angels sing thee to thy rest!". W. Shakespeare, „Hamlet". Traducere de Ion Vinea, ESPLA, 1958. (*N. tr.*)

Acum cinci ani ai început să te închizi în sinea ta și să-ți pui o mască, hotărâtă să ai grijă singură de tine, fără ajutorul nostru. Trebuie să încetezi. Nu numai pentru tine, ci și pentru noi. Suntem aici dacă ai nevoie de noi și, la drept vorbind, noi *avem nevoie ca tu să ai nevoie de noi.*

Adevărul m-a izbit din plin și mi-am dat seama că ea avusese dreptate în tot acest timp. Aveam nevoie de ei, aveam nevoie de Marco și știam că așa cum familia mea tânjea ca eu să am nevoie de ei, și el își dorea același lucru. Așa că l-am lăsat să știe asta.

Mulțumesc.

A citit în tăcere mesajul din ochii mei și, drept răspuns, și-a lipit buzele de fruntea mea, pentru a mă alina. Am închis ochii, mi-am lăsat capul pe umărul lui și am ascultat cum preotul îl închina pe Jarrod Fisher odihnei veșnice.

Capitolul 27

Apartamentul lui Marco nu era deloc aşa cum îl descrisese el.

Era un apartament cu două dormitoare, destul de recent construit, pe St. Leonard's Hill, la est de universitate. Era mic, dar mobilat în stil masculin contemporan — ilustra ideea de lux cu buget limitat. Pe peretele de vizavi de canapeaua cu trei locuri, în spaţiul deschis al camerei de zi, era un televizor cu ecran plat. O bucătărie mică, dar modernă, se afla în fundul camerei. Pe mijlocul peretelui din spate exista o uşă care bănuiam că dădea spre dormitoare.

Marco îmi spusese că acest loc era o dărăpănătură. Îmi spusese aşa deoarece, dacă m-ar fi luat la apartamentul lui, ar fi fost nevoit să ascundă fotografiile lui Dylan care atârnau pe pereţi. Ar fi trebuit să ascundă jucăriile în cutia pentru jucării din colţul încăperii, precum şi figurinele aşezate lângă uşa cu geamuri care dădea spre grădini.

Însă n-ar fi putut să ascundă cel de-al doilea dormitor care, nu mă îndoiam, era decorat pentru un băieţel.

Lăsându-mă să mă dezbrac de palton şi să mă aşez pe canapeaua lui din piele neagră, Marco s-a dus hotărât spre bucătărie şi a început

să-mi pregătească o ceașcă de ceai. Fața îmi era înghețată de la vântul iernii, însă fiorii care îmi străbăteau întregul trup erau provocați de faptul că fusesem nevoită să privesc cum un băiat de cincisprezece ani era îngropat într-o zi luminoasă datorită soarelui de iarnă și întunecată din pricina confuziei amare.

— Nu e corect, am murmurat. Și trebuie să trec peste asta. Și tu ai lua-o razna, nu-i așa? Dacă te-ai gândi mereu la nedreptatea acestor lucruri?

Marco a turnat apa fierbinte din ceainic în două căni, apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— În astfel de momente, e mai bine să accepți lucrurile așa cum sunt și să treci mai departe. Dar, da. Nu e corect.

A venit la mine cu cănile, mi-a dat una mie și apoi s-a așezat lângă mine. Ochii lui superbi erau plini de compasiune și îngrijorare.

— Îmi pare rău, Hannah. Știu c-a fost un copil bun.

Am apucat cana strâns cu ambele mâini, lăsând căldura să mă învăluie.

— Ellie ți-a spus despre Jarred?

— De fapt, Cole.

Am ridicat o sprânceană.

— Aș fi pierdut pariul ăsta.

Marco s-a rezemat cu șoldul stâng de spătarul canapelei, trecându-și brațul de-a lungul acestuia, până ce buricele degetelor au ajuns destul de aproape pentru a-mi atinge umărul.

— Întrebarea mea este: de ce nu mi-ai spus *tu*?

Poate că era prea mult să avem această discuție după înmormântarea lui Jarrod, dar știam că era timpul. Marco era aici. Venise la mine atunci când aveam nevoie de el, fără ca măcar să fiu nevoită să-l rog s-o facă.

— Îmi displace c-a fost nevoie de moartea unuia dintre puștii mei ca să mă trezesc naibii, am murmurat supărată, fără să evit să-i întâlnesc privirea, cu toate că mă simțeam aproape rușinată de alegerile mele din ultimele luni.

Ba nu, din ultimii ani.

— Am socotit că, dacă aş fi putut să mă descurc singură cu asta, aş fi putut veni după asta la tine.

S-a încruntat.

— Hannah, tu ai rupt-o cu mine pentru că te-am lăsat să te descurci de una singură cu un avort care era aproape să te coste viaţa. Acum îmi spui că vrei să te las să te descurci singură cu rahaturile care ţi se întâmplă? Nu mai ştiu ce să cred.

— Ba nu. Am crezut că puteam şi trebuia să fac asta singură, că nu era corect să mă sprijin pe tine, dar, de îndată ce ai fost acolo, mi-am dat seama că aveam nevoie de tine.

Am înghiţit cu greutate şi am recunoscut:

— Şi mereu voi avea nevoie de tine.

L-am privit cum s-a aplecat să-şi lase cana pe măsuţa pentru cafea şi, când s-a întors cu faţa la mine, ochii îi ardeau:

— Vorbeşti serios? Nu ştiu dacă aş mai putea suporta să-mi întorci din nou spatele.

— Avortul... nu ştiu cum să explic ce mi-a făcut. Cel mai rău lucru care mi se întâmplase până atunci a fost tumoarea lui Ellie. Când nu ştiam dacă era sau nu cancer, ba chiar şi perioada petrecută în spital şi cât de înspăimântător era s-o vedem în halul ăla... Aveam treisprezece ani şi, brusc, mi-am dat seama că nu trăim veşnic. Fireşte că ştiam că oamenii mor şi cunoscusem oameni care îşi pierduseră membrii familiei, dar niciodată nu trecusem printr-o pierdere eu însămi. Şi iat-o pe Ellie, o parte imensă a vieţii mele, o parte imensă din ceea ce mă făcea fericită, şi exista posibilitatea s-o pierdem. Una dintre cele mai rele părţi era să văd ce le făcuse mamei şi tatei. Era ca şi cum de-abia mai puteau să respire până ce aveau să ştie că urma să fie bine.

Am simţit cum mi se comprima pieptul pe măsură ce amintirile mă năpădeau.

— Când am început să mă simt rău — atunci, cu ani în urmă, după ce tu ai plecat — am încercat să găsesc o explicaţie oarecare,

pentru că, în adâncul meu, mă temeam că se întâmplă cu mine ceva rău, așa cum se întâmplase și cu Ellie, și că, din cauza mea, ceilalți aveau să treacă iar prin acele chinuri. Frica aceea aproape că m-a costat viața. Și totuși... nu mi-am învățat lecția. Mi-am pus ochelari de cal, înfruntând lumea singură, de parcă asta ar fi compensat cumva faptul că sub aiureala mea sunt complet pietrificată. N-am intenționat să te rănesc din cauza asta. Sunt...

Am scuturat din cap, știind că o scuză nu era suficientă pentru a respinge pe cineva.

— Îmi pare rău. Dar pot să-ți promit că n-o să-ți mai fac asta niciodată. În veci.

A făcut o mișcare spre mine, ca și cum avea de gând să mă atingă. Am ridicat o mână să-l opresc.

— Înainte de a spune ceva, trebuie să mai știi un lucru.

Marco a rămas nemișcat, dar mi-a făcut semn să continui, mișcând din cap.

Am inspirat scurt pentru mărturisirea ce urma.

— Aș vrea să fi fost mai puternică. Aș vrea să fiu Hannah de dinainte de avort, dar am pierdut o mare parte din ea după acea întâmplare. Mai ales partea din ea care s-a dus după ceea ce ea voia, indiferent de consecințe. Vreau copii, trebuie să știi asta, dar, dacă vom fi din nou împreună, și undeva pe traseu tu vei dori copii, nu știu dacă eu chiar îți voi putea oferi asta.

Nu-i puteam descifra expresia.

— Ce încerc eu să-ți spun este că mă tem să rămân însărcinată și nu-ți pot promite că voi trece vreodată peste asta.

Deodată, mâinile lui erau pe mine, trăgându-mă mai aproape, până ce nasurile noastre aproape că se atingeau.

— Mă iubești? m-a întrebat cu un glas răgușit, făcându-mă să tremur puțin.

Am râs ușor la întrebarea lui, răspunsul fiind atât de evident — cel puțin pentru mine. Întinzând o mână, mi-am trecut dosul palmei de-a lungul obrazului său, simțind fiorul posesiv pe care îl simțeam

întotdeauna în preajma lui. Pentru că, îngropată adânc sub toate prostiile mele, era credința neclintită, pe care o aveam adânc înrădăcinată în oasele mele, că acest bărbat îmi aparținea.

— Ceea ce ți-am spus e adevărat. Te iubesc de când aveam paisprezece ani.

Strânsoarea lui s-a înteţit.

— Atunci, numai asta contează pentru mine. Vom lua viitorul așa cum va veni. Nu există nicio promisiune că viața va fi ușoară. Pentru mine n-a fost niciodată așa. Însă momentele în care tot rahatul ăla a dispărut, când a încetat să mai conteze pentru mine, acele momente te-au inclus întotdeauna pe tine. Știu că mă faci să râd, știu că mă faci să simt că merit ceva, mă faci să mă simt dorit și știu că te doresc așa cum n-am dorit niciodată în viața mea altă femeie. Toate astea au o noimă. N-am putut niciodată să explic ce ai tu de faci ca tot ceea ce este rău să dispară. Și nici n-am nevoie de vreo explicație. Nu știu de ce este așa. Tot ceea ce trebuie să știu e că tu o faci și ai făcut-o dintotdeauna. Te iubesc. Nu mai există nimeni pentru mine și nu știu cum de știu, dar știu sigur că nici nu va exista niciodată altcineva. Așa că — mi-a cuprins fața în palme, trăgându-mă mai aproape — de ziua de mâine ne vom ocupa mâine.

După ce a depus un sărut delicat pe buzele mele, m-a îmbrățișat, lipindu-mă strâns de el, și am rămas așa un timp, cu el alinându-mă în tăcere.

În cele din urmă, am spus pe un ton gânditor:

— Te schimbă. Pierderea.

Am simțit cum mă strângea mai tare cu brațul.

— Te-a schimbat, iubito. Dar nu atât de mult cât ai crede.

— Totuși, e mereu prezentă. Crezi că e în regulă?

— În ce fel este mereu prezentă?

Mi-a trebuit o clipă, încercând să mă gândesc la cel mai bun mod în care să explic.

— Când nu ai trecut printr-o pierdere directă, e ca și cum... ei bine, conduci în fiecare seară pe același drum spre casă. Îl știi cât se

poate de bine. Apoi, într-o noapte, te decizi doar așa, de-al dracului, să mergi pe un alt drum spre casă. Nu te gândești la nimic rău. E doar o schimbare de peisaj. Dar dacă ești o persoană care tocmai a pierdut pe cineva sau e pe cale de a se pierde pe sine... și alegi acel drum diferit, există o secundă după ce ai luat hotărârea, doar o secundă, în care te întrebi speriat dacă, luând-o pe acel drum, înseamnă să-ți schimbi iremediabil viața — nu cunoști nici curbele acelui drum, nu știi locurile fără vizibilitate. În acea secundă îți imaginezi un accident, o coliziune. Doar o secundă, până ce îți spui să încetezi să mai fii morbid. Și totuși, indiferent de cât de caraghios te face să te simți, de fiecare dată când iei hotărârea de a alege alt drum, nu te poți abține în acea secundă să nu te întrebi dacă alegerea ta se va sfârși în pierdere.

Procesând cuvintele mele, el a rămas tăcut, dar apoi buzele sale erau în părul meu, șoapta lui o promisiune.

— Hannah, viața este fragilă. Știi bine. Iar ăsta e rezultatul acelor secunde. Ți se permite să ai acele secunde, atâta timp cât ele nu înseamnă să te închizi față de mine.

Ușurată pentru că mă înțelegea, am închis ochii și l-am strâns și mai tare, oferindu-i în schimb o promisiune tacită.

În acea seară am dormit pentru prima oară alături de Marco în patul lui. M-a ținut în brațe, astfel încât, în pofida tristeții, să-mi fie cald și bine.

Tocmai pluteam spre somn, când am auzit în mintea mea vocea lui Jarrod, o amintire din urmă cu numai câteva săptămâni: *Ziceam și eu așa. E drăguț să știi că un tip mare ca ăla îți păzește spatele.*

Din glasul lui venea pacea.

Capitolul 28

— Vă aduc eseurile săptămâna viitoare, le-am promis elevilor din clasa de alfabetizare în timp ce ei începeau să-şi strângă lucrurile.

— Să ai un weekend plăcut, Hannah! mi-a urat Duncan, aruncându-mi, ca de obicei, un zâmbet amabil în timp ce se îndrepta spre uşă.

Ceilalţi l-au urmat. În acea săptămână fuseseră potoliţi şi aveam senzaţia că ştiau motivul pentru care nu fusesem prezentă să le predau joia trecută.

Îmi strângeam şi eu lucrurile, când, spre surprinderea mea, Lorraine a venit spre mine. Încercând să-mi maschez mirarea faţă de apropierea ei din proprie iniţiativă, am aşteptat ca ea să spună ceva.

S-a foit uşor stânjenită.

— Eu, ăăă... am auzit de puştiul ăla din clasa ta. Îmi pare rău s-aud asta.

Am clipit rapid la condoleanţele neaşteptate.

— Mulţumesc.

— Da, păi, pare că-ţ' pasă mult, aşa că cred că nu ţ-a fost uşor.

Am încuviinţat în tăcere, neştiind ce să spun.

Lorraine a ridicat din umeri, uitându-se oriunde, numai la mine nu.

— Da, păi... zisei că poate vrei să ştii că eu, ăăă... am o slujbă.

— Asta e minunat, am spus zâmbind. Unde?

— La unu' din lanţurile de pariuri sportive.

Mi-a aruncat un zâmbet şi aproape că am fost dată pe spate de o asemenea privelişte rară.

— Îs bani buni, gen.

— Lorraine, mă bucur tare mult pentru tine!

A ridicat din umeri, îndepărtându-se de mine, foarte stânjenită.

— Păi, am vrut numa să-ţ' spui, fincă probabil că n-aş fi căpătat-o dacă nu era ora asta. Zi bună.

A ţâşnit din clasă înainte ca eu să apuc să spun ceva.

Am pornit după ea. Lorraine era extrem de dură şi de irascibilă. Nu mă plăcea sau cel puţin nu mă înţelegea, însă era prima elevă de la moartea lui Jarrod care mă făcea să simt că încă mai puteam să fac ceva care să conteze.

Bocancii plini de noroi ai lui Marco stăteau pe un ziar împăturit la uşa apartamentului meu. Am simţit o schimbare plăcută în pieptul meu la vederea lor şi, după ce am închis uşa în urma mea, am ridicat capul să-l aud.

Făcea duş.

Pentru a-i dovedi că eram serioasă în ceea ce ne privea, în urmă cu câteva zile îi dădusem o cheie de la apartamentul meu. Ştiam, în pofida determinării lui de a ne ţine împreună, că *eu* aveam o modalitate de a-l asigura că nu intenţionam să fac stânga-mprejur şi să apar cu un alt motiv pentru care n-ar fi mers treaba cu noi. Suspiciunea mea că el încă nu trecuse peste dezertarea mea se iscase din faptul că acest weekend era weekendul lui cu Dylan şi nu sugerase ca eu să rămân prin zonă.

Puteam să trăiesc cu asta.

Deocamdată.

Lăsându-mi cheile în bolul de pe comodă, m-am descălțat și m-am dus în camera de zi. Cana goală de cafea a lui Marco era pe masă și geaca îi atârna pe brațul fotoliului. Mi-am scos haina, am pus-o pe marginea fotoliului și am ieșit pe hol, descheindu-mi nasturii de la bluză, în timp ce mă îndreptam spre baie. În ultimele opt nopți Marco rămăsese cu mine, dar îmi lăsase spațiu din punct de vedere sexual pentru a-mi reveni după pierderea lui Jarrod și a implicațiilor acesteia asupra copiilor de la școală. Marco nu voia să mă preseze cu chestii fizice și ăsta era un lucru atent și plin de tact, și, în mod ironic, al naibii de sexy.

De asta terminasem cu spațiul acordat de el. Voiam un nou gen de alinare din partea lui. Anume, sub formă de orgasme.

Lăsându-mi bluza să cadă pe podea, am împins ușa băii și aburul de la duș m-a lovit imediat. Marco și-a înălțat capul la vederea mea prin sticla aburită a cabinei de duș și un zâmbet leneș i-a luminat chipul frumos, făcându-mă să mă topesc pe loc.

Mi-am deschis fermoarul fustei strâmte și am împins-o spre podeaua pardosită cu gresie, devorându-mi din priviri iubitul prea-sexy-pentru-a-fi-adevărat. Cam pe când lenjeria mea intimă dispăruse, Marco era pregătit pentru mine. Am intrat sub duș, i-am ochit erecția cu o senzație de responsabilitate și m-am lăsat în genunchi cu grație pentru a-l ajuta cu situația în care îl vârâsem.

Culcată în pat, cu brațul peste abdomenul lui Marco și cu capul pe pieptul lui, am dat glas gândurilor răzlețe:

— Te-ai gândit vreodată să-ți găsești mama și tatăl?

Marco a pufnit surprins.

— De unde ți-a venit asta?

— Mă gândeam la tine și la Dylan și la cum ai reușit să te transformi într-un tată minunat, în pofida absenței unui model în viața ta.

— Bănuiesc că nu mai am nevoie de ai mei, știi? Multă vreme m-a sfâșiat respingerea. Dar, odată ce a apărut Dylan,

am început încet-încet să înțeleg că nu era vina mea că părinții mei nu m-au vrut. Îți ții copilul în brațe și, dacă nu simți o nevoie copleșitoare de a-l proteja, atunci e vina ta, nu a copilului.

M-am ridicat puțin pentru a-l privi în ochi.

— Ești unul dintre cei mai puternici oameni pe care-i cunosc.

I s-a luminat privirea.

— Și tu, iubito. Brusc, s-a uitat la mine cu subînțeles. În curând te voi prezenta lui Dylan drept iubita mea. Îți promit.

Strâmbând din nas, m-am desprins de el, neliniștită.

— Acum citești gândurile?

Marco a afișat un zâmbet suficient de arogant încât să vreau să i-l șterg de pe buze.

— Sunt cititor de Hannah și faptul că nu te prezint în weekendul ăsta nu înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă. Vreau doar ca weekendul ăsta să-i explic mai întâi toată treaba.

Liniștită la auzul acestei explicații, am spus:

— E bine. Am priceput. M-am culcat la loc alături de el și l-am sărutat pe piept. Faci cum crezi că e mai bine pentru Dylan.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles.

— În cazul ăsta, îmi pare rău, dar... n-ai să-l duci niciodată la patinaj. În veci.

Hohotul de râs al lui Marco a răsunat în apartamentul meu în timp ce el încerca să se ferească de pumnul pe care voiam să i-l trag în umăr.

— Așadar, să înțeleg că de data asta e permanent?

Mi-am luat privirea de la Dylan, care sporovăia liniștit cu tatăl lui. Marco era pe vine, încheind la loc fermoarul jachetei lui Dylan, după ce fiul său începuse să și-o dea jos. Oricum, azi îl scoteam în oraș și aveam o bănuială în legătură cu ce îi spunea Marco, căci Dylan continua să-mi arunce priviri întrebătoare din când în când.

Era greu să-mi iau ochii de la ei, dar am făcut-o când am auzit întrebarea lui Leah.

Se împliniseră două săptămâni de când Marco declarase categoric că n-aveam voie să-l duc pe Dylan la patinoar. Revenise și îmi spusese că nu aveam voie să-l duc la patinoar nesupravegheată, ceea ce am considerat că era corect din partea lui, luând în calcul ceea ce se întâmplase ultima dată când m-am aflat pe ring.

Acesta era primul weekend în care ieșeam cu Dylan. Marco îi explicase cine eram și ce însemnam pentru el și că aveam să fiu prezentă ori de câte ori Dylan venea să-și vadă tatăl. Nu știam cum avea să reacționeze Dylan la asta. Cu toate că era obișnuit să o împartă pe Leah cu Graham, de vreme ce Graham fusese prezent cam de când se născuse Dylan, nu știam cum i se părea să-l împartă pe supereroul său.

Leah tocmai îl adusese la noi. Era sâmbătă dimineață și stomacul meu era plin de fluturi. Nu prea mă aflam în starea de spirit potrivită unei anchete, dar, când am văzut zâmbetul din ochii lui Leah, mi-am dat seama că mă tachina.

— A, nu știu, i-am răspuns. De îndată ce devine plictisitor, probabil că voi trece la un alt tată singur.

Ea s-a zgâit la mine, cu chipul lipsit de orice expresie.

— A fost o glumă, i-am explicat. Din câte văd, nu una bună. Prea curând?

Leah a ridicat dintr-o sprânceană.

— Crezi?

Jenant. M-am uitat iar la Marco, care se ridicase și asculta cu voioșie în ochi.

— Îmi place de ea. Am ridicat brațul și ne-am lovit ușor pumnii. E curajoasă.

I s-au scuturat umerii de râs. Dylan s-a uitat la tatăl lui, l-a văzut că râde și pe buze i-a înflorit un mic zâmbet.

Aruncând o privire spre Leah, am văzut că și ea îi zâmbea fiului ei. Și-a mutat privirea asupra mea și, din fericire, nu a încetat să zâmbească.

— Hannah, mă bucur că totul s-a așezat.

— Și eu, i-am spus cu sinceritate.

I-a zâmbit fiului ei.

— Ne vedem luni după școală, scumpule. Să ai un weekend grozav cu tatăl tău.

Ca răspuns, Dylan s-a repezit spre ea și a îmbrățișat-o. Am avut impresia după privirea surprinsă a lui Leah că de obicei nu făcea asta atunci când îl lăsa cu Marco. Bănuiam că simțea nevoia de liniștire și de alinare din partea ei din cauză că în camera de zi a tatălui său exista o doamnă străină, blondă, înaltă, care nu părea să plece nicăieri. Probabil că pe chipul meu se citea îngrijorarea, deoarece Leah a spus, în timp ce-și mângâia fiul pe păr:

— Va fi bine de îndată ce ajunge să te cunoască. E doar un copil puțin sfios. Nu?

S-a desprins din îmbrățișarea lui, uitându-se la fețișoara lui drăgălașă.

— Petrecere frumoasă și cu Hannah. Ea este cea mai bună prietenă a tatălui tău și tu știi că, dacă tatăl tău place pe cineva, persoana respectivă e destul de mișto.

Dylan m-a privit puțin neîncrezător peste umăr, dar s-a întors spre mama sa și a răspuns liniștit:

— Bine.

Imboldul de a-l strânge în brațe era minunat. Era atât de adorabil! Trebuia, totuși, să-mi amintesc că era un băiețel și nu un cățeluș. Mă îndoiam foarte tare că i-ar fi plăcut să fie smotocit cu sărutări și îmbrățișări în timp ce i-aș fi vorbit ca unui copilaș.

— La revedere, scumpule!

Leah l-a sărutat pe frunte și l-a împins blând spre Marco.

— Să ai grijă de el.

— Întotdeauna am, i-a răspuns el.

A zâmbit, ne-a aruncat o ultimă privire și ochii ei păreau să râdă de noi, de parcă știa ceva ce noi nu știam.

Când a plecat, m-am uitat la Marco și i-am spus:

— Chiar îmi place de ea.

— E un om bun.

Continuând să zâmbesc, m-am uitat la Dylan, care urmărea ca un şoim interacţiunea mea cu tatăl lui.

— Am auzit că celor în vârstă de trei ani le place la grădina zoologică. Dylan, ţi-ar plăcea să petreci o zi la zoo?

— Am aproape patru ani, mi-a răspuns, ridicând patru degete.

Nu. Trebuie. Să-l. Îmbrăţişez.

Străduindu-mă să trec peste faptul că era extrem de adorabil, i-am răspuns pe un ton serios:

— Ei bine, am auzit că şi celor de patru ani le place la grădina zoologică.

S-a încruntat.

— O să fie şi lei?

— Au şi doi lei, cred, şi alte feline.

Chipul lui Dylan s-a schimonosit auzind asta şi s-a lipit de picioarele tatălui său.

— Sunt în ţarc. O cuşcă mare. N-au cum să ajungă la tine.

Tot nu părea convins.

— Tatăl tău va fi acolo cu tine. Crezi că ar lăsa un leu să se apropie de tine?

Era cea mai potrivită replică. S-a uitat în sus la tatăl lui, socotind cât de mare era prin comparaţie cu el şi a clătinat uşor din cap.

Marco a zâmbit şi l-a mângâiat pe păr cu afecţiune.

— În cazul ăsta, amice, eşti gata să mergem?

Dylan a dat afirmativ din cap şi a întins mâna spre tatăl său.

Ieşind pe uşă, ţinându-l pe Marco de cealaltă mână, am întrebat:

— N-ai să laşi leii să se apropie nici de mine, bine?

— Asta *este* tentant.

— Ăsta a fost clar un răspuns greşit. Am oftat cu prefăcută plictiseală. N-am să mai caut iubiţi supereroi pe Internet. Mereu se dovedesc a fi nişte filfizoni care te-ar lăsa bucuros să fii mâncată de lei.

Marco a sâsâit printre dinţi.

— Când îți cauți un iubit pe Internet, îți încerci *cu adevărat* norocul.

— Dar pinguinii? Cu siguranță n-ai să lași pinguinii să se apropie de mine, nu?

— Nu știu — asta s-ar putea să fie distractiv.

M-am oprit pe casa scărilor, iar Marco și Dylan s-au oprit și ei pe treptele de sub mine.

— Nicio protecție față de pinguini? Ce fel de supererou ești?

— Ești ciudată, mi-a spus Dylan liniștit.

Marco a izbucnit în râs.

— Amice, n-o cunoști nici măcar pe jumătate!

De vreme ce Dylan a zâmbit drept răspuns, am suferit cu demnitate lovitura dată de comentariul cu „ciudată" și am mers mai departe.

Dylan și cu mine ne priveam lung peste masă.

Marco mă lăsase cu el și se dusese să comande ceva de mâncare de la cafeneaua grădinii zoologice. Totul fusese bine în timp ce ne plimbaserăm prin grădina zoologică cu Marco prezent pe post de tampon. Când Dylan se apropiase de țarcul leilor și unul dintre lei lăsase să-i scape ceea ce cred că era doar un căscat mai curând decât un răget, l-am liniștit cu ușurință pe Dylan, astfel încât să n-o ia la goană de spaimă.

Dar singuri? Chiar dacă era numai pentru câteva minute? Simțeam atât de multă presiune ca el să mă placă, încât mintea îmi era brusc golită. Nu-mi trecea prin cap niciun subiect de conversație care să fie potrivit pentru un copil.

— Ți-a fost frică de șerpi, a spus deodată Dylan, înclinându-și capul într-o parte.

Nu se înșela.

M-am cutremurat. Plecasem de lângă șerpi cât de repede putusem.

— Nu-mi plac șerpii.

— De ce?

La întrebarea asta era destul de greu să-i răspunzi unui copil mic.

— Mă sperie.

S-a încruntat.

— De ce?

— Ăăă... pentru că mulți dintre ei te pot mușca, iar mușcătura lor te poate îmbolnăvi foarte tare.

— Toți?

— Ei bine, nu...

— Dar te-ai speriat de toți?

— Da.

Înțelegeam unde voia să ajungă și nu-mi plăcea.

— De ce?

Da, acolo m-am gândit că aveam să ajungem.

Nu exista nicio explicație potrivită cu excepția unei frici iraționale și nu credeam că un copil de aproape patru ani avea să înțeleagă iraționalitatea drept răspuns. Nu voiam ca puștiul să creadă că mie nu-mi plăceau lucrurile fiindcă erau diferite, deoarece chiar și la această vârstă acel gen de gândire putea să-l marcheze.

În cele din urmă, i-am răspuns:

— Din cauza sâsâitului pe care îl scot.

Dylan m-a privit lung și apoi a dat aprobator din cap. Am oftat în sinea mea de ușurare, înainte să schimb rapid subiectul.

— Care este animalul tău preferat?

— Ursul panda gigant, mi-a răspuns imediat.

Am zâmbit și am inversat situația în favoarea mea.

— De ce?

El a ridicat din umeri.

— Ochi grozavi. Nu m-am temut. Mi-a zâmbit.

Firește, ursul panda, de fapt, nu zâmbise, dar, când ne privise, aș fi putut să jur că era ceva neastâmpărat în ochii lui. Faptul că Dylan alesese asta m-a făcut absurd de mândră de el.

— Toate sunt motive bune.

— Acum locuiești cu tati?

Și iar ne-am întors pe teritoriul periculos. Am clătinat din cap.

— Nu. Doar petrecem mult timp împreună.

— Ai să fii acolo când voi veni să stau?

— Uneori. E în regulă pentru tine?

Dylan a ridicat iar din umeri.

— Tata râde mult, așa că e în regulă.

M-am simțit cu moralul ridicat datorită analizei făcute de Dylan situației și binecuvântării pe care mi-o dăduse în felul lui de băiețel drăgălaș.

Nu. Trebuie. Să-l. Îmbrățișez.

Când Marco s-a întors la masă cu mâncarea, zâmbeam cu gura până la urechi. M-a privit uluit în timp ce s-a așezat la masă și s-a asigurat că Dylan avea mâncare și suc.

— Ce se petrece cu voi?

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu iubesc urșii panda giganți.

Marco s-a încruntat și l-a privit pe Dylan, de parcă el ar fi putut să-i explice. Fiul lui i-a aruncat o privire, de parcă l-ar fi întrebat: *Ce e? Pentru mine are sens*, iar eu am izbucnit în râs.

Ultimele luni fuseseră ca un montagne russe de emoții pentru mine și, după ce a trebuit să retrăiesc trecutul urât și apoi să-l pierd pe Jarrod, nu mai știusem dacă și când aș mai fi putut să râd din nou atât de tare.

Dar am râs tare.

Marco zâmbea, însă și-a aplecat capul spre Dylan și a spus:

— Ai avut dreptate. Ciudată.

Dylan a scos un oftat apatic, prea matur pentru vârsta lui.

Nu-mi păsa dacă aveau să mă tachineze tot restul vieții mele. În acel moment nu-mi doream decât ca ei să fie acolo pentru totdeauna.

Capitolul 29

Iunie

Soarele de sfârşit de iunie se strecura prin ferestrele clasei mele, revărsându-se peste băncile goale ale copiilor. Ultima mea grupă din acest an plecase deja, dar eu m-am trezit imobilizată. Nu-mi puteam lua ochii de la banca lui Jarrod. Rămăsese goală pentru tot timpul anului, ori de câte ori clasa lui venea în sala mea.

Nu voiam să uit.

Fusese greu în ultimele luni să mă regăsesc din nou ca profesoară. O parte din mine mă îndemna să apelez la vechile obiceiuri şi să pun o distanţă între mine şi copii. Ar fi trebuit să existe oricum o distanţă, dar era greu să nu-ţi pese de ei şi, la sfârşit, am decis că, dacă alegeam să nu-mi mai pese de ei, aş fi încetat să fiu o profesoară bună.

Anul nu debutase ca fiind cel mai bun, însă ultimele luni începuseră să compenseze pentru asta. O modalitate prin care o făcuseră era slujba permanentă pe care o obţinusem de la departamentul de la Braemuir. După vacanţa de vară, urma să revin ca profesoară titulară de engleză. Era un lucru pentru care nu mai trebuia să-mi fac griji.

Crezusem că aveam să mă simt ușurată că anul se încheia și că aveam vara la dispoziție, de care să mă bucur înainte să o iau iarăși de la capăt.

Dar stând acolo, în sala de clasă, în acea zi de sfârșit de an, nu mă puteam opri să nu privesc lung spre banca lui Jarrod.

Câteodată încă mi se tăia respirația atunci când îmi aminteam că n-aveam să-l revăd la anul, că el nu avea să crească și să devină bărbatul minunat care știam că ar fi putut să fie.

Nu-mi dădusem seama cât de dură avea să fie ultima zi de școală, cu asta planând asupra mea.

— Cioc, cioc.

Mi-am desprins privirea de bancă și am făcut ochii mari, plăcut surprinsă, iar moralul meu a crescut brusc la vederea lui Marco și Dylan intrând în clasa mea.

— Ce căutați aici? i-am întrebat, zâmbind în timp ce Dylan a iuțit pasul.

A ajuns la mine și și-a petrecut brațele în jurul picioarelor mele. L-am îmbrățișat strâns în timp ce Marco s-a aplecat pentru a mă săruta iute pe buze.

— Am crezut că poate ai nevoie de companie. Nu e o zi ușoară pentru tine, iubito.

Am scuturat din cap mirată. Cum de știuse când nici măcar eu n-aveam habar?

— Te iubesc, am murmurat.

— Și eu te iubesc.

M-am uitat în jos la Dylan și l-am văzut privindu-ne. Am strâmbat din nas spre el.

— Ghici ce?

— Ce? m-a întrebat la rândul lui, cu o curiozitate neprefăcută.

— Și pe tine te iubesc.

El a zâmbit timid și și-a plecat capul.

Atât de drăgălaș, încât îmi venea să mor.

— Dylan, ce zici? l-a întrebat Marco, ridicându-i bărbia.

Dylan a ridicat din umeri.

— Hannah ştie c-o 'ubesc.

Cuvintele lui s-au transformat într-un murmur, dar am prins esenţialul.

I-am aruncat lui Marco o privire.

— Are patru ani şi nu-i este la îndemână să spună „Te iubesc". Deja mi-e milă de viitoarele lui prietene.

Marco a râs.

— E bărbat. Îi este greu să-şi arate sentimentele.

— Tu eşti bărbat şi nu îţi este greu să-ţi arăţi sentimentele.

— În public, da.

— Tocmai mi-ai spus-o în faţa lui Dylan.

— E doar Dylan.

— Adică atunci când ne vom căsători n-ai să-mi spui că mă iubeşti în jurămintele tale de cununie?

— Nu spui „Te iubesc" în jurămintele de cununie.

— Ba da, dacă ţi le scrii tu.

Îl necăjeam şi merita să văd licărul de panică din ochii lui.

— Să-mi scriu... jurămintele?

L-a strâns mai tare pe Dylan.

— Îhî.

— Vrei ca eu să-mi scriu propriile jurăminte?

Ridicând din umeri, am schiţat un surâs.

— Ei bine, poate c-am să te las să scapi de asta, dacă vei ajunge să-mi ceri mâna cândva.

I-a apărut o luminiţă în ochi.

— Manipulatoare mică şi...

Mi-am luat geanta de pe scaun, gata de plecare.

— Termină tu fraza şi n-am să mai spun da.

— Nu te-am cerut, a protestat el, făcându-i semn lui Dylan, aflat în spatele meu, să meargă.

— Dar intenţionezi.

I-am aruncat o privire lui Dylan.

— Tăticul tău este un mocăit.

Marco s-a uitat spre fiul lui în căutare de ajutor, însă Dylan l-a privit doar cu expresia „Zău, amice", care m-a făcut să-l iubesc și mai mult.

— Ești sigur că nu e copilul meu? am glumit eu.

— Uneori, mă întreb și eu același lucru, a murmurat Marco.

De la școală am luat un taxi spre apartamentul meu, astfel încât să mă pot schimba pentru evenimentul serii. Era cea de-a cincea aniversare a lui Lily, iar Gio și Gabby își oferiseră cu generozitate restaurantul pentru a găzdui evenimentul, închizând încăperea din spate pentru petrecerea noastră privată.

În fața restaurantului am dat peste Cole și noua lui iubită, Larissa. Era o roșcată tăcută, frumușică, studentă la Psihologie, care era în mod clar de o sută de ori mai îndrăgostită de Cole decât era el de ea.

— Dylan, bărbate, l-a salutat el pe Dylan.

Cei doi și-au lovit mai întâi pumnii, strălucirea din ochii lui Dylan fiind singurul indiciu că era încântat să-l vadă pe Cole. În timp ce lui Marco îi fuseseră necesare câteva luni pentru a-l accepta pe Cole, fiul lui se înțelesese perfect cu cel mai bun prieten al meu în câteva ore după ce îl cunoscuse. Cei doi împărtășeau o seriozitate generală care le depășea vârsta și, după toate aparențele, o înțelegere înnăscută a unuia față de celălalt.

— Ce-ați luat? a întrebat Dylan, arătând spre darul împachetat din mâna lui Cole.

— Niște chestii pentru fete. Dar voi?

A indicat darul pe care Dylan îl ducea în locul nostru.

— Chestii pentru fete, a răspuns el, strâmbând din nas.

Cole l-a bătut pe spate și a deschis ușa restaurantului.

— Am înțeles foarte bine.

— Bună, Larissa, am salutat-o cu un zâmbet sincer.

În schimb, am primit un zâmbet cu buzele strânse. N-am prea înțeles dacă era din pricina timidității sau fiindcă, la fel ca cele mai

multe dintre iubitele lui Cole de până acum, îi displăcea prezența mea în viața lui. Eram sigură că cea de-a doua variantă era valabilă.

Marco și cu mine ne-am dat un pas înapoi, lăsându-i pe ei trei să intre.

— Mă urăște, am mormăit.

— Ești sexy și Cole te iubește. Firește că te urăște, a spus Marco, trăgându-mă de mână în interiorul restaurantului.

— Păi, ce să zic, îți mulțumesc pentru acest rezumat foarte liniștitor și concis al situației.

Mi-a oferit un zâmbet strâmb în timp ce străbăteam sala din față și intram în holul către sala din spate.

— O să treacă peste asta. Așa e mai bine?

— Nu, fiindcă acum minți.

A ridicat privirea în tavan, ca și cum i s-ar fi adresat lui Dumnezeu.

— N-am cum s-o scot la capăt.

— Nu te ascultă.

Mi-a aruncat o căutătură rezervată.

— Evident.

— O, mai taci! Mă iubești și o știi foarte bine.

— Iubito, mă omori cu drăgălășenia ta.

— A, iată-vă! a exclamat Liv, venind grăbită spre noi, în momentul în care tocmai intram în sală.

Decorațiuni roz și purpurii explodaseră, literalmente, peste tot: baloane, panglici, ghirlande de flori și confetti strălucitoare. Liv m-a îmbrățișat scurt și i-a zâmbit lui Marco drept salut.

— Mătușa și unchiul tău sunt uimitori pentru că au făcut asta. Cred că le-am mulțumit atât de mult, încât sunt gata să mă omoare.

— Nicio problemă, a spus Marco, ridicând din umeri. Faceți parte din familie.

Liv s-a holbat la mine și a rostit pe un ton comic, în șoaptă:

— Fac parte din familie.

Am bătut-o pe umăr.

— Liv, ei nu sunt Mafia. Calmează-te.

— Nanna!

Nepotul meu William venea zburând spre mine, periculos de instabil în avântul lui. L-am apucat înainte să se izbească de picioarele mele. Imediat ce l-am ridicat în brațe, Beth, Lily și Luke au apărut lângă mine. I-am salutat pe toți înainte de a mă apleca și de a o săruta pe Lily pe părul ei negru și mătăsos.

— La mulți ani, scumpo!

Mi-a zâmbit și s-a rezemat de piciorul meu.

Înconjurată de copii, am urmărit fericită cum atrăgeam ca un magnet toate privirile asupra noastră. Jo și Cam au venit să mă salute, Cam ținând-o în brațe pe micuța Bella. Cu Bray în brațe, Adam a venit și el, împreună cu Ellie, care l-a preluat pe William în brațele ei. Joss și Braden s-au alăturat și ei grupului și imediat am fost înconjurați de mama, tata, Mick, Dee, Cole, Dylan, Larissa, Declan, Penny, mama și tatăl lui Nate, și Gio cu Gabby.

În jurul nostru au început sporovăieli vesele, iar eu m-am rezemat de Marco, cu mâna pe capul lui Dylan, și nu m-am simțit copleșită.

Mă simțeam mulțumită.

Mă simțeam împăcată.

Tocmai luasem o mușcătură mare din tort, când Gabby s-a apropiat de mine. Mi-a zâmbit și am încercat să înghit repede delicioasa prăjitură cu blat de pandișpan și glazură de unt, astfel încât să pot întoarce gestul.

— Marco spune că azi a fost ultima ta zi de muncă. Acum ești în vacanța de vară înainte de a reîncepe anul școlar?

Am încuviințat, lăsând tortul jos, cumva cam fără chef, pentru a conversa cu Gabby. O cunoscusem pe Gabby oficial la o săptămână după ce-l dusesem pe Dylan la grădina zoologică. Fusese dificil să fiu amabilă cu Gio, în pofida faptului că era atât de fermecător, căci știam ce urât se purtase cu Marco. Totuși, Marco trecuse peste toate

chestiile nasoale cu unchiul său și nu voiam să-i amintesc în mod constant de asta, așa că mă străduiam să trec și eu peste toate. Cu Gabby era o cu totul altă poveste. Îmi plăcea felul ei direct de a fi. Avea un umor sec, o purtare caldă, iar afecțiunea ei pentru Marco se vedea de la un kilometru distanță.

— Mă bucur doar că am un loc de muncă la care să mă întorc.

— Am auzit de asta.

Gio și-a făcut brusc apariția, zâmbindu-mi cu căldură.

— Felicitări pentru postul permanent.

I-am surâs vag.

— Mulțumesc. Și vă mulțumesc amândurora pentru că ați găzduit petrecerea lui Lily. E minunat și, ca de obicei, mâncarea este divină.

— A fost plăcerea noastră.

Gio a dat din mână ca și cum era o nimica toată și a cuprins-o pe după umeri pe soția sa.

— Lily e membră a familiei tale, ceea ce o face acum parte din familia noastră.

— E frumoasă, a spus Gabby, uitându-se spre locul unde Lily stătea pe genunchii lui Nate și zâmbea la orice i-o fi spus Liv. Și bine crescută.

— A, e un înger.

Privirea mi-a țâșnit în partea opusă a încăperii, unde am văzut-o pe Beth făcând ceea ce părea o treabă proastă în încercarea de a-l convinge pe Dylan să șterpelească încă o bucată de tort.

— Iar unii dintre ei sunt îngerași cu fețișoare murdare.

Dylan nu părea convins, așa că Beth a ridicat mâna pentru a-și lua singură o altă porție de tort. Mânuța ei tocmai se strânsese în jurul tortului, când a apărut Joss. N-a spus un cuvânt. Doar a întins mâna cu palma în sus. Beth a strâmbat din nas plictisită și a lăsat tortul să cadă în mâna mamei ei. Joss a ridicat dintr-o sprânceană și a dat din cap spre dreapta. Beth a urmat direcția gestului și, la vederea lui Braden, s-a făcut mică. Acesta stătea așezat alături de Adam și Ellie, ținându-și

nepotul în brațe, dar expresia de dojană de pe chipul lui s-a evaporat văzându-și fiica. Zărind chipul tatălui ei, Beth s-a îndreptat de spate și, ca și cum ar fi mărșăluit spre propriul sfârșit, a traversat încăperea cu pași apăsați, cu o înfățișare de martir zugrăvită pe chip.

Mi-am dat seama că Braden făcea eforturi supraomenești să nu izbucnească în râs.

Mi-am mutat privirea asupra lui Dylan. Joss îi spunea ceva, surâzând, iar el, ca un băiețaș serios ce era, a încuviințat îndepărtându-se. M-am așteptat să se ducă spre Marco, care era în picioare și discuta cu Cam, Cole și Mick despre ceva, însă Dylan venea spre noi.

Am presupus că venea spre Gabby și Gio, care erau, în mare măsură, bunicii lui iubitori. Totuși, Dylan doar s-a uitat la Gabby și la Gio în clipa în care a trecut pe lângă ei, înainte ca privirile să-i cadă asupra mea. Fără să rostească vreun cuvânt, mi s-a cățărat în brațe și și-a lipit capul de pieptul meu.

Probabil că auzea bătăile inimii mele răsunând cu putere în urechea lui.

Mi-am dat seama după privirile amuzate ale lui Gabby și Gio că expresia de pe chipul meu era o imagine a surprinderii și a adorației absolute. Privind în jos la creștetul său, am ridicat mâna pentru a-i mângâia buclele moi.

— Ești obosit, scumpule?

A dat încetișor din cap a aprobare și s-a relaxat, lipindu-se și mai tare de mine.

— Vrei să mergem acasă și să-ți citesc înainte de culcare *Regele tuturor sălbăticiunilor*?

Din nou a dat din cap afirmativ.

Mi s-a strâns pieptul de emoție și am ridicat privirea pentru a vedea unde era Marco. Nu m-a surprins faptul că era deja cu ochii pe noi, iar în privirea lui era atâta intensitate, încât pieptul mi s-a strâns și mai tare, până ce am rămas fără suflare.

Mama spunea mereu că cel mai simplu lucru din lume este cel care te impresionează.

Mama nu avusese niciodată mai multă dreptate decât acum.

— „... și era în continuare cald."

Am închis cartea cu ilustrații și m-am uitat la Dylan, ai cărui ochi se închideau deja. Cu grijă, m-am ridicat din pat, am pus cartea pe noptieră, l-am sărutat pe frunte, i-am urat în șoaptă noapte bună și m-am dus spre ușă.

Marco mi-a aruncat o privire iubitoare din cadrul ușii și apoi a intrat pentru a-i spune noapte bună fiului său. I-am lăsat singuri, așa cum încercasem să o fac de multe ori în ultimele luni. Nu petreceam toate weekendurile alternative cu ei, deoarece simțeam că ar fi fost o tranziție mai ușoară pentru Dylan dacă l-ar fi avut uneori pe tatăl lui numai pentru sine. Asta era dur pentru mine, nu fiindcă îmi era dor de Marco ori de câte ori nu era prin preajma mea, ci pentru că aceste weekenduri alternative erau partea luminoasă a lunii mele. Îmi lipsea Dylan atunci când nu era cu noi, așa că îmi dădeam seama că lui Marco îi lipsea de un milion de ori mai mult.

Vara asta, totuși, urma să-l avem două săptămâni întregi, atunci când Marco avea să intre în concediu. Am făcut rezervări pentru un parc de vacanță din Cornwall, așa că ne rugam să avem vremea însorită pentru care acesta era renumit. De-abia așteptam să-mi petrec timpul cu doi dintre oamenii mei preferați din lume.

Stăteam în camera de zi, vârându-mi picioarele în pantofi, când două brațe puternice m-au cuprins pe după talie și m-am trezit trasă și lipită de pieptul lui Marco.

— Unde pleci? a răsunat sexy în urechea mea vocea lui gravă.

Un fior mi-a străbătut șira spinării, dar știam că trebuia să-l ignor.

— E timpul să mă duc acasă.

Nu rămăsesem niciodată peste noapte atunci când Dylan stătea la Marco. Nu voiam să grăbesc intrarea mea în viața lui Dylan.

Marco m-a sărutat pe gât, în timp ce mâinile sale se plimbau pe trupul meu, până ce mi-a prins sânii în căușul palmelor.

Am oftat de plăcere, arcuindu-mi spatele.

— Ce faci?

— Încerc s-o fac pe fata mea să-și înfășoare fantasticele ei picioare lungi în jurul meu.

Cu părere de rău, m-am desprins din îmbrățișarea lui, pentru a mă întoarce spre el întrebătoare.

— Dar Dylan...

— Vom fi tăcuți, a murmurat Marco flămând, cu gura lipită de a mea. Și cred că ar fi bine să începem să te introducem ca pe ceva permanent în weekendurile lui cu mine.

Buzele lui s-au apăsat pe ale mele. Ale mele, ca răspuns, au început să mă furnice. Ca întotdeauna.

— Crezi c-o să accepte? am întrebat gâfâind, în timp ce palmele mele cutreierau deja peste pieptul lui puternic.

— Dacă faci clătitele alea grozave dimineață, nu va avea nimic împotrivă.

S-a întins să mă sărute iar, dar eu am zâmbit, eschivându-mă pentru moment.

— Pot să fac clătite.

— Bine, a mormăit el, strivindu-mă de el. Acum, fă-mă pe mine.

Epilog

Octombrie

Respiră, Hannah.

Respiră.

Am tras lacomă o gură mare de aer și acum aproape că mă înecam cu ea.

Tremuram din tot corpul, și oricât de mult aș fi încercat să-mi reprim teama, aceasta creștea amenințătoare, încercând să mă strângă de gât cu ghearele ei. Privirea mea străpungea ușa de la intrarea în apartament, în timp ce-l așteptam pe Marco să se întoarcă acasă.

În cele din urmă hotărâserăm că avea mai mult sens ca el să se mute cu mine, și, din fericire, Dylan acceptase fără nicio problemă, în special fiindcă se distrase alegându-și singur lucrurile pentru noua sa cameră. Asta se întâmplase cu numai șase săptămâni în urmă, în weekendul dinaintea începerii noului an școlar.

A fost rapid. Știam asta. Eram împreună de mai puțin de un an, dar, ținând cont de trecutul nostru și de faptul că ne iubeam la nebunie, era mișcarea potrivită pentru noi.

Nu părea rapid.

Asta... asta era rapid.

Și asta... asta era...

Înspăimântător.

Nu știam dacă pot s-o fac.

Cheia s-a răsucit în broască.

Marco a intrat, a ridicat imediat privirea și, când m-a văzut stând acolo, cu acea expresie încremenită pe figură, a închis ușa.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, cu ochii întunecați de îngrijorare.

Palidă, simțind înțepături de greață în obraji, am luptat să-mi recapăt întrucâtva controlul.

— Mi-a întârziat mult ciclul.

I-am întins testul de sarcină, cu o mână care îmi tremura vizibil.

Ochii lui Marco au zburat de la test la chipul meu și apoi, brusc, eram în brațele lui. Mă simțea tremurând tare și mușchii i s-au încordat în jurul meu.

— O să fie bine, mi-a spus cu vocea lui liniștită, ținută sub control. Iubito, n-am să permit să ți se întâmple nimic.

Mă luptam cu arsura lacrimilor din gât.

Probabil că se întâmplase atunci când nu am luasem pilula — a înghițisem doar tabletele contra norovirusului pe care îl contractasem în vacanță.

— Știam că n-ar fi trebuit să facem sex când m-am simțit mai bine, am murmurat distrată.

— Deocamdată, nu știm nimic sigur, bine?

S-a dat înapoi pentru a mă privi în ochi, și ceea ce a văzut l-a făcut să se crispeze.

— Hannah, nu te uita așa. Mă omoară.

Am încercat să-i zâmbesc, dar buzele îmi tremurau.

— Sunt speriată. Încerc să nu fiu.

Mi-a prins fața în căușul palmelor.

— E de înțeles, dar îți promit că n-am să las să ți se întâmple absolut nimic. Știi asta.

Dând din nou din cap, m-am agățat mai tare de el.

— Ar trebui să fac testul, astfel încât să știm sigur.

— Hannah, ce se petrece acolo? a întrebat Marco, ciocănind impacientat la ușa băii.

Trăsesem apa la toaletă cu câteva secunde înainte să vomit, astfel încât el să nu audă că mi-era greață. Am tras iar apa și m-am ridicat, cu picioarele tremurându-mi. Marco a mai ciocănit o dată la ușă, în timp ce mă spălam pe dinți, evitând să-mi privesc în oglindă chipul palid, pătat, pe care nu-l recunoșteam.

În cele din urmă, odată ce arătam pe cât de bine se putea, am deschis ușa. El a împins-o, în așa fel încât să mă poată scoate din baie, luându-mă în brațe.

— Ei bine? m-a întrebat, cu o voce și mai profundă, mai răgușită decât de obicei, în timp ce-mi dădea părul de pe față.

Îmi simțeam buzele amorțite.

— Testul zice că sunt însărcinată, i-am răspuns în șoaptă.

El nici măcar n-a clipit.

— Mâine te ducem la doctor să ne confirme și apoi vom face analize să ne asigurăm că totul este în ordine.

Am privit în altă parte, luptându-mă cu panica mă copleșea din nou cu iuțeală.

— Nu știu dacă sunt destul de curajoasă.

Clătinând ușor din cap, m-a făcut să mă uit din nou la el.

— Ești. Știi bine că ești.

— E prea repede.

Mi-a oferit un surâs liniștitor.

— Crezi că Dylan n-a fost? Dar Leah și cu mine am făcut față situației. Tu și cu mine vom face față situației. Crezi că n-o să ne descurcăm cu încă un copil?

M-a strâns de talie și, cu toată panica mea, i-am simțit bucuria tăcută.

— Hannah, ăsta e copilul nostru.

Am ridicat mâinile care îmi tremurau și le-am lipit pe pieptul lui.

— Dacă bebelușul nostru nu mă omoară, ne căsătorim.

Marco s-a încruntat.

— Ai un simț al umorului bolnav.

— Fie glumesc și merg mai departe cu asta, fie încep să plâng.

A cântărit ultimatumul și a dat scurt din cap a aprobare.

— Bine, în cazul ăsta, simțul umorului bolnav să fie.

M-am străduit din răsputeri să încuviințez curajoasă ca recunoaștere a acceptării sale și m-am tras deoparte.

— Vrei o cafea? Eu simt nevoia să beau un ceai.

Am dat să-mi croiesc drum spre bucătărie. Chiar când am ajuns în ușa bucătăriei, m-a strigat.

— Da?

M-am întors, simțindu-mă epuizată. Văzând intensitatea din privirea lui Marco, am devenit rapid prudentă. Adeseori se uita la mine în felul ăsta atunci când făceam dragoste.

A făcut un pas spre mine.

— Cu copil sau fără... ăștia suntem noi pentru totdeauna, și da, ai dreptate, ar trebui să o facem în mod oficial.

Încă un pas, și mai aproape.

— Căsătorește-te cu mine.

Odată cu dispariția panicii, am rămas fără suflare.

— Asta e o cerere sau o poruncă? l-am întrebat fără să respir, aproape râzând.

Marco a schițat un zâmbet.

— Câte puțin din amândouă.

Am înclinat capul într-o parte, privindu-l cu neastâmpăr. Faptul că putea să mă facă să mă simt așa atunci când eram deja foarte îngrijorată cu privire la viitor era unul dintre motivele pentru care îl iubeam.

— Dacă m-ai fi cerut când aveam șaptesprezece ani și eu ți-aș fi spus da, ar fi însemnat ca amândoi părinții mei să facă atac de cord.

— Și acum?

Am ridicat din umeri și am dat să mă întorc.

— Am să mă gândesc la asta.

Două secunde mai târziu eram ridicată în brațele sale, râzând în timp ce el mormăia, cu gura lipită de a mea:

— Ai să te gândești la asta?

Am dat afirmativ din cap, cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

— Gândește-te repede.

M-a mușcat ușor de buză.

— Bine, bine...

— Hannah! m-a avertizat Marco.

Stând în vârful picioarelor, mi-am lipit buzele de urechea lui și i-am spus în șoaptă:

— Voi spune da. Îți promit.

— Atunci, spune-o acum, a cerut el, tot în șoaptă.

— Ești cel mai bun prieten al meu.

— Hannah!

— Dintotdeauna ai fost. Vei fi întotdeauna.

M-am tras puțin înapoi pentru a-i prinde frumosul chip în palme.

— Am să iau asta drept da-ul tău, mi-a zis el, cu vocea îngroșată de emoție.

Lăsând ca toate sentimentele mele de afecțiune tandră și iubire să-mi strălucească în ochi, am zâmbit.

— Mereu ai știut să-mi citești gândurile.

M-a sărutat, trăgându-se înapoi numai pentru a mă privi adânc în ochi. Înțelegerea s-a strecurat tăcută între noi. Puteam să facem asta.

Nu fusese o călătorie ușoară până aici. Încercaserăm să zburăm de nenumărate ori de când ne cunoscuserăm, și ne îndrăgostiserăm de mai multe ori decât ne-ar fi plăcut să numărăm. Asta era viața.

Zburam și cădeam.

Din câte știam, săptămâna următoare puteam foarte bine să cădem, dar, în acel moment, eram fericiți, întrucât știam cu certitudine că, dacă am fi căzut... împreună, ne-am fi ridicat să încercăm din nou.